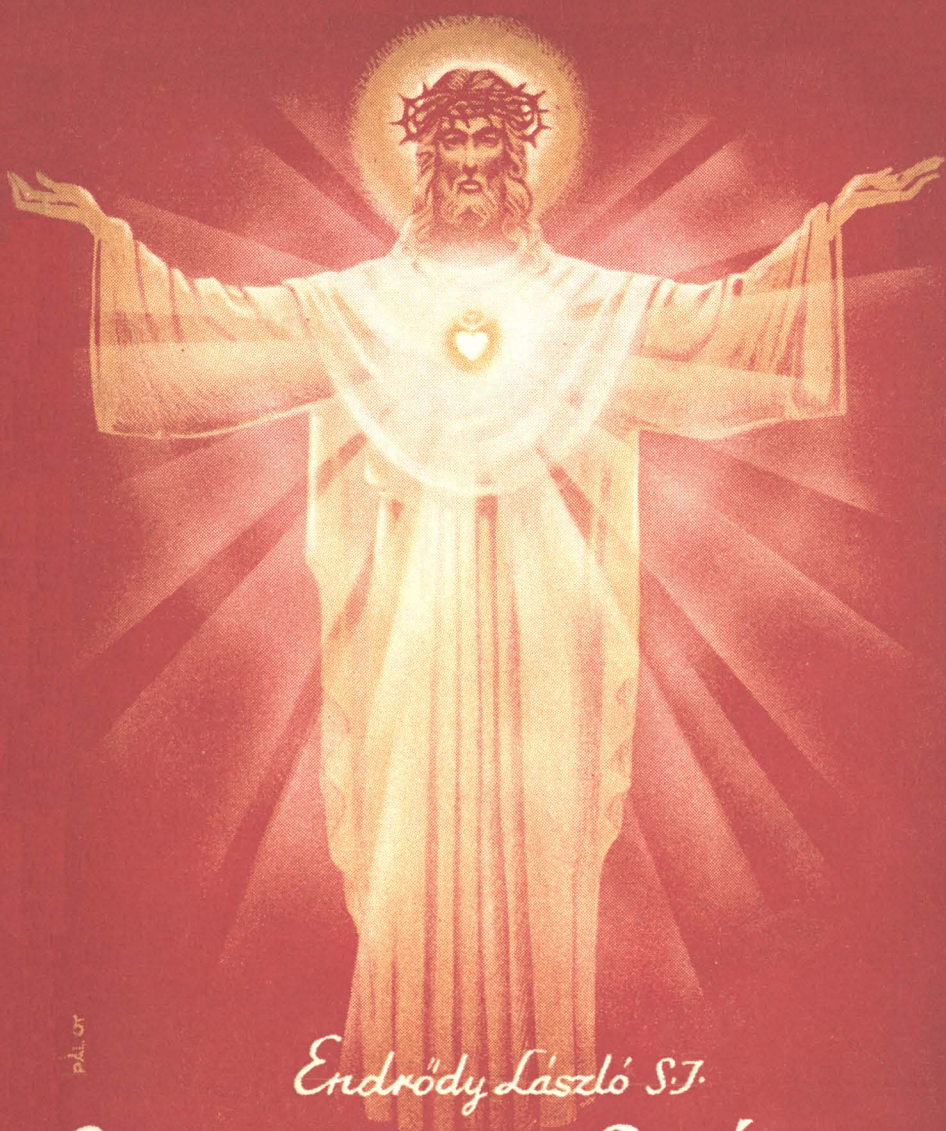

pál.or

Endrődy László S.J.

SZERETET-SZÓZAT

Menendez Jozefa nővér irataiból

KORDA RT. KIADÁSA • BUDAPEST.

Menendez Jozefa nővér

SZERETET — SZÓZAT

MENENDEZ JOZEFA MÁRIA

(1890—1923)

SZENT SZIV TÁRSASÁGBELI SEGITŐNŐVÉR
IRATAIBÓL

PACELLI JENŐ BIBORNOK ÚR

LEVÉL-ELŐSZAVÁVAL

A MAGYAR KIADÁST ELŐKÉSZÍTETTE
ENDRÓDY LÁSZLÓ S. J.

BUDAPEST, 1940

K O R D A R . T . K I A D Á S A

Nr. 768|1939. Imprimi potest. Budapest, die 15. Octobris, 1939. Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hung. — Nihil obstat. P. Franciscus Zsiros S. J. censor dioecesanus. Nr. 7970|1939. Imprimatur. Strigonii, die 2. Novembris 1939. Dr. Joannes Drahos vicarius generalis.

E könyv közzétételével semmiképen sem akarunk állást foglalni a benne előforduló nyilatkozatok természetére nézve és kijelentjük, hogy mindenben teljesen alávetjük magunkat az Anyaszentegyház ítéletének, melyhez föltétlen engedelmes-séggel és gyermeki szeretettel ragaszkodunk.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdája, Budapest, VIII., Csépreghy-utca 2.

Anil 1938

Ma Révérende Mère,

Je ne doute pas que le Sacré Cœur de Jésus.
n'ait pour agréable la publication de ces pages toutes
pleines du grand amour inspiré par sa grâce à sa très
humble servante sœur Maria Josefa Menendez: puissent-elles
contribuer efficacement à développer en beaucoup d'âmes une
confiance toujours plus complète et plus ardente dans l'in
finie miséricorde de ce Divin Cœur envers les pauvres pécheurs
que nous sommes tous.

C'est le vœu que je forme en vous bénissant,
vous et toute la Société du 'Sacré-Cœur'.

E. Card. Pacelli

1938. április hó.

Tisztelendő Anyám!

Nem kételkedem, hogy Jézus szentséges Szíve örömmel fogadja e lapok közzétételét, melyek egészen elteltek azzal a nagy szeretettel, amelyet az ő kegyelme sugallott igen alázatos szolgálójának, Menendez Mária Jozefának: bárcsak hatékonyan hozzájárulnának ahhoz, hogy sok lélekben kifejlődjék a minél teljesebb és mind szeretőbb bizalom az Isteni Szívnek végtelen irgalmában a szegény bűnösök iránt, akik mindnyájan vagyunk.

Ez az óhaj, melyet kifejezésre juttatok, megáldván önt és az egész Szent-Szív Társaságot.

E. Card. Pacelli.

Ezt a levelet Pacelli Jenő bíbornok Úr alig egy évvel a pápai trónra való felemeltetése előtt írta a Szent Szív Társaság azon Tisztelendő Anyjának, aki Menendez Jozefa nővér iratait először rendezte sajtó alá.

ELŐSZÓ

E könyv először franciául jelent meg 1938-ban „*Un Appel à l'Amour*” címen, az *Apostolat de la Prière (Toulouse)* kiadásában, és még ugyanabban az évben három kiadást ért meg, nem is számítva a „*Message*” egyes részeiből készült sok tízezernyi különnyomatot. A szívek szinte szomjazva várták ezt a szót és elhangzása a hitnek és a békének, a bizalomnak és a bensőséges lelki életnek megerősödése vagy újjáébredése volt, sokszor még Jézustól — látszatra — igen távol álló szívekben is, akiket azonban már keresett, üldözőbe vett és meg is hódított az isteni Szeretet.

*

Akik elmélyedtek e szövegekben, — melyekhez jelentőségre hasonló, sokak szerint, Alacoque szent Margit írásai óta nem található a Jézus Szíve-tisztelet történetében, az irgalmas Szeretet csodás tettének érzik őket, amelyet — nem ok nélkül! — a mi korunknak szánt az Úr. „Amikor elhatalmasodott a bűn, — írja Szent Pál — még bőségesebb lett a kegyelem, hogy amint a bűn uralkodott halálhozóan, úgy uralkodjék a kegyelem is az örök életre . . .” (Róm. 5, 20—21.) Isten már a szenvedés és az elsötétülés óráin előkészíti az ő szerető irgalmának kiáradó fényét és vigaszát. „Amikor a borult idő után előtűnik a nap, — mondotta egyszer az Úr Jézus

Jozefának — még sugárzóbbnak látszik. Így egy nagy szenvedés után még fényesebben fog megjelenni az én Művem!” Másutt pedig engesztelést és bízó imát kér, hogy mielőbb „felvirradjon a világra az isteni Király napja”.

Ez a nagy Jézus Szíve-korszak, amelyben a Szent Szív kegyelméből és az ő jelében megújul a bűnökben szenvedő emberiség, mint nagy vágy és reménység élénken él igen sok keresztény szívében, különösen amióta XIII. Leó pápa 1899 december 31-én, a XX. század első percében, az egész világot és ezt a századot Jézus szentséges Szívének szentelte és ezt a tettét egész pápasága legnagyobb jelentőségű eseményének mondta.

A Jézus Szívében való nagy megújulás azonban a lelkek mélyén, a megszentelődés, a szeretet és a bizalom bensőséges életével kezdődik, és a Szent Szív e megnyilatkozásai is erre vezetnek.

*

E megnyilatkozásokat a könyv második része tartalmazza. A magyar kiadás a „*Message du Sacré-Coeur*” fordítását közli, és ebben a lehető legteljesebb hűségre törekedtünk, úgyhogy a gondolatok mellett a képek, a kifejezésbeli árnyalatok és a szófűzésnek a gondolatokhoz kapcsolódó ritmusa is lehetőleg hiánytalanul érvényesüljön nyelvünk szellemében. Még a helyesírásban is, — a nagybetűk használatánál, — tiszteletben tartottuk Menendez Jozefa nővér írásmódját.

E szövegek azonban nemcsak az olvasás örömére íratlak, hanem mélyebb elmélkedő megértést kívánnak. E megnyilatkozások belső, lelki szépsége, gyógyító és fölemelő hatása, Jézus

szenséges Szívéhez vonzó ereje — és mindaz a kinek-kinek saját életére szóló gazdagság és kegyelmi kincs, melyet magukba rejtenek — csak azoké lesz, akik elmélkedve értik át e szövegeket; s akik imában meg-megbeszélik, elmondják és könyörgésben ki is öntik őket Jézus szentséges Szíve előtt. E szövegekben szinte minden egyes bekezdés bő és mély anyagot nyújt az elmélkedésre, a szentóra gyakorlatára és minden szentséglátogatásra is. És nem mondotta-e az Úr Jézus Menendez Jozefának, hogy ez az ő „Szeretetének Műve“, amelynek „meg kell csodálni minden részletét“!?

Bevezetésképpen néhány fejezet vázolja *Menendez Jozefa nővér életét*. Ezt a kis életrajzot a francia kiadástól sokban igen eltérően kellett feldolgoznunk, az idézett szövegrészeket azonban itt is a leghűségesebb fordításban adjuk. — Sokan talán meglepődve látják majd, hogy a maga teljes rejtettségében is mily rendkívüli és természetfeletti élet ez. Menendez Jozefa életéről is áll, amit XI. Pius pápa — az egyébként annyira más — Bosco szent Jánosról mondott: „*Ebben az életben a természetfeletti természetes és a rendkívüli mindennapi volt.*“

Menendez Jozefa nővér élete elsősorban történelmi keretül szolgál a Jézus Szíve-kinyilatkoztatásokhoz, amelyeknek ő választott eszköze lett; de a mellett önmagában is — hisszük — munkás, rejtett életét és szent halálát épüléssel fogják olvasni.

Amikor most magyarul is felhangzik a *Szeretet Szózata*, szívből kívánjuk, hogy hazánkban is megvigye a lelkeknek azt a békét, bizalmat és vigasztalást, melyet Jézus szentséges Szíve akar nyújtani mindazoknak, akik ha egyszer meg-

ismerték, megszeretik, engesztelik és megdicsőítik e Szent Szívet, a Szeretet Székhelyét.

A Boldogságos Szűznek, minden kegyelem Közvetítőjének anyai oltalmába ajánljuk e könyvet.

Endrődy László S. J.

JÉZUS SZIVÉNEK VÁLASZTOTTJA

„Hálát adok neked, Atyám! Mennynek és földnek Ura! hogy elrejtetted ezeket a bölcséktől és kinyilatkoztattad a kisdedeknek.” (Sz. Máté 11, 25.)

A Szeretet és az Irgalom szózata, melyet e lapok tartalmaznak, Menendez Jozefa Szent Szív Társaságbeli segítőnővérnek közvetítésével jut hozzánk. Menendez Jozefa Poitiers-ben, Nyugat-Franciaországban halt meg, 1923 december 29-én, 33 éves korában, amint előre megmondotta.

E megnyilatkozások eddig csak annak a szerzetes családnak kincsei voltak, amelyhez Jozefa nővér tartozott. Most azonban, mikor az alázatos nővérnek tulajdonított imameghallgatások is kiemelik ezek jelentőségét, az Egyházi Hatóság megengedi, hogy közzététessenek.

Isten sokáig homályba rejtette választott eszközét: *„Mi vagy te más, mint az Én szavam visszhangja? ... — mondotta neki az Úr Jézus. És mikor szavam hallgat ... mi marad belőled?”*

És ha most eloszlik az ismeretlenség homálya, mely Menendez Jozefa nővér életét eddig elfödte, ez nem azért történik, hogy megismer-tessük e gyöngé és törékeny eszközt, akit az Úr Jézus felhasználni kegyeskedett, hanem hogy megfeleljünk az Ő Szíve vágyáinak, mikor Irgalmának szüntelenül megújuló erőfeszítéseivel a világot magához vonzani és megmenteni akarja.

A GYERMEK ÉS AZ ÉGI HANG

*„Szeretlek téged, mert kicsi vagy s
mert kicsinységedet Nekem adtad.“*

A madridi boldog otthon

Menendez Jozefa Madridban, 1890 február 4-én született. Öt nap múlva a Szent Lőrinc-templomban megkeresztelték, s a katolikus szíveknek oly drága két nevet kapta: Mária Jozefa. — Kis bátyját már gyermekkorában magához hívta a jó Isten s így Jozefa lett e mélységes hitű család legidősebb gyermeke. Utána még három kislány következett és e négy leány-gyermekekkel teljes lett ennek a szeretetben igen egy-séges és nagyon egyszerű életű családnak a boldogsága.

Jozefa első évei boldogan és gondtalanul teltek. Édesatyja, okos és erélyes ember volt, aki a munkájával bizonyos jólétet biztosított övéinek.

A gyermekek a családban a hit és a munka légkörében növekedtek, vidámság és szeretet vette körül őket s így Jozefa gyermeklelke is igen szerencsésen fejlődött.

A lelki élet első lépései

Spanyol szokás szerint Jozefát már ötéves korában megbérmálták és a Szentlélek isteni módon birtokába vette ezt a kis életet, amelyet később oly készséges eszközzé alakított Isten terveire.

7 éves korában végezte az első gyónást. Ez a nap a hó első pénteke életének egyik nevezetes dátuma volt. Később így ír róla: „1897, október 3. első szentgyónásom. Oh, ha még most is ugyanolyan bánatom volna, mint ezen a napon!”

Gyóntatóját meglepte, hogy a kis Jozefa lelke mennyire hajlik a természetfelettségre, már ekkor oktatta őt a belső életre, úgy amint az a gyermek korához illett. Jozefa lassankint megtanulta, miként beszélgessen a lelkében lakó jó Istennel és gyermeki imája minden reggel buzgón egybekapcsolta szívét az Úr Jézussal.

„Az én kis Császárnőm”

Jozefa viselkedése komoly, de mégis gyermeken kedves volt, élénk és vidám temperaméntuma és kissé büszke természete révén méltóképpen töltötte be a családban a legidősebb testvér szerepét. Édesanyja nyugodtan ráhagyatkozhatott és édesapja is nagyon szerette Jozefát, akit „az én kis Császárnőm”-nek nevezett. Tudták a családban, hogy az édesapja nem tagad meg Jozefának semmit s így a kis testvérek óálta terjesztették elő gyermeki kéréseiket.

Jozefának első tanítója is édesatyja volt. Anyyira örült a gyermek gyors haladásának, hogy már arra gondolt, talán tanárná lesz Jozefából. — De az Úr Jézusnak más tervei voltak és titokban már elő is készítette ezeket.

Az isteni tervek útján az első határkő Jozefa találkozása volt az Oltáriszentségben élő Jézussal. Első szentáldozása már megpecsételte ezt a korai frigyet a gyermek és a tiszta szívek isteni Barátja közt.

Jozefa ekkor tizenegyéves volt. Lelki vezetője, P. Rubio, aki később Jézus Társaságába lépett, 1901 februárjában a Reparatrix nővérekhez ajánlotta. Itt minden este gyermekek gyűltek össze, hogy előkészüljenek az első szentáldozásra.

Ennek napját március 19-ére, Szent József ünnepére tűzték ki, s ezt kis lelkigyakorlat előzte meg. Jozefa megkérte édesatyját, hogy ő is résztvehessen a lelkigyakorlaton s az engedelnyt meg is kapta. Később Jozefa szokásos egyszerűségével feljegyzett egyet-mást abból, ami ezidőben lelkében történt. A szeretet első közlései és az ő első válaszai ezek, melyeket azután sem Jézus, sem ő vissza nem vont soha.

„Hogyan hangzott fel először a lelkemben Jézus hívása?”

Az első napon e szavakról elmélkedtem: „Jézus hozzám akar jönni, hogy én egészen az övé legyek.” Ekkor egészen eltöltött az öröm, mert annyira vágyódtam utána! ... de nem tudtam, mit kell tennem, hogy egészen Jézusé legyek. Az egyik kedves Anya, akit megkérdeztem, azt mondta, hogy legyek nagyon jó és így egészen Jézusé leszek.”

A második napon ez volt az elmélkedés tárgya: „Jézus a Szűzek Jegyese: Ő gyönyörűséggel időzik a tiszta és ártatlan lelkekben.” Ekkor nagy világosság támadt bennem, és arra gon-

doltam, hogy így, mint Jézus jegyese, egészen az övé leszek, mert megértettem, hogy a mama egészen atyámé volt, mert az ő felesége volt. Így, ha szűz vagyok, — gondoltam magamban, akkor Jézusé leszek! . . . És a nélkül, hogy tudtam volna, mit jelent szűznek lenni, egész nap ezt ígértem Jézusnak."

**„Egy hangot hallottam, melyet
sohasem fogok elfelejteni!..."**

Majd így folytatja Jozefa följegyzéseit: *„Este a szentségi áldás után, kis fölajánlást tettem a gyermek Jézusnak és buzgón kértem, tanítson meg arra, miként lehessenek mindig az övé. Amikor arra gondoltam, hogy nemsokára a szívembe fogadhatom Őt, ez örömmel töltött el engem. S mikor így e csöndben és e boldogságban voltam, akkor egy Hangot hallottam, melyet sohasem fogok elfelejteni s amely a lelkem legbensejébe rögződött: „Igen, leányom, Én azt akarom, hogy egészen az enyém légy." Nem tudom elmondani, hogy mi történt, de amikor kijöttem a kápolnából szilárdan eltökéltem, hogy nagyon jó leszek. Nem tudtam, mi a hivatás, azt hittem, hogy a kedves Anyák és a Nővérek nem is a földről valók. De ettől a perctől kezdve valami különös érzés volt bennem, amely soha el nem hagyott engem és később megtudtam, hogy ez a hivatás volt."*

„A harmadik napon megújítottam elhatározásomat és március 19-én, védőszentemnek, Szent Józsefnek ünnepén és első szentáldozásom boldog napján ezt a kis fölajánlást tettem, amely a szívem mélyéből fakadt:

„Ma, 1901 március 19-én megígérem Jézu-

Jozefa négy éves korában

somnak az ég és föld színe előtt, tanúkul hiva Édesanyámat, a Szentséges Szűzet, Atyámat és Pártfogómat, Szent Józsefet, hogy mindig meg fogom őrizni a szüzesség drága erényét, mert egyedül arra vágyom, hogy Jézusnak tessen és egyedül attól félek, nehogy Neki visszatessen.

Taníts meg engem, én Istenem, miként akarsz, hogy a legtökéletesebb módon a tied legyek, és Téged mindig szeresselek és soha meg ne bántsalak. Ezt akarom ma, első szentáldozásom napján. Szentséges Szűz, Tőled kérem ezt, ezen a napon, amely a te Jegyessednek, Szent Józsefnek ünnepe.

Szerető gyermeked

Menendez Jozefa."

„Leírtam ezt s ettől kezdve valahányszor áldoztam, mindig újra elmondtam az Úr Jézusnak. Amikor elmondtam a gyóntatómnak, hogy mit tettem, elmagyarázta nekem, hogy a kislányoknak nem kell semmi mást ígérniök, csak azt, hogy igen jók lesznek és azt akarta, hogy tépjem szét a papírlapot. De ezt nem tettem meg és folyton csak azt ismételtam Jézusomnak: „Uram, én ettől a naptól kezdve és mindörökre, én a tied vagyok.”

Az elsárgult papírlapot, a gyermekiesen nagybetűs írású elsőáldozási felajánlással, Jozefa a haláláig hűségesen megőrizte.

A kis varrónő

Jozefát szülei nemsokára a „Fondamento del Arte” madridi ipari szakiskolába adták. Jozefa fürge és ügyes ujjai a hímzésben és varrásban hamarosan valóságos kis remekműveket hoztak létre; igyekvő munkáját szép siker kísérte.

Lelke ekkor is gyermekien egyszerű volt; nehéz körülmények közt is bátran kitartott a mindennapi szentáldozás mellett, ebből merített erőt, hogy szíve egészen tiszta maradjon.

„Sok veszélyen kellett átmennem, — írja Jozefa ez évekről — de Isten mindebben és a műhelynek sok rossz beszéde közt megőrzött engem. Hányszor sirtam, amikor oly dolgokat hallottam, amelyek megzavartak! ... De Istenben mindig erőt és vigaszt találtam. Semmi és senki soha meg nem változtathatott engem és soha nem kételkedtem abban, hogy Jézus magának akar engem.“

Jozefa már ügyes varrónő volt, amikor 15 éves korában visszatért szüleihez. A család ekkor más lakásba költözött. A három kisebb lány a közeli madridi Szent Szív Intézetet látogatta (a *De Leganitos* utcán), Jozefa pedig otthon dolgozott. Ettől kezdve mindennap eljárt a Szent Szív-kápolnába és az Oltáriszentségben élő Jézus lassan egészen az ő Szent Szívéhez vonzotta a gyermeket.

Otthon, e hívő, vallásos családban derűs, boldog volt az élet, és Jozefát, édesatyjának „kis Császárnő“-jét, aki a varrás mellett még édesanyjának is segített a háztartásban, mindnyájan egészen különösen szerették, mint az önfeláldozó gyermek és a jóságos nagy-nővér példaképét. A mellett természetes, vidám s buzgón dolgozó volt, csak mások kedvét kereste, a magáéről pedig bármikor szívesen letett, — így lett Jozefa e boldog otthon lelke.

„Játsszunk Kármelt!”

Ha a kislányok jóviseletükkel jutalmat érdemeltek, szüleik megengedték, hogy meglátogassák anyai nagynénjüket, a *loeches*-i kármelita zárda perjelnőjét. A zárda lelkészlakában úgy fogadták őket, mint a kis hercegnőket! Bemehettek a könyvtárba és gyönyörűséggel olvasták a kármeliták szent szabályait. Hazatérve, otthon legnagyobb örömük abban telt, ha „Kármelt” játszhattak. Buzgón zsolozsmáztak és megpróbálták egy kissé a zárda vezekléseit is utánozni... Jozefa vezette a játékot, de az ő számára ez az otthoni „Kármel” már több volt, mint játék...

Az isteni Szeretet nagy törvénye, csakhamar érvényesült e fiatal leány-életben is. Ha eszköznek választotta őt az Úr, akkor a szenvedés tüzeiben kellett megacélosodnia... A gyöngye palántát a szélvésznek kellett megcibálnia, hogy meg erősödjék a megpróbáltatásban. „*Ne kételkedjél soha Szívemben*” — mondotta neki később isteni Barátja. „*Ne bándd, ha sokszor megráz is a szélvész: Én magam ültettem el a te kicsinységed gyökerét Szívemnek földjébe.*”

„AZ ÉN SZIVEM SZÁMÁRA AKARLAK”

„Engedd, hogy behúnyt szemmel vezesselek, mert Én Atyád vagyok s szemem nyitva van, hogy irányítsalak és vezesselek téged.”

Szenvedések és gondok között

A szenvedés, amely eddig megkímélte a Menendez-családot, most már nem késett. Békével fogadták, amint az egyszerű lelkek és Isten barátai szokták. Jozefa úgy tanult meg szenvedni is, mint szeretni, és készségesen szívlelte meg az áldozat és a fájdalom tanulságait: jelleme a szenvedésben hajlékonyabb lett; élelenségét megfékezte; lelke a kereszt terhe alatt megerősödött és szeretete is elmélyült.

1907-ben a halál kopogtatott be a családba. Jozefa egyik kis húga, az alig 12 éves *Carmen*, az égbe költözött és alig pár nappal később követte őt a sírba a gyermekek anyai nagymamája is. A kedves „*Carmencita*” halála rettenetes csapás volt a szülők szívének. Küzdöttek a lelküket elborító szomorúság ellen, de a fájdalom felülmúlta erejüket. Alig pár hónappal azután tifu-

szos láz ágybadöntötte az édesanyát és az édes-
anya ugyanakkor súlyos tüdőgyulladást kapott.

Jozefa — aki ennyi csapás között csak hit-
ből és mély lelki életéből merített erőt — ekkor
mutatta meg, ki volt! Abbahagyta a varrást és
nagybeteg szüleinek ápolója lett. Munkája és
gondja csakhamar megsokszorozódott. A költsé-
ges orvosságok mellett gondoskodnia kellett a
kisebb testvérekről is, s így a család megtakarí-
tott pénze hamarosan elfogyott. A szerencsétlen
otthonba beköltözött a szegénység. Jozefa bátran
vállalta a gondot és a küszködést. Negyven na-
pon keresztül igen sok gyötrő aggódást kellett
elviselnie betegeinek sorsa és a nélkülözések
miatt és viselnie kellett a nagy felelősség min-
den terhét is, amely egyedül őrá nehezedett.

„Megsegít a Gondviselés.”

*„Mind a hárman — írja ez időről magáról
és a húgairól — egy derékaljon aludtunk a föl-
dön. Jóságos orvosunk kórházba akarta szállítani
szüleinket, de ebbe soha bele nem egyeztem volna,
mert biztos voltam benne, hogy megsegít minket
a Gondviselés. És valóban meg is segített, a Szent
Szív Társaság kedves Anyái révén. Mily jósa-
sak voltak ők! Lehetetlen, hogy ne szeressem
őket!”*

A Szent Szív Társaság alapítónője: Szent
Magdolna Zsófia is szeretettel hajolt le a meg-
próbált családhoz, ahol az ő leendő kiváltságos
leánya nevelkedett. Amikor a tifuszban fekvő
édesanya állapota már reménytelenné vált, kilen-
cedet végeztek a Szenthez. Az egyik éjtszakán
a beteg édesanya magához szólította gyermekeit:
„Ne sírjatok, — mondta — a Szent eljött és

biztosított, hogy nem fogok meghalni, mert ti-nektek még szükségtek van rám.” — „Mi soha-sem tudtuk meg, — írta később Jozefa — hogy mi történt, de az egészen bizonyos, hogy már másnap reggelre elmúlt a veszély.” — Jozefa édesatyja is felgyógyult, de erejét nem nyerte vissza, s így munkáját sem tudta folytatni. Ettől kezdve a régi jólét egészen eltűnt a házból. Jozefa pedig nagylelkűen és áldozatkészen a kö-telességéhez látott. A Szent Szív-szerzetesnők varrógépet adtak neki és munkához juttatták. Jozefa szép munkái hamarosan jó hírét keltet-ték a fiatal varrónőnek. Élete ettől kezdve a fá-rasztó nappalok és a varrásban virrasztott hosz-szú éji órák láncolata volt. Jozefa erélyes és ki-tartó önfeláldozása azonban megbirkózott min-den nehézséggel s így a családban lassan újra felderült a mosoly.

A hivatás nehéz útja

Jozefa ekkor is egyedüli Szerelmesének élt. A hívó szózat, amely 11 éves korában hangzott el lelkében és mindennap megismételt elsőáldo-zási felajánlása, ez volt életének ereje, remé-nyeinek derűs láthatára, a mostani nehéz és fá-radságos úton.

Egy napon Jozefa közölte édesatyjával szíve titkát és engedélyt kért, hogy a Szent Szív Társaságba lépjen. Ekkor történt meg az első ízben, hogy édesatyja — aki pedig igen jó keresztény volt — igazán megharagudott e tervéért leányára. Jozefa letörölte könnyeit és hivatása kincsét megint szóltanul zárta szívébe.

Kevéssel később egy szívroham elragadta Jozefa atyját az élők sorából. Az öröklét küszö-

bére a jó Pater Rubio kísérte el, aki ettől kezdve a gyászbaborult család barátja és tanácsadója lett. Most már Jozefa volt édesanyja egyedüli támasza és az ő munkája biztosította a kis család megélhetését, s ezzel — úgy látszott — szinte bezárult előtte hivatása útja!

Később szóba került, hogy esetleg a Karmelbe lépjen s egy karmelita páter kilátásba is helyezte, hogy kieszközli a felvételét. De Jozefa tudta, hogy nem ez az ő útja s ezért hálával elhárította a tervet, azonban ez alkalommal újra megkérte édesanyját, hogy a Szent Szív Társágba léphessen. — Édesanyja nem mondott nem-et, de esedezve kérte, még ne hagyja őt egyedül. És Jozefa most másodszor is engedett és csak várt tovább.

De annál nagyobb volt fájdalma, amikor húga, édesanyjuk engedélyével, őt megelőzve, már 1911-ben a madridi charmantin-i Szent Szív noviciátusba lépett. Jozefa, aki hűgát úgy nevelte, hogy lassan rá háríthassa a család gondját, most fájó csalódást érzett. De erőt talált hitében, hogy a jó Isten irányítja életünk útjait és erényessége is rávette, hogy húga javára vágyairól újra lemondjon.

Csöndben folytatta otthoni munkás életét, megtanította varrni a fiatalabb hűgát is és erejét és idejét kímélet nélkül felemésztette a munkában, csakhogy a sok megrendelőnek eleget tegyen.

Az Örökimádás zárdában

Pater Rubio, aki már 12 éve ismerte Jozefát, most sem hagyta el lelkiigyermekeit. 1912 februárjában úgy látszott, hogy végre valóra vál-

hatnak a régi tervek. Jozefa ekkor 22 éves volt. Pater Rubio az Örökimádó szerzetesnők felé irányította, akiket jól ismert. Jozefa egyszerű lélekkel követte a tanácsot és lemondott első vágyáról, amely a Szent Szív-zárda felé vonzotta.

Belépett tehát a Reparatrix Anyákhoz és nagylelkű szeretettel kezdte meg a jelöltek életét. Jozefa boldog volt ebben a szerzetes családban, amelynek szelleme, a Mária Szíve által való engesztelés, megfelelt lelkületének. Nem is zavarta itt semmi kísértés és az alázatos munkában eltöltött hónapok alatt benső élete zavar-talanul kibontakozhatott. De mégis, e békében is, Jozefa mindig más hívást hallott. Amint később bevallotta, a közeli Szent Szív-zárda harangszava felébresztette szívében a régi vágyakat, melyeket most igyekezett elnyomni.

Égi jel

Jozefa feladata volt annak a teremnek rend-bentartása, ahol a Hétfájdalmú Szűz nagy szobra állott, melyet különös szeretettel gondozott. Spanyol szokás szerint felöltöztetett Szent Szűz kezei közt töviskoronát tartott. Mily nagy volt Jozefa meglepetése, amikor egy napon azt látta, hogy a töviskoronát fény világítja meg, amelynek forrását azonban nem tudta tisztán kiven-ni... Nem mert erről senkinek sem szólni, jól-lehet a töviskorona három-négy napig különös fényben ragyogott. Végre nekibátorodott és a szoborhoz lépett. Itt észrevette, hogy a koszorú egyik tövise fényben izzik és innen ered a világosság. Ugyanekkor kedves szöveget hallott: „Vedd, leányom, ezt a tövist, Jézus később még többet ad neked.” Jozefa letörte a még mindig

ragyogó ágat, szívéhez szorította és feleletképen újra buzgón felajánlotta magát a szenvedésre.

Hat hónap telt el Jozefa belépése óta. Már közeledett a beöltözés ideje. De édesanyja nem nélkülözhetette Jozefáját, otthon megint nagy volt a szegénység, s végül is megtagadta beleegyezését. Maga Páter Rubio is azt tanácsolta Jozefának, hozza meg ezt az áldozatot és térjen vissza a családi tűzhelyhez. Jozefa fájó szívvel hagyta el a noviciátust, ahol megismerte, mily boldogító és édes a szerzetesi élet, amelyre már régóta vágyott. Magával vitte a tövist is, amelynek ragyogó fénye már eltűnt, de amelyben élete sok szenvedésének égi előjelét látta.

Újra otthon: Imádság és munka

Hazatérve újra buzgón kereste Isten akaratát imában és munkában. Bejárt a madridi Szent Szív-intézetbe, ahol őt bízták meg az intézeti növendékek egyenruháinak készítésével. Jozefa példaképe volt az egyszerű, szerény és lelkiismeretes, dolgozó leánynak, aki lelke erejét mélységes áhítatából meríti. — A kedves nővér, aki a növendékek ruhatárát kezelte, sohasem felejtette el Jozefát: „Ernyedetlen volt, — írja — kötelességét buzgón teljesítette. Önfeláldozó, szerencsés természete mindenben a dolgok jó oldalát látta, soha a legcsekélyebb nehézségem sem volt vele. Tapintatossága, ügyessége és csöndes szorgalma révén ezer apró szolgálatban részesített. Hitből élő lélek volt; rendkívül nagy tisztelettel viseltetett az Oltáriszentség iránt, nagyon szerette Jézus Szentséges Szívét és gyakran mondotta nekem: „Amikor e házba lépek, úgy érzem, hogy elememben vagyok.”

Másként állt a dolog Jozefa többi rendelőivel, akik között világias gondolkodású asszonyok is akadtak. Jozefa érzékeny és tiszta lelke sokat szenvedett e miatt. *„Ha tudná, — vallotta be egyszer bizalmasan a nővérnek — mennyit szenvedek, amikor engednem kell kívánságaiknak s oly szerénytelen módon kell öltöztetnem rendelőimet! ...”*

Munkáslányok kedves vezetője

Jozefa Jézus Szívéből merítette nemcsak az erőt, de a kedvességet, a jóságot és az örömet is, amelyet szétárasztott környezetére.

Kevés barátnője volt, de példája és tanácsai révén támasza lett egy csoport fiatal munkásléánynak. Amikor az egyhangú munkanapok után összejöttek, Jozefa közlékenysége és jókedve felvidította őket. Kis zarándoklatokat is rendeztek, Avilába vagy a „Cerro de los Angeles”-hez; ez Madrid közelében Spanyolország földrajzi középpontja, ahol Spanyolország Jézus Szíve felajánlásának emlékművét emelték. E zarándoklatokat Jozefa buzgósága és kedvessége mindnyájuk számára felejthetetlenné tette.

Égő vágyak

Jozefa lelke csupa vágy volt Jézus és a szerzetesi élet után, a napi áldozás pedig csak növelte vágyai tüzét, úgyhogy a világi életben valósággal számkivetésben érezte magát. *„Ó, — kiáltott fel egyszer — gyermekkorom óta mindennap azt kérem Jézus Szentséges Szívétől, hogy az ő Jegyese lehessen és most, amikor látom, hogy milyen ez az élet, azért könyörgök*

hozzá, hogy ha nem akarja megadni nekem ezt a kegyelmet, úgy vegyen el engem ebből a világból, mert a lelkem nem tud benne élni."

„Életem nagy gyöngesége”

Közben teltek az évek és Jozefa csak egyre várta az isteni hívó szót. Amikor elérkezettnek vélte az időt, 1917-ben, jelentkezett a Szent Szív Társaságba. Szívesen fölvettk és édesanyja is beleegyezett Jozefa szerzetbe lépésébe, amelynek napját szeptember 24-ére, a fogolykiváltó Szent Szűz ünnepére tűzték ki.

Végre elérkezett a régóta várva-várt nap. De bizony Jozefa édesanyja nagyon sírt, és az anyai könnyek sajnos, megingatták Jozefa gyöngéd szívét. Habozott és végül is engedett édesanyja könnyes kérésének. Ezen az estén a novíciátusban a neki szánt hely üresen maradt, és Jozefa sokáig siratta lelkében, amit „*élete nagy gyöngeségének*” nevezett.

De az Úr, aki a homályban dolgozik, noha maga a Világosság, e fájdalmas és nehéz ingadozások közt is megvalósította Szeretete tervét.

Ezidőben Franciaországban, a háború vihara után, újra éledtek a Szent Szív Társaság intézetei és Poitiersben, a *Les Feuillants* régi monostora, amelyet gondviselészerűen megőriztek Szent Magdolna Zsófia leányai számára, újból befogadta a Szent Szív Társaság szerzetesnőit a zárda falai közé, ahol a Szent Alapítónő élt egykor.

A Rend segítőnővérei számára itt külön kis novíciátust terveztek. Ide jelölte ki mindöröktől az Úr Jézus Jozefa nővér helyét, ide hozta őt, mintegy kezén, keresztül az utolsó nehézségeken.

„Nézd sebelmet...”

Ekkor 1919-et írtak és Jozefa 29 éves volt. Lelkében titkos indításra megértette, hogy eljött számára a jó Isten órája: újra kérte felvételét a Szent Szív Társaságba, noha kedvező választ már nem is mert remélni.

Július 27-én alázatosan jelentkezett. *„De — írja — a válasz tagadó volt. Lelkem mélyén azonban hallottam Jézusom hangját, aki azt mondta nekem: „Kérd még, esedezzél és bízd magadat Énrám, Én a te Istened vagyok.” — De Jozefa kitartó kérése sem változtatott a döntésen, amely előbbi ingadozásai miatt most már visszavonhatatlan volt.*

„Szeptember 16-án — folytatja Jozefa — feszületem előtt térdre vetettem magam és könnyörögtem, hogy vagy fogadjon be engem Jézus az ő isteni Szívébe, azaz a Szent Szív Társaságba, vagy vigyen el engem ebből a világból, mert úgy érzem, hogy e szenvedést nem viselhetem el. Akkor, azt hiszem, megmutatta nekem Jézus isteni Lábat és isteni Kezeit és ezt mondta nekem: „Nézd Sebeimet. Csókold meg őket és mondd, tudsz-e szenvedni még egy kicsit?”

„Én az én Szívem számára akarlak téged”

„Hogy mi ment akkor végbe bennem, nem tudom elmondani! Megígértem Neki, egyedül azért fogok élni, hogy szeressem Őt és szenvedjek... de én olyan gyöngye vagyok, ó Jézusom!”

Két hónap telt el tüzes könnyörgések közt, egészen november 19-ig. *„E napon — írja Jozefa — az ő isteni Vére és az ő Sebei által esedeztem, hogy nyissa meg előttem a Társaság aj-*

*taját, amelyet én magam zártam be magam előtt:
„Nyisd ki nekem, én Jézusom, ezt az ajtót, esedezve kérek, hiszen tudod, nem kérek mást, mint azt, hogy isteni Szíved jegyese lehessek!”*

A végső „Igen”

Végre ütött az óra. Jozefa szokás szerint elment a charmantin-i Szent Szív-intézetbe, hogy elhozza a munkát. Már várták őt. Levél érkezett Poitiers-ből, amelyben a most alapított novíciátus számára néhány megbízható, jó hivatást kértek. Megvan-e Jozefában a bátorság, hogy Franciaországban kérje a fölvételt, amelyre annyira vágyik? ... Jozefa habozás nélkül nagylelkű „igen”-t mondott és azonnal megírta a jelentkező levelet. *„Újból Jézusom isteni Lábai elé vettem magamat, — írja visszaemlékezéseiben — mindig oly sok bizalmat nyertem így! ... Szemeim könnyel teltek meg, de a szívem még inkább eltelt a szeretettel és följánlottam magamat, hogy mindent elfogadok; gyöngeségem ellenére oly erőt éreztem magamban, aminőt eddig soha!”*

Franciaország felől

Jozefa édesanyja igen elszomorodott, de ez alkalommal már nem állott ellen. Isten elhárított minden akadályt. Jozefa meg akarta kímélni édesanyját a válás fájdalmaitól és ezért búcsúzás nélkül hagyta el otthonát, nem vitt magával semmit. A Szent Szív-zárdában ellátták minden szükségessel. *„Jézus vitt el engem, — írja Jozefa — nem is tudtam, hogy történt, de egyszerre San Sebastianba érkeztem. Nem volt se pénzem,*

se erőm, semmim, csak azt hiszem, szeretetem... De Jézus Szívée voltam... én mindig egyformán gyöngé voltam! Ő azonban mindig megsegített engem!"

Jozeffa egy hónapig még a San Sebastian-i Sacré-Coeur-ben maradt, ahol nagy szeretettel fogadták. Ő pedig hálából igyekezett mindenben segíteni; munkás életét épüléssel látták.

„Engem a jó Isten vezet..."

Édesanyja és húga szívettépő leveleket küldtek utána s ezek nagy fájdalmat okoztak Jozeffának. Az is eszébe jutott, mily nehéz lesz idegen nyelvű országban élnie. De akarata most már megingathatatlan volt és minden bizalmát a Szent Szívbe helyezte.

— Mit csinál majd oly országban, amelynek nyelvét sem ismeri? — kérdezte tőle valaki.

— *„Engem a jó Isten vezet"* — felelte egyszerűen.

1920 február 4-én mindörökre elhagyta hazáját, hogy a határokon túlra is kövessé Jézust, akinek végtelen Szeretete minden áldozatra képesít.

„ELREJTELEK ÉS MEGŐRIZLEK SZIVEMBEN . . .”

*„At foglak plántálni Szivem kertjébe
és ott Én magam foglak nevelni téged.”*

A Szent Szív-zárda falai között

Poitiers-t, az ősi francia várost övező dom-
bok napfényes oldalán emelkedik a régi *Les
Feuillants*-kolostor.

1618-ban a ciszterciák egyik ága élt itt, míg
a francia forradalom el nem üzte őket. Kevéssel
a nagy forradalom után Barát Szent Magdolna
Zsófia itt alapította meg a Szent Szív Társaság
első ujoncházát. A szent Alapítónő is gyakran
tartózkodott itt, Istentől sok rendkívüli kegyel-
met nyert e helyen, úgyhogy leányainak az egész
zárda a szent Alapítónő emlékééről beszél.

Ide akarta elrejtetni Jézus kiválasztott gyer-
mekét, itt akarta felnevelni, mint kertjének leg-
szebb virágát, itt akarta megnyitni neki a Szívét.

A segítőnővérek sorában

Jozefa megérkezésekor a segítőnővérek no-
viciátusa csak kevés tagot számlált, akik külön-
böző francia és külföldi rendházakból jöttek. Jo-

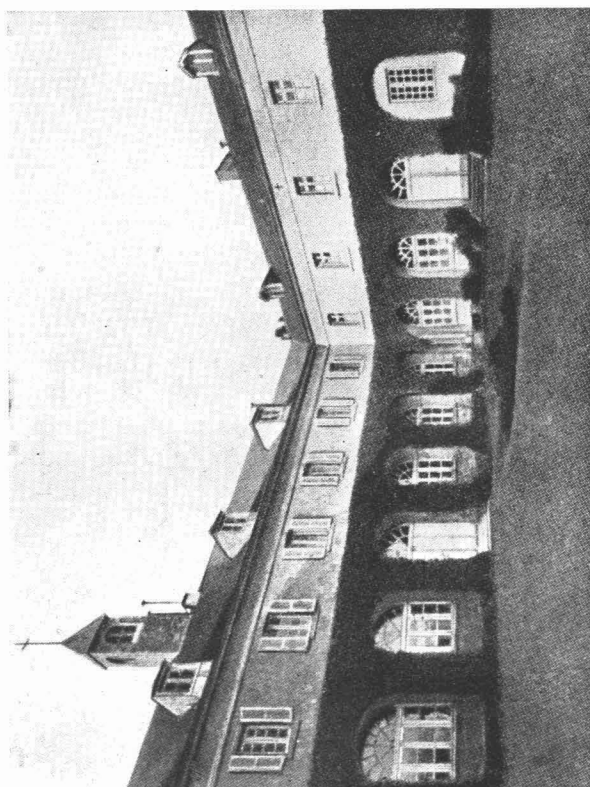
zefa volt az újra megnyílt noviciátus első jelöltje és nemsokára ő lett a legidősebb novicia.

A segítőnővérek egyszerű és alázatos hivatása Jozefának igen tetszett, mert úgy érezte, hogy ebben az igazi názáreti életet találta meg. Szent Magdolna Zsófia eszménye egészen megfelelt annak, amire vágyott: sok rejtett és alázatos munka, amely Jézus Szívének művét segíti a gyermekek nevelésében; ezt a munkát egészen áthatja a szeretet, a hallgatás és az ima; gazdagságát és apostoli értékét pedig a Jézus Szívével való bensőséges egyesülés adja. Jozefa boldogan és szíve egész szeretetével magáévá tette ezt az életet.

Egyszerűség és lelki mélység

Jozefa külső élete a poitiers-i Sacré-Cœur-ben ugyanolyan volt a jelöltidő első napjaiban, mint később is szerzetesi életének egész négy esztendeje alatt: egyszerű, hallgató, igen dolgozó és minden feltűnés nélkül, egészen beolvadt a közösség életébe. Arckifejezése inkább komoly volt és néha meglátszottak rajta a szenvedés nyomai, de azért mindig jóságos mosolyra derült, ha szóltak hozzá, ha valamely szolgálatot kértek tőle. Egyedül nagy, fekete és annyira kifejezésteljes szemei árultak el valamit a lelkéből, a nélkül, hogy tudta volna. Egész élete visszatükröződött tekintetének tisztaságában, kisugárzott benne szeretetének heve, mely lelki összeszedettségének mélységéről tanúskodott.

Jozefa okos, tevékeny, alkalmazkodó és igazán értékes jellem volt. Ritka józansága, egyenes és biztos ítéléte, jellemében kiegyensúlyozott és szilárd alap volt, amelyre az isteni kegye-

A Pótlers-i Szent Szív-Zárda udvar-részlete. A kereszt jelzi a cellát,
ahol József meghalt

lem bátran építhetett. Gyengéden szerető és áldozatkész szíve már megerősödött a kiállott megpróbáltatásokban.

Jozefa jóságos volt, mint azok, akik igen sokat szenvedtek és akik már megtanulták, hogy a maguk érdekeiről és kedvéről másokért mindig lemondjanak. — A szerzetesi életbe Jozefa az áldozatokban megérlelt lelkülettel jött, megvolt benne a hivatásnak természetfeletti megértése is, lelki élete már ekkor igen elmélyült és Jézus Szíve iránt izzó szeretettel viseltetett.

Csodálatos rejtettség

Istennek e nagy adományai rejtve maradtak nemcsak Jozefa környezete, de még saját maga előtt is. Belépésétől haláláig ez a csodálatos, rendkívüli élet, — Isten kegyelméből egészen észrevétlenül folyt le a mindennapi kötelességek teljesítésében.

Még a legmegrázóbb szenvedések és a legnagyobb rendkívüli kegyelmek idején is sikerült Jozefának az Ég titkait magába zárni. Nap-nap után valóságos kis csodákon múltott, hogy Jozefa belső élete teljesen rejtve maradhatott. Egyedül csak Jozefa lelkivezetői és előljárói ismerték a titkokat és ellenőrizték őt a rendkívüli úton, de rajtuk kívül a nagy szerzetes házban egészen Jozefa haláláig senki sem sejtette, hogy mily égi csodák közelében éltek. Valóra vált, amit az Úr Jézus Jozefának megígért: *„Elrejtelek és megőrizlek Szívemben és senki sem fog felfedezni téged.”*

Az Úr Jézus féltékenyen örködött választottja rejtett, alázatos életén. *„Téged nem azért választottalak ki, mert valami vagy, — mon-*

dotta neki egyszer — *hanem azért, ami nem vagy, mert így tudom, hogy hova helyezzem Hatalmat és Szeretetemet.*“

A kísértések lelki éjtszakája

„Amikor mint jelöltnő idejöttem, — írja Jozefa följegyzéseiben — *tizenöt napi édes béke következett.*“ De csakhamar pokoli harcok dúltak ellene, és az isteni Bölcsesség e támadásoknak félelmetes szabadságot engedett. Jozefa egészen elmerült a lelki éjtszakában. A kísértések eleinte nem voltak rendkívüliek, de hirtelen rettenetes erőre kaptak és hamarosan nyilvánvaló lett, hogy az ördög mindent megtesz, csak hogy megingassa Jozefa hivatását. Ilyen támadásokat Jozefa soha eddig nem tapasztalt. „*Ennél a halál sem okozhat több szenvedést...*“ — vallotta be egyszer. E szenvedések között is hűségesen megtartotta a Szabályokat, munkájában változatlanul szorgalmas volt s így a harcban, amelyet el kellett viselnie, az egész életétszembeállította lelke ellenségeivel. A sátán támadásai főleg hivatása ellen irányultak, s messze túlmentek a természetes és földi méreteken, Jozefa ezekre az engedelmesség szavával felelt: „*Hűség! igen, én hűséges akarok lenni!*“

A Szent Szív kegyelmel

„*Igy tartott ez egészen addig a napig, — írja Jozefa — amikor Jézus tisztán megértette velem isteni látogatását és amely óta oly sok világosságot és bátorságot adott nekem.*“ Ez 1920 június 5-én történt. Ekkor a pokolnak rettenetes támadása után, Jozefát, aki a nővérekkel

az esti szentséglátogatást végezte, hirtelen és szelíden elborította valami, mit ő egyszerűen „édes-séges alvás”-nak nevezett, és ebből Jézus isteni Szív-Sebében ébredt fel. *„Nem tudom kifejezni, mi történt . . . Jézus! . . . Nem kérek Tőled mást, mint hogy szeresselek és a Hivatásomhoz hű maradjak.”*

Jozefa lelkét elárasztotta a fény és ebben meglátta a világ bűneit. Fölajánlotta ekkor életét, hogy vigasztalja Jézus megsebzett Szívét. Heves vágy emésztette, hogy eggyé forrjon Jézus Szívével és semmi áldozatot nem sokallott, csakhogy hű maradjon hivatásához. Ebben az isteni fényben eltűnt lelke éjtszakája, minden vigasztalansága eloszlott és mérhetetlen boldogság töltötte el. *„Az én Istenem tette ezt — mondja Jozefa jegyzeteiben. — Ennyi jószág láttán egészen megzavarodom. Az örületig szeretném szeretni Őt! . . . Csak két dolgot kérek Tőle: Szeretetet és hálát az isteni Szív iránt . . . Soha nem ismertem ennyire a gyöngeségemet, de soha nem is vártam így az erőt és a bátorságot Tőle . . . eddig még soha meg nem pihentem ebben az isteni Sebben! . . . de most már egy kicsit tudom, hogy hova meneküljek a szorongatásban: ez a megnyugvás és a sok Szeretet helye.”*

Az Úr Jézus ragyogó fényben többször megjelent neki és Szent Szíve lángtengerbe borult. A június 29-i jelenésről így ír a nővér: *„Kevés-sel a Szentostya felmutatása előtt, a szemeim, . . . az én szegény szemeim! . . . látták Őt, lelkem egyedüli Vágyát, az én Uramat és Istenemet! . . . Szíve tüzes lángba borult . . . Arca kevésbé mosolygott . . . Ő maga vitt engem az isteni Sebhez és miközben megsemmisültem ennyi szépség és ennyi fény előtt, Ő szelíd, de igen komoly han-*

*gon e szavakat mondotta nekem: „Amint Én fel-
áldozom Magam a Szeretet Áldozataként, úgy
azt akarom, hogy te az én áldozatom légy: a sze-
retet nem utasít vissza semmit . . .”*

A szentséges Szív megnyílt Jozefa előtt és
soha többé be nem zárult. Ettől kezdve szinte
lépésről-lépésre lehet követni a kegyelmek ba-
rázdáját, amely e lélekben mindjobban szélesült
és mélyült.

Názáreti élet

Jozefa jelöltidejének, noviciátusának és fo-
gadalmaitól haláláig következő hónapoknak
külső történetét ugyanazzal a kevés szóval lehet
elmondani, amellyel az Evangélium leírja Jézus
názáreti életét: „*És engedelmes volt nekik.*” (Lk.
2, 51.) Külsőleg Jozefa igen csendes, egyszerű
nővér volt, akiről nem beszéltek, akit az övéin
kívül nem is ismertek, — de nem ebben van-e a
názáreti életszentség egyik ismertetőjele?

A halála után róla följegyzett visszaemlé-
kezések még csak nem is sejtik a csodákat és a
titkokat, amelyek Jozefa lelkében végbementek.
Ezek csak külsőségekre vonatkoznak, de mégis
értékesek, mert megmutatják Jozefa egyszerű,
erényes életét.

Akár a konyhában, akár a ruhatárban vagy
a fehérneműjavítóban alkalmazták, vagy a házi-
munkát bízta rá, kötelességét mindig pontosan
teljesítette és mindenben a rendi Szabályok sze-
rint járt el. Bár lelkében a csendes elvonultságra
hajlott, meg volt benne a kezdeményezés; min-
díg kivette részét minden közös munkából. A
munka csak úgy égett ügyes és szorgalmas kezei
alatt.

Ha valamely váratlan, rendkívüli dolog akadt, mindjárt készségesen ajánlkozott annak elvégzésére, és percnyi pontossággal érkezett s épp oda, ahol szükség volt rá. Mindig utolsónak maradt, hogy befejezze a munkát és mindent rendbe hozzon. Az apró robotoló, hálátlan munkákat végezte a legszívesebben.

Egy alkalommal, amikor igen sok és sürgős teendő várt rá, kénytelen volt megtagadni egy nagy fehérnemű-darab javítását. Azonban ez annyira fájt neki, hogy egész nap sietett többi munkájával és estére — a ruhatáros Nővér nagy meglepetésére — még a javítással is elkészült.

Jozefa szeretete kedvesen figyelmes és találgató volt. Egyik idősebb nővér, akinek már gyöngült a látása, nap-nap után készen találta munkája mellett a cérnával befűzött varrótűket, amit gyöngé szemeivel már csak nehezen tudott megtenni. Sokáig nem is tudta, kitől jön e kedves segítség.

Jozefa természeténél fogva inkább vidám és közlékeny volt. Poitiers-ben az első hónapokban sokat szenvedett, mert nem értett franciául, beszélni sem tudott, pedig szorgalmasan igyekezett, hogy megtanulja. Amikor már törte kissé a francia nyelvet, többé-kevésbé helyes próbálkozásaival sok vidám percet szerzett a Nővéreknek, de Jozefát igyekezetében semmi emberi tekintet meg nem zavarta.

Később a szünórákon gyermekded, vidám örömmel vett részt, beszélgetett, mosolygott, de azért érezni lehetett, hogy gondolatai most is a jó Istenhez szállnak. A szünórákon kívül meglepő volt arckifejezésének egyszerűsége és elmélyedt komolysága. Összeszedettsége mindenütt szinte templomi áhítatos csendet teremtett körü-

lőtte. Úgy látszott, hogy mindig imádkozik, pedig folyton dolgozott. A kápolnában egész testtartásáról lesugárzott, hogy mily élő a hite. Az Ol-táriszentség előtt szerény összeszedettséggel, összekulcsolt kezekkel, lesütött szemekkel térdelt, mint akinek most nem létezik senki és semmi, csak Jézus.

Tanít az Isteni Mester

A noviciátus názáreti életében az Úr Jézus lett valósággal Jozefának lelki vezetője, szerzetesi életének alakítója: oktatja, irányítja, megfeddi, megbocsát neki és megerősíti őt. Látogatásai egymást követik, a nélkül, hogy Jozefa előre tudná, mikor jön. Vár rá az Úr Jézus hivatalában, csatlakozik hozzá munkájában, ima idején is eljön és megtanítja imádkozni. Jelen van, amikor Jozefa nem is várja, de elrejtőzik, amikor vágyódik utána. Mint a villám, olyan az Úr megjelenése, figyelmezteti Jozefát, ha valamiben a szeretete nem volt elég gyengéd. Megállítja a nővért, hogy lábaihoz boruljon és megmagyarázza neki, mit kíván tőle. Elhozza neki Keresztjét vagy a Töviskoronát, isteni leereszkedéssel Szívére szorítja vagy isteni erejének fönségében emlékezteti, hogy mindenható uralma van felette.

Ez az isteni oktatás fényt vet a szerzetesi élet legapróbb részleteire is, megvilágítja a lelki élet apró változásait éppúgy, mint annak mélységes titkait. Az isteni Üdvözítő minduntalan hangsúlyozza az áldozatrakész szeretetet, mert ez az alap és ebből következőleg az engedelmes-ség, a hűség, az önmagáról való lemondás, a bizalom és a bátor Istenre-hagyatkozás gyakorlataira inti Jozefát. — A Szabály biztos útján ve-

zeti őt Jézus; az engedelmesség a védőbástya, és Szentséges Szíve a nap, amely beragyogja életét.

„Én a Szívemet pihentetem meg rajta”

Ezek az isteni látogatások, amelyek némely időben egészen átszövik Jozefa napjait, máskor ritkák lesznek, úgyhogy voltak néha hosszú hónapok, midőn elmaradt az isteni Barát. Ezek az égi kegyelmek nem jártak soha semmi fölösleges élvezettel: a céljuk mindig a hit igazságai-
val összhangban jutott kifejezésre. Jozefa ezekben ismerte meg, hogy mily tökéletességet követel a szerzetesi élet és ezekben tanulta meg, hogy áldozatkészen, teljesen átadja magát Isten Akaratának.

A Boldogságos Szűz is kitüntette Jozefát megjelenésével: *„Mikor Jézus tekintetét szegzi egy lélekre, — mondotta neki egy napon — Én a Szívemet pihentetem meg rajta.”* Szűz Mária az ő kedves gyermeke előtt *„annyira szép és annyira Édesanya”*, hogy Jozefa nem is talál szavakat ennek kifejezésére. A Boldogságos Szűz is éreztette Jozefával együttérző gyöngédségét és segítő jóságát, különösen a nagy megpróbáltatások idején; de a titokzatos lelki nevelés egészen Jézus Szívée volt. Szűz Mária rendszerint olyankor lépett közbe, amikor meg kellett nyugtatni vagy erősíteni a tétovázó vagy remegő gyermeket. A Szent Szűz ilyenkor figyelmezteti és fel is emeli, beavatja Fia eljárásába és előkészíti Jézus jövetelét. Ha Jozefa meginog, Szűz Mária szinte kézenfogva visszavezeti az isteni Akarat útjára. Megtanítja, miként tegye jóvá gyöngeségeit és hogyan óvakodjék az ellen-

ség cselvetéseitől. Jelen van Szűz Mária akkor is, amikor a sátán megkísérti Jozefát; és az alvilág támadásaiban oly hatalommal védi, mely a Szentírás szavai szerint: „*félelmetes, mint a rendben álló tábor*“. (Én. Én. 6, 3.)

A Boldogságos Szűz mellett Szent Magdolna Zsófia is pártfogásába vette Jozefát. A „*Les Feuillants*“ kolostor boltívei alatt, ahol földi életében oly sokszor járt, oratóriummal alakított régi cellájában, a Kápolnában, a Tabernákulum közelében, ahol imádkozni szokott, megjelenik Jozefának, ugyanazzal az élénk, okos és lelkes arckifejezéssel, mint földi életében s amelyen most égi fény tündökölt. Jozefa oly egyszerűen és bizalommal beszélt hozzá, amint a többi kedves Anyákhoz szokott szólni: meghallgatja a Szent figyelmeztetéseit, emlékezetbe vési tanácsait és beavatja a Szent Rendalapítónőt nehézségeibe is, bízik a Szent szavában és jóságára ráhagyatkozik. Szent Magdolna Zsófia közelében Jozefa mindig biztosnak érezte magát a hivatás szent kegyelmében.

„Éledjen újra a hit!”

Ezek az égi jelenések nem lepték meg Jozefát és nem is zavarták meg erős gyermeki hitét. Sohasem tetszelgett e jelenésekben, sohasem keresett bennük élvezetet, nem vágyódott utánuk, nem elemezte őket és a gondolataiban sem foglalkozott velük. Gyermeki lelkülettel fogadta őket, túlemelkedve a jelenéseken, egyenesen az Úr Jézus oktatására, a „*nagyobb szeretet*“ szavaira figyelt.

Amint az Úr Jézus meg is mondta Jozefának, e jelenések célja az volt, hogy az emberek

hite felébredjen, s hogy a látható világban élve, újra igazán higgyenek a láthatatlan valóságokban is. Ezért intézte az Úr Jézus Jozefához e meg-
rázó szavakat: *„Ha a világ és a társadalom foly-
tonos gyűlölettel és harccal van tele, népek né-
pek ellen támadnak, ez azért van, mert a hitnek
nagy és biztos alapja majdnem teljesen el-
veszett. — Éledjen újra a hit! és akkor vissza-
tér a béke és uralkodni fog a szeretet!”*

És nem mutatta-e meg az Úr Jézus Jozefa csodálatos történetében azt is, hogy Ő maga akar vezetője lenni azoknak, akik élő hittel hiszik, hogy Ő jelen van bennük, és akik engedik, hogy Ő vezesse őket, akik szólnak Hozzá és mindent tőle várnak. A *„Szózat a lelkekhez”* című rész megkapó tanítást tartalmaz erről.

SZENVEDÉS A LELKEKÉRT

„Ne feledd, hogy a választott lelkeknek Velem együtt áldozatokká kell lenniök a világért.”

Dolgos és áhítatos élet

Jozefa feladata volt az is, hogy Szent Magdolna Zsófia oratóriumma alakított kis celláját rendben tartsa, s azt igen nagy örömmel végezte. De még szívesebben dolgozott a Kongregációs kápolnában, ahol a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrizték. E munkánál egészen áthatatotta a szeretet és a söprés közben szeretetteljesen beszélgetett, vagy a maga módján versikéket mondogatott, amelyek szeretettől izzó lelkéből fakadtak. De semmi sem került el e közben figyelmét: s a kápolna ragyogott a tisztaságtól.

Bármit tett is Jozefa, mindig egész igyekezetét a munkára fordította. Egy tiszteletreméltó idős Anyát, aki már majdnem tehetetlen volt, minden reggel és este oly gonddal és annyi tisztelettel és gyöngédséggel öltöztetett, mintha csak saját édesanyját szolgált volna. A beteg pedig szinte elfelejtette tehetetlenségét és fájdalmait, ha Jozefa volt környezetében.

Varrónői képesítése miatt Jozefa készítette az intézeti növendékek egyenruháit. Fogadalmi után kis varróműhelyt rendeztek be, amelynek vezetését rábízták. Néhány noviciát és jelöltet osztottak be hozzá, és Jozefa fáradságot nem kímélve, tanította őket. Ügyetlenségeiket jó szívvel viselte, a varrnivalót okosan osztotta ki köztük, kijavította, be is fejezte munkáikat, szóval mindenben kifogyhatatlan jósággal és türelemmel volt irántuk. Örömmel töltötte el a gondolat, hogy fiatal testvérei jobban szolgálnak majd a Rendnek és ahhoz szoktatta őket, hogy mindent nagy érdeklődéssel, gonddal és lehetőleg tökéletesen végezzenek.

— Sohasem láttuk őt türelmetlennek — mondja róla egy novicia — és ha valamely munkát hanyagnak talált, egészen egyszerűen csak ennyit mondott: *„Az Úr Jézusért nem így kell dolgozni.“*

Szelidsége és erélye tekintélyt szerzett neki, ezért tisztelték; erényeivel pedig folyton buzdító példát adott a fiataloknak. Jozefa műhelye szinte kápolnához hasonlított, amelyben csak néha szakította meg a hallgatást a hangosan végzett, szívből jövő ima, miközben a varrótű ügyesen siklott a fűrge ujjak között.

Jozefa igen szerette a gyermekeket, különösen a kicsinyeket és a gyermekek is tudták, hogy Jozefa mindent megtesz értük. Sokszor megessett, hogy este, amikor Jozefa végigjárta a hálótermeket és megnézte, nem hiányzik-e valami, itt is, ott is sebtiben kijavított egy szerencsétlen kis szakadást, amelyet egyik növendék későn mutatott meg neki, vagy segített egy másiknak, aki egy gomb felvarrásával bajlódott. Mindezt egyszerűen, szinte észrevétlenül végezte, de nem

kerülhette ki a felügyelő Anyák hálás figyelmét. A gyermekek még később is úgy emlékeztek Jozefára, mint a jóság és a szerzetesi önfeláldozás példaképére.

Jozefa egész nap másokért fáradt, de amikor egyedül volt, a nélkül, hogy abbahagyta volna a munkát, gyönyörűséggel merült el az ő szépséges lelki világában. Az egyik kedves Anya, egy este, amikor már a noviciák elhagyták Jozefa műhelyét, felkereste, hogy valami szívességre kérje. Jozefa buzgón varrt, de egész magatartása elárulta, hol vannak gondolatai: mintha csak egészen elmerült volna Istenben. A kedves Anya megállott, pár percig szótlanul és megilletődött tisztelettel szemlélte, azután halkán szólította. Jozefa megrezdült, szinte megerőltetésébe került, hogy felpillantson, tekintetében még ott fénylett bensőséges imájának szépsége; azután gyorsan fölkel és a szokott tisztelettel meghallgatta, amit kértek tőle. Úgy látszott, mintha lelke az égből tért volna vissza.

Megpróbáltatások között

Jozefa az imádság és a munka megszentelt légkörében nem élvezhetett zavartalan békét. Ugyanakkor, amikor életét szinte áthatották az égi kedvezések és csodák, nem maradhattak el a nagy megpróbáltatások sem.

Minden igazi természetfeletti hatásnak és az igazi erénynek is ez a próbaköve; — nem csodálkozhatunk tehát, ha Jozefánál sem hiányzott és ha útja állandóan támadások és ellenkezések közt haladt tova.

Hogy előljárói meggyőződjenek a jelenések valóságáról, bölcs óvatossággal többízben pró-

bára tették. Ezek a rendelkezések teljesen Isten terveibe vágtak és fényesen igazolták Jozefa engedelmességét, alázatosságát és azt is, mily kevésbé ragaszkodik jelenéseihez.

E parancsoknak megfelelően Jozefa minden igyekezetével azon volt, hogy elzárja lelki szemait a látomások elől és ellenálljon az isteni hatalomnak. Nem mondotta-e neki az Úr Jézus már az első napokban nyomatékosan: „*Azt akarom, hogy mindig engedelmeskedjél és Én, — Én is engedelmeskedni fogok.*” Jozefa készségesen és kitartóan engedelmeskedett. De fájdalommal vette észre, hogy lelki útjának teljességéről előjárói kételkednek. Vajjon Istentől valók-e? Hogy félt, nem csalódott-e és nem ejti-e most tévedésbe a lelki vezetőit is? Mily fájdalmas aggodalmakat kellett e közben kiállania! De amikor ez a szenvedés hősiebb erények gyakorlására és új kegyelmekre tette képessé, az Úr Jézus mintegy jelt adott, elég volt már a megpróbáltatásból és a tilalmak feloldódtak.

Erős ellenszenvet érzett Jozefa saját lelkében is. A szerzetesi közös élet és a munka szerepét, a természetfeletti megértés miatt nagyra becsülte a Segítő Nővérek hivatását; tevékeny és bátor természetű, — mindez állandóan élénk ellenkezést váltott ki belőle azzal az úttal szemben, melyre az Úr őt vezette. Engedelmességből írt följegyzései teljes őszinteséggel tárják fel ezt a belső harcot. Hol attól fél, hogy ez a rendkívüli út eltávolítja őt a közös élettől és árt hivatásának; hol pedig szinte legyőzhetetlen ellenszenvet érzett magában, amikor munkája közben kellett Jézus hívására felelnie, vagy beszámolnia az Úr látogatásairól, közölni az Ő óhajait, leírnia, vagy egyszerűen elfogadnia az Úr kívánságait.

A mellett a lelki életnek ezt az útját sok és gyakran kifejezhetetlenül mély és éles szenvedés kíséri, de érdekes, hogy Jozefa ezeknek sohasem akart ellenszegülni.

Viharok és béke

Mint a vihar hullámai, úgy lepték el Jozefa lelkét az aggóató félelem szorongatásai. Ilyenkor az elnyert kegyelmekre való tekintettel felébredt lelkében a felelősségtől való félelem; ezt a sátán kihasználta és a felelősségérzetet néha annyira fokozta benne, hogy az szinte összetörte Jozefa lelkét . . . Mászor szorongás vett erőt rajta, hogy eltéved az ismeretlen úton; a rémület, amelyet a régi tilalmak emléke ébresztett benne, oly éles volt, hogy szinte megzavarta a tekintélybe vetett hitét . . . Bármit megtett volna, csak hogy kiszabaduljon a hazugságból, amelybe úgy érezte, hogy nyakig elmerült.

A megpróbáltatások lelke mélyéig felkavarták, de amikor elmúltak, Jozefa lelke visszanyerte a világosságot, a békét és a biztonságot s ez legtöbbször Szűz Mária közbenjárására történt. Akkor Jozefa a tiszta szeretet lendületével és az önmagáról való teljes lemondás erejével tért vissza az Úr Jézushoz. És már várta őt az isteni bocsánat. „Az én Vérem mindent eltöröl” — mondotta Jézus és a bocsánat árául új följajánlást kért tőle: „Jozefa, mondd Nekem újra, hogy az én Szeretetéért hordozni akarod az Akaratom Keresztjét!”

Harcban a pokollal

Ez a kereszt súlyosan nehezedett a nővér gyöngye vállaira. Hiszen a legtöbb ellenkezés — és mily kegyetlenül hatalmasak voltak! — a minden jónak ellenségétől eredt. Ennek a sátáni ellenkezésnek Isten igen nagy szabadságot adott. Ez is mutatja, mily jelentősek a természetfeletti rendben és a lelkek üdvére a Jozefának juttatott isteni kegyelmek, mert Isten ezek arányában enged hatalmat a gonoszlélek támadásainak.

Jozefa a jelöltidőtől kezdve tapasztalta, hogy rendkívüli erők törnek ellene. A június 5-i Jézus Szíve-jelenésben az Úr lesujtotta a poklot és ekkor Jozefa lelkébe visszatért a béke. Az Úr Jézus meg akarta erősíteni Jozefát hitében és lelki vezetői előtt is ki akarta nyilvánítani, hogy valóban isteni erő működik benne. De később újra fokozódó hatalmat adott az alvilágnak és még a Jozefának juttatott rendkívüli kegyelmek sem voltak túlnagyok ahhoz, hogy megállja helyét az így kezdődő szörnyű küzdelemben. Jozefának akkor olyan harcokat, oly megaláztatásokat és oly fájdalmakat kellett elviselnie, amelyekhez képest a mi emberi megpróbáltatásaink csak halovány árnyékok. Ezek az ördögi beavatkozások hihetetlenül hevesek voltak, és úgy látszott egyetlen céljuk van csak: elszakítani Jozefát hivatásától és ezzel meghíúsítani az isteni Szeretet és Irgalom tervét, amelyet Jozefa révén akart eszközölni az Úr.

Kísértések, megszállottság, érzékelhető üldözés és rettenetes testi harc, valóságos vértanúi küzdelem, amelynek sebeit és nyomait még a sírba is magával vitte Jozefa teste, — a gyöngye leányának mindebben része volt! Jozefa igazán

hősies bátorságot tanúsított ezekben az éjjel-nappal tartó harcokban, amelyeknek hevesességét csak sejtették azok, akik ennek egyedüli tanúi voltak. Óriási áldozatrakész erővel védte hivatását és Jézushoz való hűségét.

A megszállottság sötét kínja

A küzdelemben Jozefa lelke megerősödött. A testi veszélytől és a fenyegetésektől nem félt, de annál inkább rettegett attól a sűrű sötétségtől, mellyel a sátán a kegyetlen megszállottság óráin értelmét is elborította. Akkor úgy érezte, hogy ketten vannak benne s az egyiknek szeretete nem képes megfékezni a másik lázadását. Ebben az állapotban kimondhatatlanul szenvedett, néha hosszú órákon át és ezek voltak élete legnagyobb kínjai . . . E küzdelemből megtisztultan és alázatban elmélyülve került ki; közelebb jutott az isteni Szívhez, jobban megismerte a Szent Szív irgalmát.

Közben Jozefa éppúgy viselkedett a növények közt, mint máskor, csak arckifejezése viselte a kiállott szenvedések nyomát és járása árulta el, hogy kimerült a harcban. Modora most is nyugodt és kedves volt, munkáját pontosan végezte, másoknak is buzgón segített, mindenben arra törekedett, hogy élete most is olyan legyen, mint máskor. — Jozefa ismerte az Úr Jézus szavát és bátran szemébe is vágta az ellenségnek: „Semmi hatalmad sem volna felettem, ha fölülről nem adatott volna neked.”

A kárhozat mélységeiben

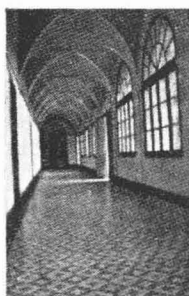
De még nagyobb megpróbáltatások várták. Isteni engedéllyel meg kellett ismernie, titokza-

A noviciatus
terme

A kongregációs
kápolna, mely-
nek Jozefa volt
sekrestyéje

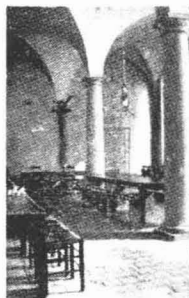
A Szent Bernát-
folyosó

Az egyik cella,
melyben Jozefa
lakott

Jozefa varróműhelye

A szerzetesnők
ebédlője

Jozefa szerzetesi otthona

tosan átélt személyes tapasztalás útján, magát a poklot. Alászállott az örök tűz mélységeibe, és oly órákat töltött ott, melyeket századoknak érzett; egészen tisztán látta a lelkek vesztét és átélte a lelkeknek azt az emésztő fájdalmát, hogy nem tudnak többé szeretni!

Ezzel az engeszteléssel bizonyára sok lélek üdvét szerezte meg és amikor a sátán azt hitte, hogy már diadalmaskodik áldozatán, voltaképpen az isteni terveket hajtotta végre a nővérben. Jozefának szenvedései és legfőképpen a kárhozát e rejtelmes átélése számunkra nagyrészt mindig érthetetlenek maradnak.

Jozefát ekkor egészen összetörte az, amit a pokolban látott és hallott. „*A világ minden szenvedése semmi, — írta — ha ezzel akár csak egy lelket vissza lehet tartani a kárhozattól. Az, amit látok, nagy bátorságot ad nekem a szenvedésre. Megértem, mily értékesek a legkisebb áldozatok is: Jézus összegyűjti és felhasználja őket, hogy megmentse a lelkeket e gyötrelmek-től.*”

Ezidőben a Szent Szűz is ezt mondta neki: „*Most láttad ezt a megszámlálhatatlan sok lelket, akik mindörökre elvesztek... e lelkeket, akik közül már egy sem képes egyetlenegy szeretet-indulatra sem!... Neked, aki szerethetsz, annál inkább fel kell buzdulnod, hogy szereteted visszhangja szüntelenül az Égbe szálljon Fiamhoz és elnémitsa az örökös káromlások zaját!*”

Jézus e megpróbáltatások idején is folytatta terveit: A bérkában is aludt, amikor ez a viharban majdnem elsüllyedt, de a kijelölt időben felébredt és isteni hatalmával parancsolt a tengernek és a szeleknek: „Csendesedjél és némulj el!... és nagy csendesség lőn.”

(Mk. 4, 39.) És akkor megjelent Jegyesének, a Szívéhez emelte, hogy eleméssze e szeretet hevével; engedte, hogy hallja az isteni Szív dobbanásait és azt, amit Jozefa már előre érzett a tomboló viharban is: *a Szeretet hatalmas Szózatát a lelkekhez!*

A Szeretet hívása

A Szeretet hívását, Jozefa — úgy látszik — már gyermekkorában megértette, és Szíve hamar kitágult a megmérhetetlen apostoli láthatárok előtt és e nagy terveket mind buzgó imáiba zárta. A szeretetben azután maga az Úr Jézus növeli benne a kegyelmeket.

Már noviciátusa elején megosztja vele Jézus a lelkekért való szomját. Megtanítja őt arra, mit jelent „*lelkeket menteni*” és hogy mi ennek az ára. Bevezeti Jozefát az engesztelés lelkületébe, amely egészen sajátosan az ő hivatása lesz. Egy napon megmutatja neki az Úr a lelkek beláthatatlan sorát: „*Mindezek a lelkek téged várnak*” — mondja neki. És ettől kezdve Jozefa nővér szüntelenül fárad és szenved a lelkekért, akiket rábízott az isteni Üdvözítő. „*Jöjj, törődjünk a lelkekkel!*” — mondja neki Jézus oly hévvel és szeretettel, hogy Jozefa nem talál szavakat ennek kifejezésére.

„Te a lelkekért fogsz élni!”

A lelkekért tanítja őt Jézus arra, hogy használja fel a köznapi élet legkisebb cselekedeteit is és megérteti vele, mily nagy értéke van egyetlenegy napnak is, melyet az ő Szívével egyesülten töltött el.

A lelkekért tanítja meg Jozefát, hogy tegye magáévá az ő isteni Ímáját és elmondhatja vele az ő Vérené és Szívéné felajánlását. Jozefa azonosítja magát a szentmise és az Oltáriszentség nagy közbenjárásával, ahol Jézus följajánlja magát az Atjának a világ üdvéért.

A lelkekért kéri tőle Jézus a vezeklést és az önmegtagadásokat, amelyeket Jozefa igazi bátor megvetéssel teste iránt, előljárói engedélyével megsokszoroz.

És végül a lelkekért akarja Jézus, hogy Jozefa maga is áldozattá legyen és titokzatosan, de érzékelhetően egybekapcsolódjék élete Jézus szenvedéseivel. „*Akarod-e a keresztemet?*”... Jézus gyakran kérdezi ezt tőle... És akkor hosszú órákon keresztül Jozefa hordozza ezt a keresztet, amelynek súlya láthatóan összetöri őt. A Töviskorona is a fejébe mélyed és ilyenkor sehová nem támaszthatja a fejét és ugyanakkor oldalán is éles fájdalom egyesíti testét a Jézus szent Testét ért végső lándzsadöféssel. — De közben mindig dolgozik és a munkát a szenvedések miatt soha abba nem hagyja.

Leginkább mégis éjtszaka van az isteni Üdvözítő közelében. Az egyik éjjel pl. megjelenik az Úr és Jozefa azonnal fölkel: „*Vedd Keresztemet, — mondja neki Jézus — a Szögeimet, a Töviskoronámat, ezek az én kincseim... te most az én jegyesem vagy, nem télek rád bízni őket. Én pedig elmegyek, keresni a lelkeket.*” És akkor az Úr Jézus Szíve kitárul, lángok csapnak ki belőle: „*Azt akarom, hogy mindnyájan ismerjenek és szeressenek Engem... Jöjj, vonjuk őket Sebeimbe... Én elmegyek és keresem őket, és ha majd megtaláltam őket, visszajövök a Keresztemért.*”

A testi fájdalmak azonban szinte számba sem jönnek a lelki szenvedésekhez képest: Jézus megismertetett Jozefával valamit az ő olajfákhegy haláltusájából és az elhagyatottságából is, amelyben felkiáltott a kereszten: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” De fenntartotta benne az Úr Jézus a bátorságot is és ismételve hangoztatta lelkében a Megváltás nagy motívumát: „*Mily sokat érnek a lelkek!*” Emlékeztette Jozefát isteni kiválasztottságának benső értelmére is: „*Ne feledd, hogy a lelkeknek, akiket kiválasztottam, Velem együtt áldozatokká kell lenniök a világért.*”

Ez az állandó egybekapcsolódás Jézus megváltói művével, ez töltötte ki sokszor Jozefa egész napjait és éjszakáit is. Mindíg a lelkekre gondolt és így igazán valóra vált benne, amit Jézus neki mondott: „*Én fogok élni tebenned, és te a lelkekért fogsz élni.*”

„Mindöröktől... mindörökre!”

Igy köszöntött be Jozefa életének nagy ünnepe: 1922 július 16-a, szerzetesi fogadalomtételének napja. Két évvel ezelőtt, ugyanezen a napon volt beöltözése. A madridi Szent Szívzárda figyelmes szeretettel úgy intézte, hogy Jozefának e két ünnepére felutazhassanak Poitiers-be édesanyja és Angela húga is. Mennyire örült Jozefa, mikor viszontláthatta és gyöngéd szeretettel magához ölelhetette övéit és hogy elmondhatta nekik, mily boldog hivatásában.

A fogadalomtétel Jozefa életének igazán ragyogó napja volt, de sem Jozefa hozzátartozói, sem szerzetes nővérei nem sejtették, mily titokzatos egyesülés ment végbe Jézus szentséges

Szíve és az ő kiválasztott jegyese közt. Avilai szent Teréz tanításaiból tudjuk, hogy ami ekkor történt, az a legnagyobb kegyelmek egyike.

E napon, amikor Jozefa az Ég és a Föld színe előtt győzelmet aratott az ellenség minden támadásán és amikor hitének és szeretetének teljességével felajánlotta magát, Jézus megjelent neki. *„Őly szép volt, — írja Jozefa — Szíve egészen lángbaborult és a Szívsebe tágranyílt. Magához vonzott és bevitt a Szíve Sebébe. — Most — mondotta — itt tartalak ebben a Börtönben... Mindöröktől fogva a tiéd voltam... ma és mindörökre te az enyém vagy. Te, Jozefa, te dolgozzál Értem... és Én dolgozni fogok érted. A te érdekeid az enyémeik és az én érdekeim a tied” — és isteni gyengédséggel hozzáfűzte: „Nézd, mily hűséges voltam hozzád!” Majd fölséggel és erővel teljes hangon így szólt: „És most, Én megkezdem Művem!”*

A SZERETETBEN MINDHALÁLIG!

*„A jó Isten olyan szívet adott nekem,
amely nagyon szeret.”*

Az utolsó hónapok

A fogadalmak ünnepe után Jozefának már csak 18 hónapja volt hátra itt a földön. Jézus, aki ennyire sietett őt magához venni, még közölni akarta vele Szent Szívének több nagy megnyilatkozását. *„Engedd, hogy még felhasználjam életed napjait”,* — mondotta neki 1923 nagybőjtjén — Jozefa utolsó földi húsvétja előtt, — amikor kinszenvedéseinek titkaiba avatta be. *„Ird még ezt is a lelkek számára”* — kérte máskor, és Jozefa valóban mindhalálíg álhatatosan a Szent Szív Szeretet-Művének készséges eszköze volt. Mindennapi külső élete továbbra is oly alázatos és rejtett maradt, mint eddig.

1923 májusában előljárói *Marmoutier*-be küldték, *Tours* város közelébe, ahol a Szent Szív Társaság egyik noviciátusa van. Követni akarták ezzel a jó Isten útmutatását, aki egy időre távol akarta tartani Jozefát a poitiers-i zárdától. Jozefa csak egy hónapot töltött *Marmoutier*-ben. Ha ez talán újabb próba volt, Jozefa ezt is fé-

nyesen kiállotta. A segítőnővérek vezetésével megbízott Anya így ír róla: „Menendez Jozefa nővér megnyerte az összes nővérek becsülését és szeretetét, mert hűséges a csöndhallgatásban és a szabálytartásban, viselkedésében pedig nagyon egyszerű. Úgy látszik az Úr Jézussal igen egyesült lélek. Már az első naptól kezdve jól beilleszkedett új szerzetesi családjába, a közös munkákból mindig a legnehezebbet választotta és mindig kereste az alkalmat, hogy másoknak segítsen.”

Az Úr Jézus azt mondta Jozefának, mielőtt Marmoutier-be indult: „*Meg fogják látni oda-lenn, hogy Én jártam arra.*” És valóban, a különleges körülmények, melyek között odakerült, csak még jobban kiemelték Jozefa engedelmes-ségét és szerzetesi szellemét, úgyhogy akkori fő-nőknője rendkívül erényes szerzetesnőnek is-merte meg.

Ezidőtől kezdve Jozefa testi fájdalmai is, melyeket már régóta türelemmel viselt, súlyos-bodtak. Az Úr Jézus megmondta neki, hogy ezek ellen nincs emberi orvosság és Jozefa már ekkor tudta, hogy közeleg halála, de ezt a titkot még nem árulta el, csak kimerült arckifejezése tűnt fel néha, de buzgósága, kitartó munkája és vidámsága olyan volt, mint mindig.

Római

Jozefa visszatért Poitiers-be, de pár hónap múlva, 1923 októberében — két és fél hónappal Jozefa halála előtt elkísérte főnőknőjét a római Anya-házba, ahol a Szent Szív Társaság több főnőknője lelkigyakorlatra gyűlt össze. A jó nő-vér azt hitte, hogy ezidő alatt sokkal több lesz a

munka s őt bizonyára azért rendelték oda, hogy segítsen. A római útnak azonban az Úr Jézus gondolatában más célja volt. Azt mondta egyszer Jézus Jozefának: *„En irányítok mindent és tudom, mi válik a Művem javára.”* És később hozzáfűzte: *„Amikor a borult idő után előtűnik a nap, még sugárzóbbnak látszik. Így egy nagy szenvedés után, még fényesebben fog megjelenni az én Művem.”* És valóban Rómában alázatos ismeretlenségében, igen fájdalmas szenvedések vártak rá, de ugyanakkor megtalálta a békét és a lelki világosságot, amelyet a pápa tekintélyébe vetett hite és a Szentséges Atya, XI. Pius pápa áldása adott meg neki.

Október 26-án Jozefa újra visszatért Poitiers-be. Ekkor kezdődött földi életének utolsó szaka, melyről Jozefa már tudta, hogy igen rövid lesz.

„Te leszel a jel”

Ez utolsó hónapokban Jozefa előjárói és lelki vezetői már jól ismerték a nővér belső lelki arculatát, amelyen a komoly és mély erények egész gazdagsága tündökölt. „Gyümölcséről ismerik meg a fát” — mondotta az Úr Jézus, és mi más volt e szellemi hatások, jelenések és kinyilatkoztatások első gyümölcse, mint magának Jozefának mindhalálig ragyogóan erényes élete? Azóta az Úr Jézus „Szeretet-Szózata” sok más lélekben is a megtérés, a béke, a gyermeki bizalom, az erényes élet gyümölcseit termette, az első nagy lelki igazolás azonban magának Jozefának szent élete és halála volt.

A jelenések első idején Jozefa lelki vezetői titokban igen sokat és kitartóan imádkoztak, kér-

ték az Úr Jézust, adjon valami világos és félre-
ismerhetetlen jelet arról, hogy a Nővér rend-
kívüli kegyelmei valóban Tőle valók. Az Úr Jé-
zus — feleletül ezekre a kitartó imákra, azt
mondta egyszer a meglepett Jozefának — aki
vezetőinek e kéréséről semmit sem tudott: „*Ne
kérjenek többé jeleket tőlem! Te leszel a jel!*”
És ez az isteni felelet valóban nap-nap után va-
lóra vált négyéves szerzetesi életében és halálá-
ban Jozefa maga lett az isteni jel.

Egyszerű és őszinte lélek

Jozefa lelki arculatának egyik fővonása
gyermeki őszintesége és egyszerűsége volt. Gyer-
meki szerénysége, készséges tanulékonyága,
egyszerű és élénk nyíltsága mindenkit meglepett,
aki a közelébe került. Ahítatában nem kereste
önmagát, nem volt semmi bonyolultság az éle-
tében. Erős, élő hite megőrizte minden hiú túl-
zástól és minden múló hevüléstől. Istenhez is
egészen egyenesen közeledett. Ez az egyszerű-
sége okozta, hogy az isteni jelenések és a rend-
kívüli megpróbáltatások után is oly könnyen meg-
találta életének rendes, mindennapi menetét.

Lelki beszámolóiban is olyan volt, mint az
egyszerű, hiúságtól ment gyermek. Mgr. *de Dur-*
fort, Poitiers akkori püspöke több ízben beszélt
vele és szintén meglepetve látta, mily egyszerű
lélek, akinél érezni lehetett, hogy a természetes
okosság és a tiszteletteljes viselkedés mögött,
lelke tekintete mindig csak Istent keresi. Jozefa
írásainak, jegyzeteinek stílusa is áttetszően tiszta
és egyszerű lélekre vall.

Ezt az egyszerűséget valami komoly vonással egészítette ki alázatossága. Ennek forrása az volt, hogy lelkében állandóan elismerte és átélte, mily kicsiny ő voltaképen. — Büszke és élénk természete, hosszú időn át nem érezte könnyűnek az alázatnak még azokat a külső kis gyakorlatait sem, melyeket a szerzetesi élet megkíván. Az Úr Jézus megengedte ezt, hogy még ily csekélységekben is nagy szeretetet gyakorolhasson és hogy gyöngeségét tapasztalva, valóban az utolsónak érezze és tartsa magát a házbán. — De alázatosságának őszintesége kitünt a magáról való állandó és teljes lemondásában, — ami mind logikus következménye volt annak, hogy magát igazán semmibe sem vette. A rendkívüli kegyelmek útját, csak úgy tudta elfogadni, hogy hősieken alávetette magát Isten akaratának, alázatossága annyira visszariasztotta ettől. És e rendkívüli kegyelmekkel szemben is az önmaga iránti józan bizalmatlanság, a saját véleményéről való szíves lemondás és az alázatos bizalma az előljáróban, — ez kísérte minden lépését.

Jozefa nővér alázatossága abban a természetfeletti *szeretetben* bontakozott ki, amely naprólnapra jobban kitágította a szívét.

Kevésbé megalapozott erény rátartóvá tehetne volna őt, amikor ily nagy kegyelmekben részesült; megeshetett volna, hogy elkülönül a környezetétől, elhagyja a többiek útját és öntetszalgésbe zárkózik. Mindebből semmi sem mutatkozott nála. Minél jobban felfedte előtte Jézus Szívének titkait és minél jobban eltöltötte az életét, a szeretetnek annál több új forrása nyílt meg benne, amelyek minden érintkezésre előtörttek.

Ő, aki folytonos összeszedettségben, Istenben elmerülve élt, napról-napra mind készségebb lett a segítségre és mind jóságosabb volt nővéreihez. Érezni lehetett a közelében, hogy önfeláldozásának nincs határa, sem a jószándékainak, sem az imáinak. Lelki látóköre kitágult az egész világra, melyet Istennek akart megnyerni... De figyelmes tekintete ugyanakkor nem hagyta észrevétlenül a legkisebb szeretetszolgálatok alkalmait sem.

A lelkek világán, szerzetesi családján kívül volt még hely szívében a természet világa számára is, melyben a Mennyei Atya szépségének visszfényét látta: a madarak, a kis bogárkák és a virágok... az ég és a csillagok... mindezt szerette, mindezt átölelte azzal a széles, erős, egyszerű és gyermeki szeretettel, amely elragadtatta az isteni Mester Szívét, mert nem volt ez Jozefában más, mint a hozzá való szeretet kibontakozása.

**„Inkább neki engedelmeskedjél,
mint Nekem!”**

A lelki élet valóságának legfőbb jele az engedelmesség. Az engedelmes akarattal kapcsolódik egybe a lélek a jó Istennel és az Úr Jézus, akit nagy lelki feladatokra választ ki, mindig kitünteti ez erénnyel. Jozefa életének tanúi az engedelmisséget mint lelkének fő jellemvonását emelték ki és ennek abban a természetfeletti világban, ahová Isten vezette, még jobban meg kellett erősödnie. A természetfeletti behatásoknak ellenőrzése csodálatosan kifejezésre juttatta Jozefa tökéletes értelmi és szívbeli alávetettségét: semmi eltérő vágy, semmi más ra-

gaszkodás, semmi visszahajlás az önakaratra nem volt benne . . . teljes megnyugvással fogadta azokat a rendelkezéseket, melyek teljes lemondást kívántak tőle még abban is, hogy sohasem térhetett vissza lélekben a kapott kegyelmekre és nem is kereshette tetszését bennük. Jozefa a nyert kegyelmeket csak engedelmességből írta le; mindent azonnal átadott az előjáróknak és mindent órájuk bízott, és soha nem kérte, hogy elolvashassa újra följegyzéseit.

Jézus már kezdettől fogva erre a tökéletes alávetettségre tanította őt: *„Szívemhez vonzottalak téged — mondotta neki — azért, hogy ne is létezzél másképp, mint engedelmességből . . . Tudd meg jól, ha Én kérek valamit tőled és a te kedves főnöknő Anyád mást kér, azt akarom, inkább neki engedelmeskedjél, mint nekem.”*

A lelki vezetés, melyben Jozefa részesült, már kezdettől fogva megkívánta, hogy engedély nélkül egyetlenegyszer se feleljen a látomásokra, s ne adja át magát az égi kegyelmeknek. Az Úr Jézus is kiemelte ennek a rendelkezésnek fontosságát, Ő maga örködött a teljesítésén: *„Menj és kérj engedélyt”* — mondotta Jozefának. És ő maga oktatta Jozefát, hogy mennyire és mily apró részletekig kell nyitlnak, kristálytisztának, áttetszően őszintének, engedelkenynek és tanulékonynak lennie. Mily sokszor — ilyen vagy olyan alakban — adta értésére neki az Úr ezt a nagy szerzetesi leckét: *„Keress Engem az előjáród személyében. Fogadd az ő szavait úgy, mintha Én mondtam volna őket . . . Én vagyok őbenne, hogy vezesselek téged.”* Jozefa a hit szemével nézte az engedelmességet s azért gyakorolta oly hűségesen.

A rendi szabályoknak és a közös életnek szeretete magas fokban volt meg Jozefában s ez megőrizte minden képzelődéstől és az ördög cselvetéseitől. A szerzetes számára a szabályok nem egyebek, mint Isten megírt akarata. Így tisztelte és szerette Jozefa is azokat. A mindennapi közös életet annyira becsülte, hogy érette szívesen odahagyta volna a rendkívüli utat, melyre az Úr hívta, ha az isteni Üdvözítő nem nyilvánítja ki ellenkező akaratát. A szabályokat gyöngéd pontossággal tartotta meg, jóllehet ez nem egyszer hősi bátorságot kívánt tőle. Mikor pl. a csengetyű szava megszólalt, Jozefa nővér a sátán fenyegetései ellenére sem habozott, nem riadt vissza a küzdelemtől, legyőzte félelmét, és ment, ahova a kötelesség hívta.

Felesleges mondanunk, mily tökéletes volt az összhang Jozefa szerzetesi szabályai és Jézus Szívének tanításai közt. Hogyan is lehetett volna ez másképp? Ugyanaz az isteni Szív sugallta az Alapítónőnek, Szent Magdolna Zsófiának a Társaság szellemét, a szeretet, áldozatkészség, engesztelés és buzgóság szellemét, mely a Szent Szív Társaság mindenegybes tagját mint Jegyest, Áldozatot és Apostolt jelöli meg. Jozefa nővérben maga az Úr Jézus mélyítette ki ezt a lelkületet. Isten felvilágosította őt, hogy a nyert rendkívüli kegyelmek nincsenek egyensúlyban azokkal, amelyeket hivatása, az engedelmisség és a szabályok biztonsága ad neki.

Voltak órák, napok, sőt teljes hónapok is, amikor Jozefa érényei, az engedelmissége, kötelességteljesítése, bátorsága és az isteni Akarat-hoz való alávetettsége a hősiességig fokozódtak,

hiszen a harcok és szenvedések, melyekben része volt, messze túlhaladták az emberi tapasztalás határait.

Az örök fogadalmak

Rómából hazatérve Jozefa újra munkához látott és naponta a kimerülésig dolgozott, mintha csak figyelmeztetni akarta volna a kedves varróműhelyét, hogy már nem sokáig számíthat rá. December 9-én az Oltáriszentség utáni égő vágya még elvitte a kápolnába, de már alig vonszolta magát, este ágynak dőlt és a betegágyat többé el nem hagyta.

Jozefa tudta, hogy nemsokára meg fog halni. A Boldogságos Szűz már 1921 decemberében jelezte ezt neki; halála idejét és közelebbi körülményeit pedig az Úr Jézus fedte fel előtte lassan-lassan. Jozefa az isteni szó biztonságában figyelmeztette is a kedves Anyákat, — hogy az 1923-as évet már nem fogja befejezni ideleln. És valóban, abban az időben, melyet kijelölt és oly körülmények közt, amint azt előre mondta, jött el hozzá az élet és halál Ura úgy, ahogy egyedül Ő teheti meg és így még halálával is igazolta Jozefát, és Jozefa révén Szeretete Művét.

Jozefa december 12-én letette szerzetesi örök fogadalmait, s ugyanezen a napon részesült a Szent Kenet szentségében is. Égi ünnep volt ez neki a földi szenvedésben. „Ekkor mintegy fellebbent az áldott nővérrel a fátyol, — írja az egyik jelenlevő — a szobája inkább kápolnához hasonlított, mint betegtermi szobához, arca szinte égi békében és boldogságban ragyogott. Közeliében — még nem tudtuk miért — a nagyságnak és természetfelettségnek valami rendkívüli érése vett erőt rajtunk.”

„A következő napokban többször viszontláttam őt, — írja ugyanaz a Kedves Anya — imáiba ajánlottam a növendékek lelkigyakorlatát...“ „*Annyira szeretem őket!* — mondta Jozefa. — *Oly boldog vagyok, amikor hallom, amint játszanak és még inkább, amikor látom, hogy áldozni mennek és amikor arra gondolok, hogy mindegyikük magába fogadja az Úr Jézust! Igen, imádkozom... és az Egben is imádkozni fogok...*“

„A jó Isten — folytatta Jozefa, mintegy magához beszélve — *olyan szívet adott nekem, amely nagyon szeret! Szeretem a Társaságot, az összes Anyákat, a Növéreket és a gyermekeket... Oh! nekem olyan szívem van, amely nagyon szeret!*“

Máskor pedig a mély őszinteség és szeretet hangján így szólt: „*Ó, mily buzgóknak kell a noviciáknak lenniök. Tartsanak ki erélyesen a hivatásukban! Énnekem annyi harcom volt, hogy már azt hittem, nem tudok kitartani. De ilyenkor elmentem az Assistens Anyához és mindig megerősödtem... nagy áldozatot hoztam, amikor elhagytam Spanyolországot, ez igaz; — de a hivatásomért nem vonakodtam ettől, sőt oly szívesen tettem!*“ És hozzáfűzte: „*Az engedelmességet kell a noviciátusban jól megtanulni, hogy mindig emlékezzenek rá. Oh, ha megértenék, mily értékes, ha valaki a hit szellemében engedelmeskedik.*“ Majd többször összeszedetten megismételte, mintegy végigfutván emlékezetében, ezt az ő csatlakozhatatlanul biztos útját: „*Mily értékes, ha valaki a hit szellemében engedelmeskedik!...*“

Egy másik napon, amikor látszott rajta, hogy sokat szenved, ezt mondta: „Az Úr Jézus azt akarja, hogy szenvedjek... és sokféleképen...” Majd egy pillanatnyi csend után: „Sokat szenvedtem, de — és ekkor felejthetetlenül meggyőződéses lett a hangja — a szenvedést elfelejtjük... igen, a szenvedést elfelejtjük... És most az Úr Jézus meg fog engem...” De ekkor megszakította beszédét, mintegy megbotránkozva azon, amit éppen mondani akart, és így folytatta: „Oh nem, oh nem! Nem fog engem megjutalmazni, mert hiszen semmit sem tettem!... De... Ő boldoggá fog engem tenni...” Elhallgatott, mert e boldogság gondolata szinte elragadtatásba ejtette, majd hévvel és meggyőződéssel mondta: „Az Úr Jézus jó!... igazán jó!” Ezt többször ismételte és látszott, hogy egész lelke átérzi, amit mond.

„Szeretből halok meg”

Főnöknője kívánságának engedelmeskedve, Jozefában még volt erő, hogy édesanyjának és a húgának búcsúlevelet írjon. Mily egyszerűség és mily buzgóság ragyog e sorokból! Édesanyjához így ír:

„Örülök, hogy meghalok, mert tudom, hogy Annak az akarata ez, akit szeretek. Annyira vágyódik a lelkem utána, hogy birjam őt és lássam Őt a fátyol nélkül, amely eltakarja Őt idelent. Ne sírjatok tehát és ne legyetek szomorúak, a léleknek a halál az élet kezdete, annak a léleknek, aki szeret és aki vár... Elválásunk rövid lesz, mert az élet gyorsan elmúlik, és nemsokára együtt leszünk az egész örökkévalóságon át. Szerzetesi életem négy éve nekem a Mennyor-

Jozefa három hónappal halála előtt

szág négy éve volt. Az egyedüli, amit a húgaimnak kívánok, hogy olyan boldogok legyenek, amilyen én voltam és hogy tudják, semmi sem ad annyi békét, mint ha a jó Isten Akaratát teljesítjük. Ne higgyétek, hogy szenvedéstől vagy fájdalomtól halok meg, ellenkezőleg!... az én halálom? Azt hiszem, inkább szeretetből halok meg! Nem érzem, hogy beteg lennék, de van bennem valami, ami miatt folyton az Égbe vágyom, mert már nem élhetek úgy, hogy ne lássam Jézust és a Szent Szület.

Másik húgának, aki Spanyolországban szintén a Szent Szív Társaság segítőnővére volt, még bizalmasabban nyilatkozik meg:

„Boldogan halok meg és ezt a boldogságot az adja nekem, hogy tudom, Isten Akaratát teljesítettem. Ő vezetett engem vágyaimmal és vonzódásaimmal igen ellentétes utakon, de megjutalmaz ezekben az utolsó napokban, amikor már elborít az égi béke.” Majd néhány erőteljes jótanács után így folytatja: „Ne szomorkodjál nyomorúságaid miatt. Jézus jó és szeret minket, úgy amint vagyunk. Ezt tapasztalatból tudom. Bizzál az ő Jóságában, Szeretetében, Irgalmában. A Társaság hozzám igazi gyöngéd édesanya volt. Jézus oly főnöknőket adott nekem, akik mindig a legnagyobb kedvességgel halmoztak el. A földön ezt nem viszonzozhatom nekik, de majd az Égben ott lesz a szentséges Szűz, aki mindent meg fog nekem adni, amit az ő számukra kérek. Franciaországban igen boldog voltam, ez az én lelkem hazája, ahol az Úr Jézus sok és nagy kegyelmet juttatott nekem.” Majd ezekkel a sorokkal fejezi be a levelet: „Mi mindig szeretünk egymást, drága jó nővérem, és most a mi néhány évre szóló elválásunk csak még szorosabban és

még erősebben fog egyesíteni minket. Isten vedd! Várlak az Égben, ahol majd egybekapcsol minket testvéri és még inkább szerzetesi szeretetünk."

Jozefa halála

Pár nappal később, miután még titokzatos megpróbáltatásokon ment át, amelyekben teljessé lett áldozata és az égi koronája is, valóra vált halálában az Úr Jézus hozzá intézett szava: *„Szenvedni fogsz és a szenvedésben elmerülve fogsz meghalni. Ne keress enyhülést, mert ezt Én magam hozom majd neked."* Jozefa egyedül, csendesen lehelte ki a lelkét, szombati napon, 1923 december 29-én, este 8 órakor. 33 évet, 10 hónapot és 25 napot élt itt a földön.

Jozefa halálakor azonnal valami természetfeletti béke és kegyelem érzése lett úrrá a lelkeken és áradt szét az egész házban: mintha az Ég szállt volna le a kis cellába. Jozefa liliumok közt feküdt ravatalán. Szép arcán az öröklét múlhatatlan és biztos derűje és valami megragadó fölség kifejezése tükröződött. Úgy látszott, mintha Jézus Szíve fénye sugároznék az ő kiválasztott kis eszközének testén és mintha Jézus máris fel akarta volna ragyogtatni Jozefa lelkének titkait, hogy kinyilvánítsa az embereknek az ő szeretete égő szózatát.

A SZERETET MŰVE

*„Te nem tudod, Jozefa, mi az
Én Művem? Ez a Szeretet Műve!”*

*„Cselekedni fogok benned,
Beszélni fogok általad,
Megismertetem magam teáltalad.”*

Jóságom és Irgalmam Apostola

Amikor Jozefát szerzetesi fogadalmi Istenhez kapcsolták, nyilvánvaló lett, hogy Jézus kezei közt a Szeretet nagy szándékainak eszköze lesz. Az Úr Jézus már több ízben figyelmeztette őt isteni terveire: *„Érdemtelen séged és nyomorúságod ellenére — mondotta neki — téged foglak felhasználni, hogy megvalósítsam a szándékaimat.”* Máskor pedig, jobban meghatározva a gondolatát, így szólt hozzá: *„Azt akarom, hogy te az én Jóságom és Irgalmam Apostola légy.”* És amikor Jozefa megremegett e kiválasztás miatt: *„Szeress és ne félj semmit, — folytatta Jézus — Én azt akarom, amit te nem akarsz, de én meg is teszem, amit te sose tudnál megtenni.”* *„Emlékezzél szavaimra — mondotta Jézus egy másik napon — és higgy bennük. Szívem egye-*

düli vágya, hogy téged magába zárjon, birjon téged és azután a te kicsinységedből, a te törekénységedből Irgalmasságom csatornáját csinálja sok lélek számára, akik így teáltalad az üdvösségre jutnak... Nem a te érdemeid miatt óhajtalak felhasználni téged... de azt akarom, hogy lássák a lelkek, az én hatalmam a gyöngye és nyomorúságos eszközöket használja fel."

Soha el nem múló ígék

1922 augusztus 6-án, pár héttel Jozefa fogadalmai után, amikor a Nagyboldogasszony ünnepeire előkészítő kilencedet kezdték, az Úr Jézus megjelent Jozefának: „Jöjj, — mondta neki, Szívéhez vonva őt — most igazán meg vagy győződve róla, mily nyomorult és semmi vagy. Mától kezdve az én ígéim, melyeket neked mondok, soha el nem fognak múlni.” — „Azt feleltem Neki, — írja Jozefa — mennyire félek, hogy az én kezeim közé teszi le Szeretetének e Művét, hiszen tudja, hogy vágyaim ellenére is, mindenre képes vagyok. Szívéből ekkor a lángok tűzárja csapott fel és Jósággal telve, ezt mondta: „Jozefa, Szívemnek jegyese, az én Anyám kezéhez kapcsolódva, kezd el Művemet. Nem leszel-e bátor, ha az ő kezét érzed?” És ekkor, mintegy megnyitva a jövődöt a lábaihoz borult gyermek szeméi előtt, ezt mondta: „Semmi sem múlik el abból, amit neked mondok, sohasem... Nem baj, hogy ily kicsiny és nyomorúságos vagy, Én teszek majd meg mindent.” És a szeretetnek forró áradása után így fejezte be az Úr: „Igen, megtanítlak titkaimra és élő példája leszel Irgalmamnak, mert ha te irántad, aki csak nyomorú-

ság és semmi vagy, ennyi szeretettel és kedvezéssel viseltetem, mit nem fogok megtenni másokért, akik sokkal nagylelkűbbek nálad?"

E Jézus Szíve-megnyilatkozások teológiája

És ekkor kezdetét vette a Szeretet Műve. Mi jellemzi ezt? Az Úr Jézus szavai hitigazságokra világítanak rá istenien meggyőző erővel s ugyanakkor felfedik a Szent Szív szeretetének és irgalmának csodás gazdagságát. Csak e két alapvonás szemelőtt tartásával lehet majd e Szeretet Műnek — amint az Úr Jézus mondotta — *„megcsodálni minden részletét”*.

Ami elsősorban kitűnik Jézus Szívének közléseiből, Jozefával szemben való eljárásából és a kegyelmekből, melyeket neki adott, az a Szeretet Szózatnak doktrinális, tanszerű jellege, amely gazdag teológiai tartalommal kiemeli hitünknek a lelki életre legjelentősebb igazságait. Úgy látszik, az Úr Jézus újra a lelkek elé akarta idézni ezeket, nemcsak a szavak, de az *átélt valóságok isteni leckéje* révén.

Isten kezében

Elsősorban mindenütt Isten föltétlen uralma domborodik ki teremtménye felett; az ő kezében vagyunk, mert Teremtő Urunk. Ezért megkívánja Jézus, hogy Jozefa teljesen, de szabadon és szeretetből vesse magát alá az ő Akaratának és hagyatkozzék egészen az ő vezetésére.

„Ne felejtse el, — mondotta Jézus — hogy Énnekem korlátlan jogom van feletted. Engedd, hogy azzá tegyelek, amivé akarlak . . .” És: *„Engedd, hogy cselekedjem benned, . . . hogy tegyek*

benned, ... hogy rendelkezem veled, ... hogy szabadságom legyen tebenned ..." E kifejezések folytonosan ismétlődnek és az isteni jogok teljességét juttatják kifejezésre.

Isten jóságos kezeiben tart minket a Gondviselése révén is: Jozefa egész története az isteni Gondviselés műve, amely csalatkozhatatlan úton vezet a célhoz. „*Azt kívánom, — mondotta neki Jézus egy napon — engedje a te kicsinységed, hogy az én atyai, bölcs és végtelenül erős kezem vezesse és irányítsa ... Úgy fogok bánni veled, amint az legjobb lesz az én Dicsőségemre és a lelkek hasznára ... Ne félj semmit, mert oly féltékeny gonddal őrizlek téged, amint a leggyöngédebb édesanya gondozza kisgyermekét.*” Máskor az isteni hűség tiszta fénye ragyogott fel az Úr Jézus e kijelentésében: „*Én soha meg nem szegem szavam.*”

Jézus bennünk

Másik kiemelt pontja e tanításnak Jézus kegyelmi jelenléte a lélek bensejében, amely az isteni életbe való inkorporációnak, beoltásunknak és részesedésünknek alapja: „*Én a lélekben vagyok, — mondotta — benne élek és örömet találom abban, hogy egy vagyok vele.*” De viszonzásul kívánja: „*A lélek sose hagyjon Engem egyedül, kérjen mindenben tanácsot tőlem, mindent kérjen tőlem és főleg öltön Engem magára és tűnjön el az én életemben.*” „*Minél inkább el fogsz te tűnni, annál inkább leszek Én a te életed.*” Nem Szent Pál szavának magyarázata-e ez: „*Élek, pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem?*” (Gal. 2, 20.)

Azután előtérbe kerül ennek a Jézussal való

kegyelmi egyesülésnek lelki értéke, mert ez a legkisebb emberi cselekvést is átformálja és „természetfeletti arannyal” vonja be. Sokszor az Úr Jézus szinte kézzelfoghatólag megmutatta Jozefának, hogy mit tett az isteni Szeretet, a Vele egyesült cselekedetek által. Így akarta feléleszteni a lelkekben a boldogságot, hogy higgyenek ebben a kimondhatatlan kincsben, e gazdagságban, melyet mindenki elérhet. „*Mily sok lélek fog majd újra bátorságra kapni, — mondta egyszer — amikor majd jobban megértik, mily isteni értéke lehet mindennapi életüknek.*”

Krisztus érdemeivel egyesülten

Itt azt a hitigazságot érintjük, amely mintegy középpontja ennek a nagyszerű oktatásnak s ez a *Jézus Krisztus végtelen érdemeiben való részesülés*. Az Úr Jézus szüntelenül Jozefa emlékezetébe idézi, hogy a megkeresztelt lélek rendelkezik a Megváltás kincsei felett. Kéri a lélektől, hogy töltsse be magában azt, ami az ő kinszenvedéséből hiányzik, úgy, amint Szent Pál írja: „Most örömet szenvedek értetek s kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek, az ő teste, az Egyház javára.” (Kol. 1, 24.) — Kéri, hogy engeszteljen a viláért és adjon elégtételt a Mennyei Atya igazságosságainak, de ezt mindig *Övele, Általa és Benne* tegye a lélek. „*Az én Szívem a tietek, — mondotta Jozefának — vegyétek és engeszteljétek általa!*” És ekkor fakadtak ajkairól e gyönyörű felajánló imák, amelyek mindenhatóak az Atyának Szívén, s melyeket Jozefa összegyűjtött és továbbadott nekünk: „*Jóságos Atya, Szentséges Atya, Irgalmas Atya! Fogadd el Fiad Véré*t ...

Sebeit ... Szívét! Tekintsd tövisektől megsebzett Fejét . . . ne engedd, hogy újra hiába folyjon ez a Vér! ... ne feledd, hogy még nincs itt az Igazság ideje, hanem az Irgalomé!”

A szentek egysége

És végül a Szentek egységének nagy való-sága úgy jelenik meg, mint Jozefa természetfeletti hivatásának folyton visszatérő alaphangja, mint állandó háttere a képnek, amelyen lepereg élete. A Boldogságos Szűz, Minden Kegyelem Közvetítője és az Irgalmasság Anyja jelen van a Szeretet terveiben és elfoglalja a helyet a kegyelmeknek és az érdemeknek e csodás Ég és föld közötti cseréjében: az Ég Szentjei, a tisztítóhelyi lelkek és az itt küzdő Egyház tagjai közt. — Jozefa pedig, aki Krisztus titokzatos testének egészen kicsinyke tagja, tőle tanulja meg, hogy minden hűségnek, áldozatnak, szenvedésnek és imának a lelkek világában milyen a visszhangja és hatása.

Csak egy hely van kizárva a Jézus Szívéből kiinduló isteni szeretetnek áramlásaiból, s ez a pokol. Az örök kárhozat, a pokol létezésének dogmája, melyet oly sokszor támadnak, vagy amelyet egyszerűen elhallgatnak és a mi — hitében megfoglyatkozott — korunkban, nem is ismernek, isteni módon, zord és megrettentő fönségben tűnik itt elő. Ki is kételkedhetnék a kárhozott hatalom létében, amely gyűlöli Krisztust és az ő országát és harcol ellene, — a Jozefa testébe és ruhájába égetett sebekkel szemben, amelyeket e gyöngye gyermek szenvedett, amikor Isten szembe akarta helyezni a pokol heves erőszakával?

„Ez a Szeretet Műve”

Egy napon Jozefa ezt kérdezte Jézustól:
„Uram, nem értem, mi ez a Mű, amelyről mindig beszélsz?”

„Te nem tudod, Jozefa, mi az én Művem? Ez a Szeretet Műve! Fel akarlak használni Téged, hogy még jobban megismertessem Szívem Irgalmát és Szeretetét. Szavaim és kívánságaim, melyeket általad közlök, sok lélekben felszítják majd a buzgóságot és megakadályozzák sok más lélek elvesztét; és mindinkább megismeri a világ, hogy Szívem Irgalmassága kiemeríthetetlen.” — „Időről-időre — mondotta egy másik alkalommal — égőn szomjazom, hogy Szeretetem új Szózatát intézzem a lelkekhez. Hiszen kétségtelen, ehhez nincs szükségem rád . . . , de engedd nekem, Szívemnek Jegyese, hogy általad most megint megnyilatkozzam a lelkeknek.”

Egy kis cella égi titkai

A szeretetnek e nagy tervei azokban az égi közlésekben jutottak Jozefához, melyekben élete két utolsó évében részesült. Leggyakrabban abban a kis cellában nyerte e kinyilatkoztatásokat, ahova az Úr Jézus hívta őt. Ott a Szeplőtelenül Fogantatott Szűz szobra előtt térdreborulva először megújította szerzetesi fogadalmait (ezt engedelmességből tette, hogy mentes maradjon a sötétség szellemének cselvetéseitől), majd összegyűjtötte azt, amit Jézus neki mondott. Az itt következő lapok e közlésekből valók.

Mit akar a szentséges Szív?

Ha a megnyilatkozásokat figyelmes elmélyedéssel olvassuk, észrevesszük, mik a szentséges Szív különleges céljai ezekkel. Megkíséreljük itt — a szöveghez való közvetlen bevezetéseken — néhány pontba foglalni őket:

1. Jézus szentséges Szíve uralkodni akar, azáltal, hogy jobban megismerik a Jóságát, Szeretetét és Irgalmát. Ez a tanúbizonyság, melyet itt a földön Atyjáról tett: „Deus caritas est. — Az Isten Szereteti” (Ján. 4, 16.) — És azt akarja, hogy övéi tudják ezt jól és hirdessék ezt róla.

2. Szívének ez új megnyilatkozása által nemcsak viszontszeretetet akar nyerni, de főleg a bizalom feleletét, amely még értékesebb előtte, mert ez a leggyöngédebb szeretet jele és ez igazán nagylelkű szeretet forrása.

3. Magához akarja vonzani és újjá akarja alakítani a lelkeket azáltal, hogy higgyenek az ő Irgalmas Jóságában, amelyet a világ nem ért meg eléggé, és amelyben főleg nem hisz eléggé.

4. A választott lelkeket az ő szeretetében való szilárdabb biztonságérzetre akarja vezetni szentséges Szívének bensőbb ismerete, jóságának tapasztalása által és azt kéri, hogy fedjék fel e Szent Szív jellemvonásait azoknak, akik csak kevésbé vagy egyáltalán nem ismerik.

5. Azt akarja, hogy ez a Szózat felébressze az alvó lelkeket... felemelje az elesetteket...

kielégítse az éhező lelkeket... mindezt minde-
nütt az egész világon. Szeretete annyira határo-
zottan és oly forró vágygal jut kifejezésre,
hogy senki sem maradhat érzéketlen e Szózzal
szemben.

6. Ugyanakkor övéinek emlékezetébe idézi,
hogy az isteni Gondviselés állandó rendjében,
tervei részben a lelkek szabad közreműködésé-
től függnék. Ezt a közreműködést kéri mind-
azoktól, akik megértik szándékainak jelentőség-
ét és vágyakozásának hevét. „Amikor majd a
lelkek megismerik vágyaimat, — mondotta —
nem fognak akkor kímélni semmit, sem fáradsá-
got, sem erőfeszítést, sem szenvedést.” — Maga
Jozefa is így értette meg ezt az isteni szomjat
és éhséget, amely oly rövid idő alatt elemész-
tette életét.

Győz a szeretet!

1923 június 19-én, a szentáldozás utáni há-
laadás idején az Úr Jézus megjelent Jegyesének.
Lángok csaptak fel Szívéből! És felelve az imá-
ra, amelyben Jozefa könyörögve kérte, hogy is-
mertesse meg magát a világgal, így szólt: „Jozefa,
ne félj semmit! Tudod-e, mi történik, amikor
egy vulkán kitör? Tüzének oly nagy a hatalma,
hogy hegyeket sodor el és zúz össze és akkor fel-
ismerik, hogy ellenállhatatlan erő haladt el arra.
Igy az én Szavaimnak is oly erejük lesz és úgy
kíséri őket a kegyelem, hogy a legmegátalko-
dottabb lelkeket is legyőzi a Szeretet!”

Bárcsak megvalósulna ez az isteni ígélet a
mi korunkban, amikor újból felfedte magát a
világnak Jézus isteni Szíve!

JÉZUS SZIVÉNEK ÜZENETE

Az itt következő lapok Menendez Jozefa nővér irataiból valók, melyekben az Úr Jézustól nyert magánkinyilatkoztatásokat jegyezte fel.

Megismételjük itt is, hogy e közlések eredetére, természetére és tartalmára, vagy bármely velük kapcsolatos kérdésre nézve, teljesen alávetjük magunkat az Anyaszentegyház ítéletének s hogy e lapok közlésével semmiképen sem akarunk elébe vágni a Szentszék döntésének.

**„HALLGASSA A VILÁG
ÉS OLVASSA EZT!”**

E megnyilatkozást Jozefa nővér 1923 június 13., 14.,
16., 17. és 19. napján jegyezte föl.

„Jöjjetek Hozzám mindnyájan!”

„HALLJA MEG A VILÁG ÉS OLVASSA! . . .”

Azt akarom, hogy a világ ismerje meg a Szívet. Azt akarom, hogy az emberek megismerjék Szeretetemet, mert tudják-e, mit tettem értük? Ime, most megmondom nekik, hiába keresik a boldogságot. Enrajtam kívül nem fogják megtalálni.

Mindnyájukhoz intézem Szózatom: az igazakhoz és a bűnösökhöz, a tudósokhoz és a tudatlanokhoz, az előljáróhoz és az alattvalókhöz. Mindnyájuknak ezt mondom: „Ha boldogságot akartok, Én vagyok! Ha a békére vágytok, Én vagyok a Béke! Én vagyok az Irgalom és a Szeretet!”

Azt akarom, hogy ez a Szeretet legyen a nap, amely bevilágítja és felmelegíti a lelkeket.

Azt akarom, hogy az egész világ ismerjen Engem, mint az Irgalom és a Szeretet Istenét.

Azt akarom, hogy az emberek tudják meg, mily égve vágyom, hogy megbocsássak és üdvözítsek . . . A legnyomorultabbak ne féljenek! A legvétkesebbek ne fussanak messze Tőlem! Jöjjenek mind! Mint az édesatya, úgy várom őket, a karjaim kitárom, hogy nekik az életet, a békét és az igazi boldogságot adjam.

*

Hallja meg tehát a világ és olvassa . . . „Egy atyának egyszülött fia volt . . .

„Hatalmasak voltak, gazdagok, számos szolgálta vette körül őket. Abból, ami az életben tisztelet, jólét és kellemesség, nem hiányzott nekik a boldogságukhoz senki és semmi. Az atyának teljesen elég volt a fia, és a fiúnak teljesen elég volt az atyja és mind a ketten megtalálták egymásban a tökéletes boldogságot. Ugyanakkor nem es és jótévő szívük szeretetteljesen hajolt le másoknak legkisebb bajára is.

„Történt azonban egy napon, hogy e nagyon jószágos úr egyik szolgája megbetegedett. És betegsége hamarosan annyira súlyosbodott, hogy életbenmaradásához már csak a leggondosabb ápolás és a legdrágább gyógyszerek mellett lehetett remény.

„A szolga azonban szegény volt és magánosan élt.

„Az úr megindul szomorú helyzetén. Mit tegyen? ... magára hagyja? ... veszni engedje? ... Jósága ebbe nem tud beletörődni.

„Egyik szolgáját küldje talán a szerencsétlenhez? ... De békén nyughatnék-e a szíve, ha így majd inkább érdekből, mint szeretetből ápolják a beteget?

„Az úr részvéttől eltelve a fiát hívja és közli vele aggodalmát. Elmondja neki a szegény, már majdnem halálra vált szolga állapotát. Hozzáteszi, hogy figyelmes és minden pillanatra kiterjedő, gondos ápolás még meggyógyíthatná a szolgát és hosszú életet biztosíthatna neki.

„A fiú, akinek szíve együttdobog atyjáéval, ajánlkozik, hogy ha ez atyjának akarata, azonnal lemegy a szolgálhoz, teljes önfeláldozással ápolja, bajlódást, fáradságot és virrasztást nem kímél mindaddig, amíg csak vissza nem adta neki egészségét.

„Az atya beleegyezik és lemond fia kedves társaságáról; a fiú pedig kiszakítja magát atyja gyöngéd öleléséből, szolgává lesz és leszáll ahhoz, aki tulajdonképen az ő saját szolgája.

„Több hónapot tölt így a beteg ágyánál, figyelmes gyengédséggel virraszt felette, ezer szolgálatban részesíti és nemcsak arról gondoskodik, ami a szolga gyógyulásához kell, hanem mindarról is, ami jólétet biztosít neki. S így tesz mindaddig, amíg csak önfeláldozása, türelme és jósága végül is vissza nem adja a beteget az életnek.

„Ekkor a szolgát csodálat tölti el mindannak láttára, amit az ura érte tett és megkérdi tőle, hogyan mutathatná ki háláját, mivel viszonyozhatna ilyen csodálatos, ilyen páratlan szeretetet.

„A fiú azt tanácsolja neki, menjen az atyához és miután most meggyógyult, ajánlja fel magát neki, hogy viszonzásul nagylelkűségéért ezentúl egyik leghűségesebb szolgája lesz.

„Ez az ember elmegy tehát urához, átérzi, mennyivel tartozik neki, magasztalja a jóságát, sőt mi több, megfogadja, hogy ezentúl ingyen szolgál neki, mert jól tudja, ily úr szolgálatában nincs szüksége arra, hogy bérért dolgozzék, hiszen úgy bántak vele, mint szeretett fiúval.”

Ez a példabeszéd csak halvány képe a Szeretetnek, melyet az emberek iránt tanúsítottam és a válasznak, amelyet tőlük várok. De felhasználom, hogy végre mindnyájan megismerjék Szívemet!

*

Isten szeretetből teremtette az embert. Oly körülmények közé helyezte a földre, hogy sem-

mi sem hiányozhatott ideleln boldogságához, amíg az örök üdvösségre vár. Hogy erre joga legyen, meg kellett tartania Teremtője szelíd és bölcs törvényét.

Az ember azonban hűtlen lett e törvényhez és súlyosan megbetegedett: elkövette az első bűnt. Az „ember” az atya és az anya volt, akik az emberi nem ősei: és így az ő foltjuk átszállott minden leszármazottjukra is, és őbennük az egész emberiség elvesztette a jogát az Istentől megígért tökéletes boldogságra. Ezentúl munka, szenvedés és halál lett az ember osztályrésze.

Istennek a maga boldogságában nincs szüksége senkire. Ő tökéletesen elég Önmagának. Dicsősége végtelen és semmi sem csökkentheti.

A végtelenül hatalmas Isten azonban végtelenül jó is. Nem engedi, hogy az ember, akit szeretetből teremtett, így szenvedjen és meghaljon. Nem, éppen ellenkezőleg, Jósága új bizonyosságát adta az embernek és a súlyos bajjal szemben végtelen értékű gyógyszert alkalmazott. A Szentháromság egyik Személye emberi természetet vett magára és isteni módon tette jóvá a bűn okozta bajt.

Az Atya odaadja Fiát. A Fiú pedig feláldozza égi Dicsőségét, leszáll a földre, nem mint Nagyúr, Dúsgazdag, vagy Hatalmas, hanem mint Szolga, Szegény és Gyermekek.

Földi életét mindnyájan ismeritek.

*

Tudjátok, miként vállaltam magamra megtestesülésem első percétől az emberi természet minden nyomorúságát.

Szeretetből azt akartam, hogy télen szülessék, szegényen és mindennek híjával. Már mint

gyermek hideget, éhséget szenvedtem, szegénységet és üldöztetést viseltem el.

Szeretetből éltem harminc esztendeig homályba rejtve, senki sem ismert és jószántamból a legalázatosabb munkákat végeztem, alávettem magamat Anyám és Nevelőatyám rendelkezéseinek. A szegény ember munkás életét éltem, gyakran megaláztak és megvetettek Engem, a szegény ács fiát. — Hányszor esett meg, hogy Nevelőatyám és Én, hosszú fárasztó munkanap után este azt vettük észre, alig kerestünk meg annyit, amiből fönntarthattuk családunkat! ... Így éltem harminc esztendeig.

És ekkor lemondtam az Anyámmal való édes együttlétről és gondoskodásáról, arra szenteltem életemet, hogy megismertessem Mennyei Atyámat: mindenkinek azt tanítottam, hogy az Isten Szeretet.

Ahol megfordultam, jót tettem az emberek testével és a lelkével; a betegeknek visszaadtam az egészséget, a halottaknak az életet s a lelkeknek? ... Oh, a lelkek! ... Visszaadtam nekik a bűnben elvesztett szabadságot és megnyitottam nekik az igazi, örök haza kapuit.

Mert eljött az óra, amikor az Isten Fia Vérért akarta ontani és még az Életét is odaadta, hogy megváltsa az emberek üdvét.

És milyen volt az ő halála? ... Körülvették-e barátai? ... Üdvözölték-e lelkes kiáltással, mint Jótevőjüket? ... Szeretett lelkek, ti tudjátok, hogy az Isten Fia nem így akart meghalni: Őt, aki azért jött, hogy visszaadja az embereknek szabadságukat, elfogták, megkötözték, ültelgették és rágalmazták ... Ő, aki békét hozott a világnak, a legvérszomjasabb kegyetlenség áldozata lett ... Ő, aki mindig a felebaráti szeretetet

tanította, megvetve és elhagyatva, szegényen és mindenből kifosztottan, a gyűlölet áldozataként halt meg, egy kereszten, két lator között!

Igy végezte el a Munkát, amelyért önszántából hagyta el Atyja Dicsőségét. Az ember beteg volt, az Isten Fia leszállott hozzá. Halálával nemcsak az életet adta vissza neki, hanem kiérdemelte számára az erőt és a szükséges eszközöket is, hogy az ember megszerezhesse itt a földön örök boldogságának kincsét.

És miként viszonzotta az ember ezt a nagy jótéteményt? Vajjon a szolga példájára készséggel jelentkezett-e Ura szolgálatára, megígérte-e ő is, hogy csak Ura érdekeit keresi?

Milyen feleletet ad az ember Istenének?

*

Egyesek valóban ismertek Engem és a szeretettől áthatva érezték, mint kap lángra bennük a vágy, hogy osztatlanul és önzetlenül átadják magukat az Én és Atyám szolgálatára.

Megkérdezték Tőlem, mit tehetnének érte, minél többet, minél nagyobbat, — és az én Atyám ezt felelte nekik:

„Hagyjátok el otthonotokat, mondjátok le javaitokról, hagyjátok el önmagatokat is, azután jöjjetek Utánam és tegyetek meg mindent, amit mondani fogok nektek!”

Mások szíve is megindult, amikor látták, mit tett üdvösségükért az Isten Fia. Jóakarattal telve jöttek hozzá, keresték, miként ismerhetnék meg jóságát és dolgozhatnak érte, a nélkül azonban, hogy elhagynák otthonukat.

Ezeknek ezt mondotta az én Atyám: „Tart-

sátok meg a parancsolatokat, melyeket a ti Uratok, Istenetek adott. Tartsátok meg parancsolataimat és a nélkül, hogy jobbra vagy balra tévelyegnétek, éljetez békében, mint hűséges szolgák."

Ismét mások még kevésbé értették meg, hogy Isten mennyire szerette őket! De azért náluk sem hiányzik a jóakarat, tisztelik Isten törvényeit, de szeretet nélkül, inkább természetes jórahajlásból, melyet a kegyelem meghagyott a lelkük mélyén.

Ezek nem önként szolgálnak az Úrnak, mert nem ajánlották meg magukat Isten rendelkezéseire... De mivel nincs bennük rosszakarat, sok esetben egy indítás is elég ahhoz, hogy Isten szolgálatába szegődjenek.

Végül olyanok is vannak, akik inkább önzésből, mint szeretetből szolgálnak és épp csak annyira vetik magukat alá Istennek, amennyire szigorúan megkívánja, nehogy elveszítsék a parancsainak teljesítéséért ígért örök jutalmat.

De mindezekén kívül vajjon nincsenek-e olyanok is, akik egyáltalában nem is jelentkeznek Istenük szolgálatára?... Akik nem ismerik a nagy Szeretetet, amely szereti őket és akik sohasem viszonozzák azt, amit Jézus Krisztus értük tett?

Oh jaj!... Sokan akadtak ugyan, akik ismerték és megvetették, — de sokan még csak nem is ismerik Őt!

Mindezeknek maga Jézus Krisztus akar egy szerető szót mondani.

*

Először azokhoz szólok, kik nem ismernek Engem. Igen, hozzátok, szeretett fiaim, kik már legzsengőbb gyermekkorotok óta távol éltetek Atyátoktól. Jöjjetek! Megmondom nektek, miért nem ismeritek Őt — és ha majd ti megismertétek Őt és gyöngéden szerető Szívét, nem lesztek képesek ellenállni Szeretetének.

Nem esik-e meg gyakran, hogy azok, akik a szüleiktől távol nevelkednek, csak kevés, vagy éppen semmi szeretetet sem tanúsítanak irántuk? ... De ha egyszer ezek a gyermekek megismerik édesatyjuk vagy édesanyjuk gyöngéd és édes szeretetét, nem ragaszkodnak-e talán még jobban hozzájuk, mint azok, akik zsenge koruktól fogva sohasem hagyták el a családi otthont?

Töletek, akik nemcsak hogy nem szerettek, de még gyűlöltök, sőt üldöztök is Engem, — megkérdezem: „Miért ez a nagy gyűlölet? ... mit tettem Én nektek, hogy így üldöztök Engem?”

Sokan sohasem gondoltak még erre, és ma, amikor Én magam kérdezem őket, talán ezt felelik: „Én nem tudom.”

Én felelek tehát helyettetek!

*

Gyermekkorotok óta nem ismertetek Engem, mert soha senki sem tanított titeket arra, hogy ki vagyok Én. Később felnőttem, és veletek erősbödtök természetes hajlamaitok is: a kedvtelés és az élvezet szeretete, a gazdagság és a szabadság vágya ...

Egy napon azután hallottatok Rólam; azt mondták nektek, aki az én Akaratom szerint él,

annak szeretnie kell és el kell viselnie felebarátját, tisztelnie kell jogait és javait, rendeznie és korlátoznia kell saját természete vágyait: szóval törvény alatt kell élnie. És ti, kik már első éveitek óta csak a természet hajlama és talán a szenvedély sodra szerint éltetek, ti, akik azonban nem is tudtátok, mily törvényről van szó, — hangoosan tiltakoztatok: „Élvezni akarok! Szabad akarok lenni! Nem akarok más törvényt, mint magamat!”

Ime, így kezdtetek el gyűlölni és üldözni Engem.

De Én Atyátok vagyok és szerettelek titeket. Mikor láttam, mily vakon lázadtok, a Szívem — jobban, mint valaha — gyöngédséggel telt el irántatok.

Igy teltek az évek, és talán számos eszten-deig így éltetek.

Ma nem zárhatom már tovább magamba irántatok való szeretetemet! És mivel nyílt harcban látlak titeket Azzal, ki oly nagyon szeret benneteket, eljövök és Én magam mondom meg nektek, ki vagyok.

*

Szeretett fiaim! Én vagyok Jézus, és ez a Név azt jelenti: *Üdvözítő*. Ezért verték át Kezeimet a szegek, melyekkel felfeszítettek a Keresztre, ahol szeretetből meghaltam értetek. Lá-baim is ugyanennek a sebzésnek nyomait viselik és a Szívem is megnyílt, mert halálom után lándzsa járta át! . . . Így jelenek meg előttetek, hogy megtanítsalak arra, ki vagyok Én és kik vagytok ti.

Én a ti Istenetek és Atyátok vagyok! Teremtők és Üdvözítők.

Ti az én teremtményeim vagytok, fiaim és

megváltottjaim, mert Életem és Vérem árán szabadítottalak ki titeket a bűn zsarnokságából és rabszolgaságából.

Nektek lelketek van, nagy, halhatatlan lélek, mely véget nem érő boldogságra lett teremtvé; akaratotok van, mely képes a jóra, és szívetek, melynek parancsoló vágya, hogy szeressen és szerettesék.

Ha a boldogság utáni szomjat és a szeretet e vágyát a múltó földi javakkal igyekeztek csillapítani, mindig éhezni fogtok és sohasem találjátok meg azt az eledelt, mely kielégít titeket. Szüntelen harcban éltek önmagatokkal s szomorúak vagytok, nyugtalanok és zavartak lesztek.

Ha szegények vagytok és nehéz munkával keresitek meg a kenyereteket, az élet nyomorúságai keserűséggel töltenek el. Érzitek majd, mint nő bennetek a gyűlölet munkaadóitokkal szemben, és talán még rosszat is kívántok nekik, hadd legyenek kénytelenek megízlelni ők is a földi élet keserű nélkülözéseit. Érzitek, mint nehezedik rátok a kedvetlenség, a lázadás, sőt a kétségbeesés, mert kemény, rögzös az út, és a végén meg kell halni! . . .

Igen, emberi szempontból mindez sötét! De íme, megmutatom, hogy az élet a valóságban egészen más, mint aminek ti látjátok.

Ti nélkülözitek a földi javakat és dolgoznotok kell, hogy megélhessetek, de nem vagytok azért rabszolgák, hanem arra vagytok teremtvé, hogy mindörökké szabadok legyetek! . . .

Ti szeretetet kerestek és soha ki nem elégtültök, de arra születtetek, hogy szeressétek, nem azt, ami elmúlik, hanem azt, ami örök . . .

Ti oly forrón szeretitek családokat, fáradtok fenntartásáért és földi jólétének és boldog-

ságának biztosításáért, — ha egy napon elválaszt egymástól a halál, ne feledjétek, hogy ez csak egy időre szól...

Ti másnak szolgáltok, akit tisztelnetek és szeretnetek kell, akinek érdekeiért hűségesen kell dolgoznotok, — ne feledjétek, hogy ez az ember csak a földi élet néhány évén át a gazdátok, s hogy ez az arasznyi élet gyorsan elmúlik és a soha véget nem érő örökléthez vezet...

Lelketeket egy jóságos Atya teremtette, ki szeret titeket, — nem bárminő, hanem mérhetetlen, örök szeretettel. — Egykor e lélek meg fogja találni az örök feleletet minden földi nélkülözésre, a véget nem érő boldogság honába, melyet ez az Atya készít nektek.

Ott majd örökre boldogok lesztek, mert a föld csak tűnő árnyék, de az Ég nem fog elmúlni soha!

Ott végtelen értéket kaptok a munkáért, amelynek terhét idelenn viseltétek...

Ott viszontlátjátok majd családotokat is, amelyet itt a földön annyira szerettetek és amelyért verejtéketek omlott...

Ott egyesültök Atyátokkal, Istenetekkel!

Ha tudnátok, mily boldogság vár rátok!...

*

Ezt hallva, talán így szóltok Hozzám: „Nekem nincs hitem! Én nem hiszek a túlvilági életben!”

Nincs hitetek? ... ha nem hisztek Bennem, akkor mért üldöztök Engem? Miért lázadtok fel törvényeim ellen és miért harcoltok azok ellen, akik szeretnek Engem? ... És ha szabadságot akartok magatoknak, miért nem adjátok meg másoknak is?

Nem hisztek az örök életben? ... Mondjátok meg, vajjon boldogok vagytok-e s nem érzitek, hogy hiányzik valamitek, amit nem találtatok meg itt a földön?

Az élvezetet keresitek; ha sikerül megszereznetek, nem ad nektek kielégülést ...

A gazdagságra törekedtek; ha sikerül elérnetek, soha sincs belőle elegetek ...

Szerető ragaszkodás után epedtek s ha egyszer rátaláltok, hamarosan megúnjátok! ...

Nem! Mindez nem az, amire vágytok! ... Azt, amire vágytok, biztosan nem találjátok meg itt a földön ... A béke kell nektek, de nem a világé, hanem Isten gyermekeinek békéje! ... De hogyan találhatnátok meg ezt, amikor Isten ellen lázadtok?

Ime, megmutatom nektek, hol van ez a béke és hol találjátok meg a boldogságot, amellyel epesző szomszédokat olthatjátok.

Ne lázadozzatok, ha ezt mondom nektek: „Mindezt az én Parancsaim teljesítésében találjátok meg.” Nem, ne rémítsen el titeket e szó, mert az igám nem zsarnoki: az én igám édes.

Igen, az én Törvényem Szeretet-Törvény, mert Én Atyátok vagyok.

*

Tudjátok, hogy fegyelem kell a hadseregben és napirend a jól rendezett családban. Épp így a Jézus Krisztus családjában is van Törvény, de ez szelíd, jósággal teljes Törvény.

Megmondom, miben áll ez a Törvény, melyet a Szívem ad nektek, az a Szív, melyet nem ismertek és oly gyakran megsebeztek! Ti halálra kerestek Engem, Én pedig azért kereslek titeket, hogy az életet adjam nektek. Kettőnk közül ki fog győzedelmeskedni? Annyira megátalkodott-e

a lelketek, hogy nem adja meg magát Annak, aki Életét és Szeretetét adja nektek?

A gyermekek rendszerint atyjuk nevét viselik, e nélkül nem tekintenék őket a családhoz tartozóknak.

Igy viselik az én fiaim a keresztény nevet, melyet születésükkor a keresztség szentsége ad nekik. Ti elnyertétek e nevet, ti az Én fiaim vagytok, jogotok van tehát Atyátok minden javára.

Halljátok meg, mily keveset kérek tőletek, mit kell elsősorban megtennetek, hogy elnyerjétek a javakat, melyeket felajánlok nektek:

Higgyetek Szeretetemben és Irgalmamban!

Ti megbántottatok Engem: Én megbocsátok nektek.

Ti üldöztetek Engem: Én szeretlek titeket.

Megsebeztetek Engem szóval és tettel: Én jót teszek veletek és kitéárom előttem kincseimet!

Ne higgyétek, hogy nem tudom, miképen éltetek eddig: Tudom, hogy megvetettétek kegyelmeimet, talán még Szentségeimmel is visszaéltetek. De én megbocsátok nektek.

*

Ha tehát boldogok akartok lenni itt a földön s egykor az örökkévalóságban, tegyétek meg, amit most mondok nektek:

Szegények vagytok? Végezzétek megadással a munkát, amelyre a szükség kényszerít és ne felejtsetek, hogy Én harminc éven át ugyanígy éltem, mert szegény voltam, nagyon szegény!

Ne lássatok a munkaadókban zsarnokot. Ne tápláljatok magatokban gyűlöletet irántuk . . .

Ne kívánjatok nekik rosszat, hanem dolgozzatok az ő érdekeikért és legyetek hűségesek.

Gazdagok vagytok? Munkások, szolgálak van-
nak gondjaitokra bízva? Ne zsákmányoljátok ki
őket . . . Adjátok meg nekik az igazságos munka-
bért, legyetek hozzájuk jók és szeretetteljesek.
Mert ha a ti lelketek halhatatlan, az övék is az;
és ha nektek vagyonotok van, ezt nem csupán él-
vezeteitekre és személyes jóléteitekre kaptátok,
hanem azért, hogy okosan gazdálkodva szerete-
tet gyakorolhassatok felebarátaitokkal.

Miután mindnyájan, szegények és gazda-
gok elfogadtátok e munkatörvényt, ismerjétek
el alázattal egy legfőbb Lény létezését, ki min-
den teremtmény fölött való. E Lény a ti Istene-
tek, s ugyanakkor Atyátok is.

Mint Isten, megkívánja, hogy teljesítsétek
isteni Törvényét.

Mint Atya, azt kéri tőletek, vessétek alá
magatokat parancsainak.

Igy, ha egy egész hetet munkában, dolog-
ban, üdülésben töltöttetek, azt kéri tőletek, hogy
legalább egy félórát szánjatok parancsa teljesí-
tésére. Sokat kíván ezzel?

Menjete el tehát az ő Házába, Hozzá; ott
vár titeket éjjel-nappal. Minden vásár- és ünnep-
napon szenteljétek Neki ezt a félórát és vegye-
tek részt a Szeretet és Irgalom e Titkán, melyet
Szentmisének neveznek.

S ott beszéljétek Neki mindenről: a csalá-
dotokról, gyermekeitekről, dolgaitokról, vágyai-
tokról . . . Mondjátok el Neki a bajaitokat, ne-
hézségeiteket, szenvedéseiteket . . . Ha tudná-
tok, mily szeretettel hallgat meg titeket! . . .

De talán azt mondjátok: „Nem is tudom,
mit kell tenni a Misén? Hiszen már régóta a lába-

mat se tettem a templomba!" — Azért ne rémüljete meg! Jöjjetek csak, Lábaikhoz telepedve, töltsétek egyszerűen Nálam ezt a félórát. Lelkiismeretetek majd megmondja, mit kell tennetek és ne zárkózzatok el szava elől. Nyissátok meg a lelketeket... akkor majd szól hozzátok kegyelmem. Megmutatja lassankint, miként járatok el éltetek mindenegyes körülményében, hogyan viselkedjete családokban és munkáikokban... Hogyan neveljétek gyermekeiteket, szeressétek alattvalóitokat, tiszteljétek előljáróitokat. Talán azt súgja majd nektek, hogy e vállalkozást abba kell hagynotok, szakítanotok kell e rossz barátsággal és erélyesen távol kell magatokat tartanotok e veszélyes társaságtól... hogy ezt vagy azt az egyént ok nélkül gyűlölitek, vagy ellenkezőleg, el kell válnotok attól a másiktól, kihez szívesen jártok s akit szerettek, és óvakodnotok kell tanácsaitól...

Próbáljátok csak meg, s lassankint kitágul kegyelmeim láncá. Mert a jóval is úgy van, mint a rosszal: elég egyszer megkezdeni. A láncszemek egymásba kapcsolódnak, egyik hívja, követi a másikat. Ha ma hallgattok kegyelmem szavára és engeditek, hogy hasson bennetek, holnap jobban fogjátok hallani, később még jobban s így napról-napra gyarapodik lelketekben a fény, növekszik a béke, s örök lesz a boldogságotok!

*

Isten nem azért teremttette az embert, hogy mindig ideleenn maradjon a földön, hanem hogy eljusson az örökkévalóságra. Ha tehát halhatatlan, akkor élnie kell, de nem a mulandó dolgokért, hanem azért, ami mindig megmarad.

Ifjúság, gazdagság, tudomány, emberi di-

csőség, mindez elmúlik és akkor vége: egyedül Isten létezik mindörökké.

Ha a világ, a társadalom folytonos gyűlölettel és harccal van tele, népek népek ellen, nemzetek nemzetek ellen, egyesek egyesek ellen támadnak, ez azért van, mert a hitnek nagy és biztos alapja majdnem teljesen elveszett.

Éledjen újra a hit! és akkor visszatér majd a béke és uralkodni fog a szeretet!

A hit nem árt a művelődésnek, nem ellensége a haladásnak. Ellenkezőleg, minél mélyebben gyökerezik az egyesekben és a népekben, annál jobban növekszik bennük a bölcsesség és a tudomány, mert Isten maga a végtelen Bölcsesség és Tudás. Ott, ahol nincs többé hit, elvész a béke és vele együtt a művelődés és az igazi haladás... Csak gyűlölködés van akkor a népek között és a különféle vélekedések egymás elleni harca, a társadalmi osztályok egymás elleni törnek, és magában az emberben is felláznak a szenvedélyek a kötelesség ellen. És akkor eltűnik mindaz, ami az embert nemessé teszi. Ez a lázadás, az ellenszegülés, a háború!

Győzzön meg titeket a hit és akkor lesztek nagyok! Engedjétek, hogy megvilágosítson benneteket a hit és akkor lesztek szabadok! Éljetek a hit szerint és élni fogtok mindörökké!

*

Tudja meg tehát minden ember, hogy a Szívem keresi őket, vágyódik utánuk, várja őket és elemésztí e Szívet a vágy, hogy Magához vonja őket és megbocsásson nekik.

Igen, Én megbocsátani akarok és uralkodni akarok!

Meg akarok bocsátani a lelkeknek, meg akarok bocsátani a nemzeteknek... Uralkodni

akarok a lelkeken, a nemzeteken, az egész világon!

El akarom törölni a világ hálátlanságát, s ezért Irgalmasságom áradatát fogom rázúdítani.

Uralkodni akarok s ezért először Irgalmat fogok gyakorolni, mert az Én uralmam a béke és szeretet uralma! . . .

Én vagyok a Bölcsesség, a Boldogság, a Béke!
Én vagyok az Irgalom és a Szeretet!

SZÓZAT A LELKEKHEZ

„Azt kívánom, hogy a lelkek higgyenek Irgalmamban, mindent Jóságomtól várjanak és soha ne kételkedjenek Bocsánatomban.”

E lapok azon közlésekből valók, melyekben Jozefa 1922 és 1923 utolsó hónapjaiban részesült.

SZÓZAT A LELKEKHEZ

Én vagyok a Szeretet! Szívem nem képes többé magába zárni a lángot, amely szüntelenül emésztí.

Annyira szeretem a lelkeket, hogy az életemet adtam értük.

Szeretem őket, azért vagyok az Oltárszekrény foglya. Húsz század óta ott lakozom, éjjel-nappal, a Kenyér színébe fátyolozva, elrejtve a kis Ostyába. Szeretetből tűröm ott a feledést, az egyedüllétet, a megvetést, a káromlásokat, a durva sértést, a szentségtöréseket . . .

Szeretem őket, azért rendeltem a lelkeknek a Bűnbánat Szentségét, hogy megbocsássak nekik és nemcsak egyszer vagy kétszer . . . de ahányszor csak szükségük lesz rá, hogy visszanyerjék kegyelmemet. Ott is Én várom őket . . . ott, és vágyom, hogy jöjjenek és tisztuljanak meg vétkeiktől, de nem vízzel, hanem az én saját Véremben.

A századok folyamán különféle módokon nyilatkoztattam ki az emberekhez való szeretetemet; megmutattam nekik, mennyire elemészt a vágy, hogy üdvözüljenek. Kinyilatkoztattam nekik Szívemet; s ez a tisztelet igen sok lélek számára olyan volt, mint a világosság, amely szétárad a földön. És ma is a legtöbben, akik országom

terjesztésén fáradoznak, Szívem tisztelete révén eszközlik azt.

•

Most többet akarok; mert amikor Szeretetet kérek feleletül emésztő Szeretetemre, akkor nemcsak a lelkek viszonzására vágyom: azt kívánom, hogy a lelkek higgyenek Irgalmamban, mindent Jóságomtól várjanak és soha ne kételkedjenek Bocsánatomban.

Én Isten vagyok, de a Szeretet Istene! Atya vagyok, de nem szigorú, hanem gyöngéden szerető Atya. Az én Szívem végtelenül szent, de végtelenül bölcs is és tökéletesen ismeri az emberi nyomorúságot és gyöngeséget. Az én Szívem végtelen Irgalommal hajlik a szegény bűnösök felé.

Szeretem a lelkeket, amikor az első bűn elkövetése után eljönnek és alázattal bocsánatot kérnek . . . Szerettem őket akkor is, amikor megcsírázták a második bűnt, és ha ez egy milliárdszor vagy milliónyi milliárdszor megismétlődik, Én akkor is szeretem őket és megbocsátok nekik és éppúgy lemosom Véremmel a legutolsó bűnt, mint az első!

A lelkek soha nem fárasztanak el Engem és Szívem szüntelenül várja, hogy meneküljenek őhöz és minél nyomorultabbak, annál inkább! Az Atya is, nem fordít-e több gondot beteg gyermekére, mint az egészségesekre? Nem gondoskodik-e jobban, kedvesebben épp a beteg gyermekéről? Így az én Szívem is még nagyobb bősséggel ontja részvétét és gyöngédségét a bűnösökre, mint az igazakra.

•

Ime, ezt akarom megértetni a lelkekkel: A bűnösöknek megtanítom, hogy Szívem Irgalma

kimeríthetetlen; a hideg és közönyös lelkeknek, hogy Szívem tűz, mely őket lánggra akarja gyújtani, mert e Szív szereti őket; az áhítatos és jó lelkeknek, hogy Szívem az út, amelyen haladniok kell, hogy a tökéletességben és biztonságban eljussanak a boldog végcélra. És végül a Nekem szentelt lelkektől, a papoktól, szerzetesektől, az én választott és kedves lelkeimtől újra kérem, adják Nekem szeretetüket és ne kételkedjenek Szeretetemben, de legfőképpen, helyezték Belém bizalmukat és ne kételkedjenek Irgalmamban! Hiszen oly könnyű mindent az én Szívemtől várni!

Ki fogom nyilvánítani, hogy az én Művem a semmisségen és nyomorúságon alapszik, s ez az első gyűrűje annak a szeretetláncnak, melyet mindöröktől fogva készítettem a lelkek számára.

Ki fogom nyilvánítani, mennyire szereti őket a Szívem és mennyire megbocsát nekik. Én a lelkek mélyébe látok; látom vágyaikat, hogy Nekem tessenek, hogy Engem vigasztaljanak és megdicsőítsenek Engem . . . Látom az alázat indulatait, melyre akkor kényszerülnek, amikor felismerik, mennyire gyöngék, — és éppen ez az, ami megvigasztalja és megdicsőíti Szívemet. Nem baj, ha gyöngék! . . . Én majd pótolom, aminek híjával vannak.

Ki fogom nyilvánítani, mennyire fölhasználja Szívem még ezt a gyöngeséget is, hogy sok léleken visszaadja az elvesztett kegyelmi életet.

Ki fogom nyilvánítani, hogy az elesett lelkek iránt való Szeretetemnek és Irgalmamnak nincs határa. Megbocsátani vágyom . . . Én megpihenek, amikor megbocsátok . . . Mindíg kész vagyok és szeretettel várom, hogy a lelkek Hozzám jöjjenek . . . Ne csüggedjenek! Jöjjenek!

Vessék magukat karjaimba! Ne féljenek semmit!
Én Atyjuk vagyok!

Sokan nem értik meg eléggé, mi mindent tehetnének, hogy Szívemhez vonzzák azokat a lelkeket, akik a tudatlanságnak szinte mélységes szakadékába merültek és nem is sejtik, mennyire vágyom, hogy Magamhoz vonjam őket s az igazi Életet adjam nekik.

Megtanítlak téged Szeretetem titkaira s te Irgalmam élő példája leszel, mert ha ennyi szeretettel és kedvezéssel vagyok irántad, aki csak nyomor és semmi vagy, mit nem teszek majd másokért, kik sokkal nagylelkűbbek nálad?

Jöjj, költözzél Szívembe! . . . Oly könnyű elveszni a Szeretetnek e mélységében! . . . Így majd elemészttem kicsinységedet és nyomorúságodat . . . Én cselekszem benned . . . Én szólok általad . . . Meg fogom ismertetni magamat te általad . . .

Hány lélek talál majd e szavaimban életet! Hányan kapnak újra bátorságra, amikor megértik, hogy mik erőfeszítéseik gyümölcsei: egy kis áldozatkészség, türelem, szegénység gyakorlata, — s mindez kincsé válhatik, és nagyon sok lelket nyerhetnek meg vele Szívemnek . . . Én nem a cselekedetet nézem, hanem a szándékra tekintek. A legkisebb tett is, ha szeretetből ered, sok érdemet szerezhet és nagyon megvigasztalhat Engem! Mert Szívem isteni értéket ad e legkisebb dolgoknak is. Én szeretetet akarok. Én egyedül a szeretetet keresem. Én csak a szeretetet kérem.

Az a lélek, aki egész életét állandóan egyesíti az én Életemmel, megdicsőít Engem és sokat tesz a lelkekért. Ha olyan munkát végez, amelynek önmagában véve kevés az értéke, de ha

elmeríti az én Véremben, vagy egyesíti azzal a munkával, melyet Én magam végeztem halandó életemben, — mily nagy értéke lesz ennek a lelkek javára! . . . talán nagyobb, mintha az egész világ-nak szónokolt volna! . . . Egyre megy, ha valaki tanul, beszél vagy ír . . . Ha varr, söpör vagy pihen . . . — föltéve először, hogy e cselekedetet az engedelmesség vagy a kötelesség rendeli és nem a szeszély irányítja; másodszor, hogy mindez bensőséges egyesülésben történjék Velem, elborítva a Véremmel és nagyon tiszta szándékkal.

Annyira vágyom, hogy a lelkek ezt megértsék! A cselekedetnek nem önmagában van értéke, hanem a szándék és a Velem való egyesülés teszi becsessé. Mikor a názáreti Műhelyben söpörtem és dolgoztam, éppen úgy megdicsőítettem Atyámat, mint amikor nyilvánosan tanítottam.

Sok lélek tölt be a világ szemében fontos hivatalt és igaz, hogy nagy dicsőséget szereznek Szívemnek; de van sok rejtett lélek, akik alázatos foglalkozásukban igen hasznos munkásai Szőlőmnek, mert a szeretet hajtja munkáikat és legkisebb cselekedetüket is természetfölötti arannyal vonják be, amikor elmerítik őket az én Véremben.

Már reggel egybekapcsolódnak Velem és égő vággyal felajánlják egész napjukat, hogy Szívem rendelkezék azzal a lelkek javára . . . óráról-órára, percről-percre, szeretetből híven teljesítik kötelességüket; mennyi kincset gyűjtenek így össze egyetlen nap alatt!

Mindig jobban és jobban éreztetem velük Szeretetemet. Kimeríthetetlen Szeretet ez; és a lélek, aki szeret, oly könnyen rábízza magát a Szeretetre.

•

Ird még a szeretett lelkek számára: Aka-

rom, hogy tudják: fölemészt Engem a vágy, hogy tökéletesek legyenek; e tökéletesség abban áll, hogy jelentéktelen, mindennapi munkáikat Velem bensőségesen egyesülve végezzék. Ha ezt jól megértik, meg fogják isteníteni minden cselekedetüket és mit meg nem ér egyetlen nap isteni élet! . . .

Amikor a lélek ég a vágytól, hogy szeressen, semmi sem nehéz neki; de ha hideg és nincs benne lendület, akkor minden kínos és fárasztó lesz számára . . . Jöjjön akkor Szívemhez és merítsen bátorságot! . . . Ajánlja fel nekem ezt a levertséget! Egyesítse azzal a tüzzel, amely Engem emészt és legyen nyugodt, mert napja felbecsülhetetlen érték a lelkek számára: Szívem ismer minden emberi nyomorúságot és nagy könnyörülettel van iránta!

Nemcsak azt kívánom, hogy a lelkek általános szándékban egyesüljenek Velem; hanem azt akarom, hogy ez a meghittség állandó és bensőséges legyen, amint azok közt, akik szeretik egymást és egymás közelében élnek; ha nem is beszélnek folyton egymással, legalább egymásra néznek és kölcsönösen figyelmesek és kedvesek egymáshoz; s ez a szeretet gyümölcse.

Ha a lélek békét és vigaszt élvez, könnyű Reám gondolnia. De ha vigasztalanság s aggóató félelem tölti is el, ne féljen! Tekintsen Rám s ez elég Nekem, Én megértem őt! És magáért ezért a tekintetért Szívem leggyöngédebb kedvességében részesítem őt.

Megmondom a lelkeknek, mennyire szereti őket a Szívem, mert azt akarom, hogy igazán ismerjenek s megismertessenek azokkal is, kiket Szeretetem reájuk bíz.

Hő vágyam, hogy mindnyájan Rám emeljék tekintetüket s többé el ne fordítsák Rólam . . .

hogy ne legyen bennük közepszerűség, ami legtöbbször onnan ered, mert tévesen fogják fel Szeretetemet. Nem! A Szívemet szeretni nem nehéz és nem kemény, hanem édes és könnyű. Nem is kell semmi rendkívülit tenniök, hogy a lélek a szeretet magas fokára jusson: tiszta szándék a kicsiny és a nagy tettekben . . . bensőséges egyesülés Szívemmel és a többit elvégzi a Szeretet!

•

Szívem nemcsak a Szeretet mélysége: de mélysége az Irgalomnak is. És mivel ismerem minden emberi nyomorúságot, amely alól a legkedveltebb lelkek sem kivételek, azt akartam, hogy cselekedeteik, bármily kicsinyek is, Általam végtelen értéket nyerjenek a világ üdvösségére.

Nem szónokolhat mindenki és nem is lehet mindenki hithirdető a távoli vad népeknél, de mind, igen, mind ismertethetik és megszerethetik Szívemet . . . mindnyájan segíthetik egymást, hogy növekedjék a választottak száma, azaz megakadályozhatják sok lélek veszét . . . S mind ezt Szeretetem és Irgalmam hatalmával tehetik. Mert, ha eléggé áldozatra kész a lélek, hogy mindent megadjon Nekem, amit tőle kérek, nagy kincset gyűjt magának s a lelkeknek és közülük sokat visszaránt a kárhozat útjáról.

A lelkeknek, kiket Szívem kiválasztott, az a feladatuk, hogy szeretetük és áldozataik árán szétárásszák a földön kegyelmeimet. Igen, a világ tele van veszéllyel . . . Hány szegény léleknek, akit magával ragad a gonoszság, állandó szüksége van látható vagy láthatatlan segítségre! Ó, újra mondom, tudják-e eléggé e kiválasztott lelkek, mennyi kincs megy veszendőbe számukra és a többi lélek számára is, amikor nem használják így fel minden-

napi életüket? Ajánld fel a tiédet, még ha igen tökéletlen is, arra, hogy mindnyájan megértsék, mily szép küldetést tölthetnek be napi munkáikkal, mindennapi igyekezetükkel. Hadd tudják meg, mily bizalmas együttlétre hívom őket és mennyire akarom, hogy Dicsőségemért és Érdekeimért buzgólkodjanak! . . . Sok lélek megérti ezt, de mások még nem tudják eléggé . . .

A lelkek iránti szeretetem még tovább megy: nemcsak mindennapi életüket használja fel, úgy-hogy legkisebb cselekedetüknek is isteni értéket ad, hanem még nyomorúságukat, gyöngeségüket és botlásaikat is a világ üdvére fordítja.

Valóban, ha a lélek, aki látja, mily tele van nyomorúsággal, nem tulajdonít magának semmi jót, gyöngeségének tudata alázatossá teszi, és ez nem következett volna be, ha kevésbbé tökéletlennek érzi magát.

Ezért, ha munkájában, vagy apostoli feladatában élénken átérzi, mennyire nem képes ezekre . . . ha bizonyos idegenkedést érez attól, hogy a lelkeket olyan tökéletességre segítse, amely önmagában nincs meg, — akkor szinte kényszerül arra, hogy megsemmisüljön. És ha így alázatosan felismerve gyengeségét, Hozzám siet, bocsánatot kér Tőlem csekély törekvéseért, erőt és bátorságot esd ki Szívemtől, — nem is sejti ez a lélek, mily szeretettel tekintek rá és munkáit mily gyümölcsözővé teszem!

Mások nem elég nagylelkűek ahhoz, hogy percről-percre igyekezzenek és meghozzák a mindennapi áldozatokat. Életük mintegy ígérekben telik el a nélkül, hogy azokat valóra váltanák.

Itt azonban a következő megkülönböztetést

kell tenni: Ha e lelkek szinte megszokásból ígé-
nek, de a legcsekélyebb erőfeszítést sem teszik,
hogy szeretetüket tanúsítsák, akkor csak ezt mon-
dom nekik: „Vigyázzatok, nehogy belekapjon a
tűz ebbe a szalmába, melyet a magtárotokban
felhalmoztatok, vagy nehogy az egészet egy pilla-
nat alatt elhordja a szél!”

Mások — és ezekről szólok — napjukat
csupa jóakarattal kezdik és igazi a vágyuk, hogy ki-
mutassák Hozzám való szeretetüket. Önmegtaga-
dást és áldozatkészséget ígérenk, ilyen és ilyen
körülmények között . . . de amikor itt az alka-
lom, jellemük, önszeretetük, egészségük vagy mit
tudom mi? . . . megakadályozza őket, hogy valóra
váltsák, amit pár órával előbb oly őszintén meg-
ígérték. Ha ilyenkor erőre kapva megalázzák
magukat, elismerik gyöngeségüket, bocsánatot kér-
nek érte és teljes ráhagyatkozással Szívemre bíz-
zák magukat, megújítják az elhatározásukat és
áldozatkész szeretettel igyekeznek engesztelést
nyújtani, ó, meg kell jól érteni, ezek a lelkek
nagyon megdicsőítenek Engem és talán több jót
tesznek így, mintha nem estek volna el.¹

Mit bánom Én a gyengeséget: amit En ké-
rek, az a Bizalom! Mit bánom én a nyomorúsá-
got: amit Én akarok, az a Szeretet!

¹ Az Úr Jézus itt határozottan megkülönbözteti
a készakarva elkövetett szokásos bocsánatos vétkeket, me-
lyek ellen nem küzd a lélek, azoktól, melyek a természet
gyöngeségéből, *törékenységből* erednek, de melyeket *jóvá-
tesznek*.

E szavakból kiviláglik, hogy az Úr Jézust jobban
megvigasztalja a *szándékos engesztelés*, mint amennyire meg-
bántotta a lélek gyöngesége. S valóban az alázat, a bizalom
s az áldozatkésztség lelkiülete, melyet az ily engesztelés föl-
tétel, *öntudatos és teljes* akaratot igényel, amely csak rész-
ben van meg a gyarlóságból elkövetett hibákban.

Igen, a Szeretet mindent átfurmál és megistenít, és az Irgalom mindent megbocsát. Az én Szívem csupa Szeretet, és a tűz, amelyben lángol, eléget minden nyomorúságot.

Én meg akarok bocsátani. Én uralkodni akarok. Én ki akarom árasztani az én Békémet egészen a föld határáig! Ime a cél, melyet meg akarok valósítani. Ime az én szeretetem műve!

Találni fogok áldozatokat, akik engesztelnek az emberek bűneiért és bocsánatot nyerne. Igen, sok lélek van a világon, aki arra vágyik, hogy Nekem tessék. Vannak még áldozatkész lelkek, akik mindent, amijük csak van, nekem fognak adni, hogy felhasználjam őket a vágyaim és az akaratom szerint.

Szenvedj Velem azért, hogy megismerjen Engem a világ, és hogy a lelkek Hozzáim jöjjenek: A szenvedés viszi diadalra a Szeretetet.

A Szeretetem erejével akarom meghódítani a lelkeket!

Engedjék a lelkek, hogy áthassa őket az igazi világosság.

Azt akarom, hogy az ártatlan szívű gyermekek, akik nem tudnak Rólam s nem ismerik a lelkük értékét sem, akik fagyos közönyben növekednek . . . igen, azt akarom, hogy ezek a kis lelkek, akik az én gyönyörűségeim, menedékhelyet találjanak, ahol megtanítják őket az én ismeretemre és Törvényem tiszteletére és ahol Szívem Szeretetében növekedjenek.

Arra vágyom, hogy ti legyetek gyúlékony anyaga a tűznek, amelyet ki akarok árasztani a Földre, mert mit se használ meggyújtani a lángot, ha nincs, ami táplálja . . . Ezért láncba akarom kapcsolni azokat a lelkeket, akiket mind jobban és

jobban lángbaborít a Szeretet. Az a szeretet, mely mindent Szívemre bíz és mindent Szívemtől vár, hogy a lelkek ettől a Tüztől lángragyúlva, tovább adják azt az egész világnak.

•

Ne hidd, hogy másvalamiről szólok neked, mint Keresztemről.

A Kereszt által váltottam meg a világot, a Kereszttel akarom visszavezetni a világot a Hit igazságára és a Szeretet útjára.

Ki fogom nyilvánítani vágyaimat: a Kereszt magaslatáról váltottam meg a világot, azaz szenvedés árán.

Tudjátok, hogy a bűn végtelen sértés és végtelen elégtételt követel; ezért kérem, hogy szenvedéseiteket és munkáitokat egyesítsétek Szívem végtelen érdemeivel és úgy ajánljátok fel azokat.

A lelkekbe, akikhez hozzáfértek, oltjátok be a szeretetet és bizalmat. Merítsétek el őket a Szereteten. Fürdessétek meg őket Szívem Jóságában és Irgalmában. Használjátok fel minden alkalmat, amikor jóságomról szólhattok és megismertethettek Engem; mondjátok a lelkeknek, ne féljenek, mert Én a Szeretet Istene vagyok.

•

Különösen három dolgot ajánlok nektek:

1. a Szentóra gyakorlatát, mert ez egyik módja, hogy a Mennyei Atyának Isteni Fia, Jézus Krisztus közvetítésével végtelen értékű engesztelést nyujtsunk.

2. Sebeimhez végzett öt Miatyánk áhitatgyakorlatát, mert e Sebekből nyert üdvösséget a világ.

3. Végül az állandó egyesülést Szívem érde-
meivel, mert így minden tettetek végtelen érté-
ket nyer.

Használjátok fel folytonosan Életemet, Vé-
retem, Szívemet . . . bízzátok magatokat szüntel-
lenül és félelem nélkül Szívemre: ez oly titok,
amelyet még sok lélek nem ismer eléggé. Azt
akarom, hogy ti ismerjétek és fordítsátok hasz-
notokra.

•

Most azokhoz a lelkekhez akarok szólni,
kik Nekem vannak szentelve, hogy megismertes-
senek Engem a bűnösökkel és a világgal.

Sokan közülük még nem tudják elmélyíteni
magukban az én érzelmeimet. Úgy viselkednek
Velem szemben, mint aki távol áll tőlük, mint
akit csak alig ismernek s akiben nincs elég bizal-
muk. Akarom, hogy hitük és szeretetük feléled-
jen s hogy bizalomban és bensőséges együttlét-
ben éljenek Azzal, akit szeretnek, s Aki szereti
őket.

A családban rendszerint a legidősebb fiú
ismeri legjobban atyja érzelmeit és titkait. Az
atyá leginkább övele közli gondolatait, mert a
fiatalabbak még nem érdeklődnek a komoly ügyek
íránt, és nem is képesek arra, hogy a dolgok
felszínénél mélyebbre lássanak. Ezért a legidősebb
fiú feladata, hogy az atya halála után közölje a
testvéreivel az ő óhajait és akaratát.

Egyházamban is vannak idősebb fiaim, ezek
a lelkek, akiket kiválasztottam Magamnak, akik a
legközelebb állnak Hozzám, mert az Egyházi
Rend Szentsege vagy a Szerzetesi Fogadalmak
által megszentelve, különleges kegyelmeimben
részesülnek. Velük közlöm titkaimat. Rájuk bízom

A Szent Szűz szobra, amely előtt József örök fogadalmait tette,
halálós ágyán

kisebb gyermekeimet, hogy szolgálataik révén öröködjének testvéreik fölött, s — közvetve vagy közvetlenül — tanítsák, vezessék őket és továbbítsák nekik óhajaimat.

Ha ezek a választott lelkek igazán ismernek Engem, akkor igazán meg is ismertethetnek Engem, s ha szeretnek, akkor meg is szeretettethetnek Engem. De hogyan tanítsák a többieket, ha maguk is alig ismernek Engem? Kérdem tőlük: Szerethetünk-e valakit nagyon, akit csak kevésbé ismerünk? Társaloghatunk-e bizalmasan valakivel, akitől távol állunk? Akihez csak kevés bizalmunk van? . . .

Ime, épp ez az, amire emlékeztetni akarom e választott lelkeket. Ez a dolog talán nem újság nekik, de nincs-e szükségük arra, hogy feléleszék hitüket, szeretetüket és bizalmukat?

Azt akarom, hogy nagyobb, meghittebb bizalmasságban éljenek Velem; önmagukban keressenek Engem, hiszen tudják, hogy a lélek a megszentelő kegyelem állapotában a Szentlélek hajléka. És ott, a lelkükben tekintsenek Engem annak, aki vagyok, azaz Istennek, de a Szeretet Istenének. Több szeretet legyen bennük, mint félelem; higgyék el, hogy szeretem őket és ne feledjék ezt soha. Sokan meg vannak győződve, hogy azért választottam ki őket, mert szerettem őket. De mikor nyomorúságuk, vagy talán hibáik miatt levertek, akkor a szomorúság elhíti velük, hogy Szeretetem most már talán nem az, ami azelőtt volt!

Ezek a lelkek nem ismernek Engem. Nem értették meg isteni Szívemet. Mert éppen nyomorúságaik és hibáik miatt hajlik feléjük Jóságom. És amikor beismerik tehetetlenségüket és a gyön-

geségüket, megalázkodnak és egész bizalommal Hozzám jönnek, — akkor még jobban megdicsőítenek Engem, mint hibájuk előtt.

Ugyanígy van, amikor magukért vagy másokért imádkoznak. Ha haboznak és kételkednek Bennem, nem tisztelik Szívemet.

Amikor a kafarnaumi százados eljött és esedezve kért, gyógyítsam meg szolgáját, nagy alázattal ezt mondotta Nekem: „Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj . . .” De hittel és bizalommal eltelve hozzáfűzte: „Hanem csak egy szóval mondd, Uram, és meggyógyul az én szolgám.” Ez az ember ismerte Szívemet. Tudta, hogy nem állhatok ellen a lélek könyörgésének, aki mindent Entőlem vár . . . Ez az ember nagyon megdicsőített Engem, mert alázata mellett teljes bizalma volt . . . Igen, ez az ember ismerte Szívemet. Pedig nem nyilatkoztam meg neki úgy, amint ezt kiválasztott lelkeimmel teszem.

A lelkek bizalmukkal megszámlálhatatlan kegyelmet fognak nyerni, nemcsak maguknak, de másoknak is. Azt akarom, hogy ezt alaposan megértsék, mert arra vágyom, hogy felfedjék Szívem jóságát azon szegény lelkek előtt is, akik nem ismernek Engem.

*

A Nekem szentelt lelkek közül csak kevesen bíznak Bennem valódi bizalommal, mert csak kevesen élnek meghitt egyesülésben Énvelem.

Azt akarom, tudják meg mindnyájan, mennyire vágyom, hogy felelősség és megújítsák magukban ezt a Velem való bensőséges életet. Ne elégedjenek meg azzal, hogy csak olyankor szóljanak Hozzám, amikor az Oltárszekerény elé borulnak. Jelen vagyok ott, ez igaz, de az is

igaz, hogy őbennük is élek és kedvemet lelem abban, hogy egy legyek velük.

Beszéljenek Nekem mindenről! . . . kérjék ki tanácsomat mindenben! . . . Kérjenek Tőlem mindent! Azért élek bennük, hogy életük legyek . . . azért maradok bennük, hogy erejük legyek . . . Ott, lelkükben, Én látom, hallom és szeretem őket. És ott várom, hogy feleljenek Szeretetemre.

Sokan vannak, kik minden reggel elmélkedő imát végeznek. De nem inkább formáság ez náluk, mint szeretetteljes találkozás? . . . Meghallgatják a szentmisét és magukhoz vesznek engem a Szentáldozásban, de amint eltávoztak e szent Helyről, nem foglalják-e le őket az ügyek egészen s így alig gondolnak rá, hogy Hozzám egy szót is szóljanak?

Úgy élek az ilyen lélekben, mint egy pusztaságban, nem szól Hozzám semmit, nem kér tőlem semmit . . . És ha vigaszra van szüksége, gyakran inkább valamely teremtménytől kéri, amelyet keresnie kell és nem Éntőlem, a Teremtőtől, aki közel vagyok hozzá, hiszen benne élek.

Nem hiányzik-e itt a Velem való egyesülés, a bensőséges élet, vagy — ami ugyanaz — nem hiányzik-e itt a Szeretet? . . .

*

Azt is meg akarom újra mondani a Nekem szentelt lelkeknek, miképen választottam ki őket különösképen arra, hogy ezt a Velem egyesült életet élve, megvigasztaljanak Engem és engeszteljenek mindazokért, akik megbántanak Engem.

Emlékezetükbe akarom idézni, hogy tanulmányozniok kell Szívemet, hogy megosszák érzelmeit és — amennyire csak képesek — megvalósítsák vágyait.

Ha az ember a saját földjén dolgozik, macacs kitartással irtja a gatz és nem kímél sem munkát, sem fáradságot, míg célt nem ér. Így akarom, hogy az én kiválasztott lelkeim, mihelyt megismerték vágyaimat, buzgósággal és hévvel dolgozzanak azok teljesülésén, ne hátráljanak meg semmi erőfeszítés, semmi szenvedés elől, hogy növeljék Dicsőségemet és engeszteljék a világ bűneit! . . .

Ird le hát ezt az én megszentelt lelkeimnek: Hívom őket mind, papjaimat, szerzeteseimet, szerzetesnőket, hogy bensőséges egyesülésben éljenek Velem!

Az ő osztályrészük, hogy ismerjék vágyaimat, megosszák örömeimet és szomorúságaimat.

Az ő feladatuk, hogy fáradságot és szenvedést nem kímélve dolgozzanak Érdekeimért.

Az ő hivatásuk, hogy imáikkal és vezekléseikkel kiengeszteljék annyi sok lélek bűnét!

És főleg, az ő kiváltságuk, hogy megkettőzve a Velem való együttlétet, ne hagyjanak Engem egyedül! Ne hagyjanak Engem egyedül! . . . Ó, sokan nem értik meg ezt és elfelejtik feladatukat, hogy Nekem társaságot nyujtsanak és megvigasztaljanak Engem! . . .

Rájuk vár végül, hogy Szeretet-szövetséget alkossanak és így mindnyájan egyek lévén az én Szívemben, leedsjék a lelkek számára az igazság ismeretét, a világosságot és a bocsánatot.

És amikor annyi sértés láttán, mely mindenfelől ér Engem, átjárja majd őket a fájdalom és ők, az én kiválasztott lelkeim, felajánlják majd magukat, hogy engeszteljenek és Művemen dolgozzanak, akkor legyen teljes a bizalmuk, mert könyörgéseiknek nem tudok ellenállni és a legkedvezőbb módon felelek rájuk.

Tanulmányozzák mindnyájan szorgosan Szívemet és törekedjenek Velem egyesülve élni, beszéljenek Hozzám, kérjenek tanácsot Tőlem. Tetteiket vonják be Érdemeimmal és borítsák el őket Véremmel. Életüket szenteljék a lelkek üdvére és Dicsőségem növelésére.

Ne zsugorodjanak össze azért, hogy folyton önmagukra tekintenek, hanem táguljon ki a szívük látva, hogy az én Vérem és az én Érdemeim hatalmával vannak felruházva. Mert ha egyedül cselekszenek, nem tudnak nagyot tenni. De ha Velem dolgoznak, az én Nevemben s az én Dicsőségemért, akkor nagyra lesznek képesek.

A nekem szentelt lelkek ébresszék fel magukban az engesztelés vágyát és kérjék bizalommal, hogy felvirradjon a világra az isteni Király napja, az én Világ-Uraltam Napja! . . .

Ne féljenek, bízzanak Bennem és bízzák rám magukat.

Eméssze őket a buzgóság és a szeretet a bűnösök iránt! . . . Legyenek részvétellel irántuk, imádkozzanak értük és bánjanak velük szelíden!

Hirdessék az egész világnak az én Jóságomat, Szeretetemet, Irgalmamat!

Apostoli munkáikban fegyverkezzenek imával, vezekléssel és főképen bizalommal, de ne a saját erőfeszítéseikben bízzanak, hanem az én Szívem Hatalmában és Jóságában, amely mindig velük van! . . .

„A te Nevedben fogok cselekedni, Uram, és tudom, hogy így hatalmas leszek.” Így imádkoztak Apostolaim, akik szegény és tudatlan emberek voltak, de gazdagok és bölcssek Isten Gazdagságával és Bölcseségével!

HÁRMAT KÉREK A LELKEKTŐL: ENGESZTELÉST, SZERETETET, BIZALMAT

Az itt következő részek Jozefa nővér iratainak különböző helyeiről valók.

ENGESZTELÉS:

azaz egyesülő élet az Isteni Engesztelővel: Munkálkodás Őerte, Ővele, Őbenne, az engesztelés szellemében, szorosan egyesülve érzésével és vágyaival.

Eljövök, hogy megpihenjek, kedvelt lélek, tebenned . . . Oly kevésbé szeretnek Engem az emberek!

Szeretetet keresek és csak hálátlanságot találok! Nagyon ritka lélek, aki Engem igazán szeret.

Azt kérem tőled, légy mindig készen, hogy megvigasztald Szívemet, valahányszor csak szükségem van rád. A vigasz, melyet egy hűségesebb lélek nyújt, kárpótol a keserűségért, melyet annyi más hideg és közömbös lélek okoz Nekem.

Érezni fogod néha szívedben az én Szívem szorongását; s így fogsz Nekem enyhülést szerezni. Ne félj semmit, Én veled vagyok!

Amikor oly hidegen hagylak, ez azért van, mert elveszem buzgósságodat, hogy más lelkeket felmelegítsek . . .

Amikor a halálos félelemnek engedlek át, szenvedésed elhárítja az isteni haragot, mely a bűnösökre már-már lesújtani készül . . .

Ha úgy érzed, hogy nem szeretsz Engem és mégis újra és újra megvallod Nekem szeretettedet, akkor vigasztalod meg leginkább Szívemet!

A szeretetnek egyetlenegy indulata, melyet lelki elhagyatottságban teszel, kiengesztel sok hálátlanságot. Szívem megszámlálja e szeretetindulatokat és összegyűjti őket mint értékes balzsamot.

Azt akarom, hogy lelkeket adj Nekem.

És ehhez nem kérek tőled mást, mint szeretetet minden cselekedetedben.

Tégy mindent szeretetből: szenvedj szeretetből, dolgozzál szeretetből és főleg egészen hagyatkozzál rá a Szeretetre!

Ha megvigasztallak, fogadd el a vigaszt a Szeretet kezéből.

Ha szorongó félelmet, elhagyatottságot éreztek veled, fogadd el ezt és szenvedj a szeretetben.

Fel akarlak használni téged úgy, mint a botot, melyre a fáradt ember támaszkodik.

Bírni akarlak és be akarlak borítani és egészen elemészteni téged.

Hallgasd a szót: „Az arany a tűzben tisztul.” Éppígy a te lelked is megtisztul és megerősödik a megpróbáltatásban és a kísértés idejéből sok hasznot meríthetsz magadnak és a lelkeknek.

Lépj a Szívembe és tanulmányozd ott a buzgóságot, amely elemészt Atyám Dicsőségéért.

Ne félj a szenvedéstől, ha a szenvedés által bármikép is növelheted Dicsőségemet és lelkeket menthetsz.

Hiszen oly sokat érnek a lelkek!

Egy lélek megmentéséért sokat kell szenvedni.

Nem tudod, hogy Keresztem és Én elválaszthatatlanok vagyunk? Ha találkozol Velem, találkozni fogsz Keresztemmel is; és ha a Keresztemet találod meg, Én vagyok, akit megtalálsz.

Aki szeret engem, szereti Keresztemet és aki szereti Keresztemet, Engem szeret! Senki nem fogja birtokolni az örök életet, ha nem szerette a Keresztet s ha önként át nem ölelte Hozzám való szeretetből.

Az erény és a szentség útja az önmegtagadás és a szenvedés. Az a lélek, aki bátor szeretettel fogadja a Keresztet, igaz világosságban halad; egyenes és biztos ösvényt követ, ahol nem kell félnie, hogy lecsúszik a lejtőn.

A Kereszt az igazi élet kapuja, és a lélek, aki megtanulta szeretni a Keresztet, úgy amint Én adtam neki, ezen keresztül fog belépni az örök élet fényébe.

Megérted-e most, mennyire értékes a Kereszt? Ne félj tőle... Én adom neked a Keresztet és sohasem hagylak az elviseléséhez szükséges erő nélkül.

Nézd, miként hordoztam Én a te szeretetedért. Hordozd most te az én Szeretetemért.

Íme, a Szív, mely a Kereszt fáján a világnak az életet adta. Így kell, hogy a lelkek, akiket arra választottam, hogy a világra fényt és életet árasszanak, nagy megadással kiterüljenek Keresztremre, Údvözítőjük és Mesterük példája szerint.

Az a legnagyobb jutalom, melyet a léleknek adhatok, ha Szeretetem és Irgalmam áldozatává teszem. Így Magamhoz teszem hasonlóvá, ki isteni Áldozat vagyok a bűnösökért.

Tudod-e, hogyan vigasztalhatsz meg Engem? Szeress Engem, szenvedj a lelkekért és ne tagadj meg Tőlem semmit!

Igen, ne tagadj meg Nekem semmit és ne feledd, hogy szükségem van lelkekre, akik folytat-

ják Szenvedésemet, hogy feltartóztassák az Isteni haragot. De én megerősítelek téged.

Amikor a lélek egy bűnösért imádkozik és forrón kívánja, hogy megtérjen, legtöbbször elnyeri, amit kér, ha másképp nem, legalább az utolsó percben, — és az én Szívem ez imában mindig engesztelést talál a megbántásért.

Akármiképp történik is, az ima sosem vész kárba, mert egyrészt jóváteszi a bűnkozta sértést, másrészt irgalmat nyer s ha nem a bűnös számára, legalább másoknak, kik készek arra, hogy befogadják e könyörgés gyümölcseit.

Vannak lelkek, kik életükben s az egész örök életen át arra vannak hivatva, hogy megadják Nekem a Dicsőséget, melyet önekik kell nekem nyújtaniok és azt is, melyet más lelkeknek kellett volna Nekem szerezniök, akik azonban elkárhoztak . . . Így Dicsőségemet nem éri homály és egy igaz lélek jóváteheti sok másnak bűneit.

Oly nagy a lelkek iránti szeretetem, hogy vértanúságot szenvedek, amikor eltávolodnak Tőlem, — nem a dicsőségért, amelytől meg akarnak fosztani Engem, de a szerencsétlenség miatt, melyet maguknak készítenek.

A lelkek vesztükbe rohannak és Vérem hiába omlott értük! De azok, akik szeretnek Engem s akik feláldozzák magukat, mint engesztelésben szenvedők, azok Isten Irgalmát vonják a földre. Ime, ez menti meg a világot!

Keresek lelkeket, kik engesztelnek az isteni Fölség annyi megsértéséért és Szívemet elemésztí a vágy, hogy megbocsássak!

Szegény bűnösök! Mennyire elvakultak! Én meg akarok nekik bocsátani, s ők nem gondolnak

másra, mint hogy megbántsanak Engem . . . Futok és üldözöm őket, miként az igazságszolgáltatás üldözi a gonosztevőt, de az igazságszolgáltatás azért, hogy megbüntesse őket; Én azonban azért keresem őket, hogy megbocsássak nekik.

A világ a gyönyörbe rohan és eltemetkezik az élvezetben. Az elkövetett bűnök sokasága olyan nagy, hogy Szívem mintegy alámerül a keserűség és szomorúság zuhatagában!

Hol talállok fájdalomra enyhülést?

Ajánld fel egész lényedet, hogy megengeszteld Igazságomat és jóvátedd a Szeretetemet ért sérelmeket. Ha nagy is a te méltatlanságod, ha számos bűnöd van is, jöjj, merítsd el mindezt a Véráradatban, amely Szívemből ömlik és tisztulj meg benne. Azután fogadd el nagylelkűen mindazt a szenvedést, melyet Akaratom juttat neked, hogy felajánld a Mennyei Atyának. Gyúljon lángra lelked a vágytól, hogy megvigasztalj egy sértett Istent és tedd magadévá az én Érdemeimet, hogy kiengesztelj ennyi bűnt.

Mondd: Van-e Szív, mely jobban szeret, mint az Enyém, s melynek szeretetét kevésbbé viszonzozzák?

Van-e Szív, mely hevesebben eped, hogy megbocsásson, mint az én Szívem?

És mégis ennyi szeretetért viszonzásul csak a legnagyobb bűnöket kapom!

Szegény lelkek! Menjünk, kérjünk bocsánatot és engeszteljünk értük: „Ó, Atyám, kegyelmezz a lelkeknek! Ne büntesd őket úgy, mint megérdemlik, gyakorolj velük irgalmasságot, amint a te Fiad esdekelve kéri.”

.

Eljövök, hogy megpihenjek a választott lel-

kek közt. Bárcsak begyógyítanák hűségükkel a sebeket, melyeket a bűnösök ütöttek Rajtam! Ó, mily szükséges, hogy legyenek áldozati lelkek, s hogy kárpótolják Szívemet a keserűségért, mely átítatja, és enyhítsék a fájdalmat, amelyet oly rengeteg sok vétek okoz neki!

Mennyi gonoszság! És hogy kárhoznak el az emberek!

A bűnös lélek megrögzöttsége mélyen sérti Szívemet, de a hű lélek gyengédsége nemcsak hogy behegeszti a sebet, de el is hárítja Atyám büntető Igazságát.

Ha szenvedést küldök neked, ne hidd, hogy kevésbbé szeretlek. De szükségem van e gyógyszerre, hogy meggyógyítsam a világ sebeit.

Én vállalom, hogy engeszteljek érted; te engesztelj a lelkekért.

Sokan vannak, akik megbántanak engem és sokan, kik elkárhoznak. De a legjobban azok sebzik Szívemet, kiket annyira szeretek, s kik mégis mindig fenntartanak maguknak valamit s nem adják át magukat Nekem egészen . . . Pedig Én nem adom-e nekik egész Szívemet? . . .

Vigasztalj meg Engem, szeress Engem, dicsőíts meg Engem az én Szívem által.

E Szívvel engesztelj, e Szív által adj elégtételt az isteni Igazságnak. Mint a Szeretet áldozatát ajánld fel e Szívet a lelkekért és különösen azokért, akik Nekem vannak szentelve.

Élj Énvelem, amint Én is teveled élek. Rejtsd el magad Bennem, amint Én is elrejtőzöm benned. Mi ketten kölcsönösen megvigasztaljuk egymást, mert a te szenvedésed az enyém lesz, és az én szenvedésem a tiéd.

Ma meg fogsz vigasztalni Engem! Helyezd magad egészen Szívem mélyébe. Így ajánld fel magad Atyámnak, Jegyesednek minden érdemeivel. Kérj Atyámtól bocsánatot annyi sok hálátlan lélekért. Mondd Neki, kicsínységedben is kész vagy, hogy kiengeszteld a sértéseket, amelyekkel illetik.

Mondd Neki, hogy bizony nyomorúságos kis áldozat vagy, de elborít téged az én Szívem Vére.

Igy töltsd el ezt a napot engeszteléssel és bocsánatért esdekelve.

Azt akarom, hogy egyesítsd szívedet a buzgósággal és a hévvel, amely Szívemet emésztí, s hogy jól megértsék a lelkek, miképen akarok Én boldogságuk és jutalmuk lenni.

El ne távolodjanak Tőlem! Oly nagyon szeretem őket!

*

Ime, a Sebek, melyek megnyíltak a Kereszten, hogy megváltsák a világot az örök haláltól és az életet adják neki. És most is e Sebek nyerne irgalmat és bocsánatot oly sok léleknek, akik kihívják az Atya haragját. És ezentúl is e Sebek adnak majd nekik világosságot, erőt, szeretetet.

A Szívemnek Sebe isteni vulkán és azt akarom, hogy az én kiválasztott lelkeim lángbaboruljanak benne. Az övék minden kegyelem, melyet e Szív magába zár, hogy kiárasszák őket a világra, annyi és annyi lélekre, kik nem jönnek el értük, és annyi másra, kik megvetik e kegyelmeket.

Meg fogom nekik adni a szükséges világosságot, hogy hasznosítani tudják e kincset és ne csak megismertessenek Engem és megszerettesse-

nek Engem, de engeszteljék is a bűnösök súlyos sértéseit. Igen, a világ megbánt Engem, de meg fogja menteni a választott lelkek engesztelése.

Szeress, mert a szeretet engesztelés és az engesztelés szeretet.

SZERETET:

azaz bizalmas együttlét Azzal, akit csupa Szeretet és aki a teremtményeihez leszáll, hogy szeretetüket kérje.

Az egyedüli, amit akarok, a Szeretet: a tanulékony Szeretet, mely engedi, hogy vezesse Az, akit szeret . . . Az önzetlen szeretet nem keresi sem a maga élvezetét, sem önértékét, hanem Szerelmesének kedvét és érdekét. A buzgó, izzó, emésztő szeretet áttör minden akadályon, melyet az önzés állít eléje: íme, ez az igazi szeretet, ez ragadja ki a lelkeket az örvényből, amelybe magukat döntik.

Szemléld Szívemet . . . Tanulmányozd s akkor majd ellesed Tőle, miként kell szeretned.

Az igazi szeretet alázatos, nagylelkű és önzetlen. Ha tehát azt akarod, hogy megtanítsalak, miként szeress Engem, először felejtsd el önmagadat. Ne hátrálj meg az áldozatok elől, ne nézd, mibe kerül ez neked s ne törődj azzal, mihez volna kedved: Szeress és akkor lesz erőd.

Sokan azt hiszik, a szeretet csak abban áll, ha mondják: „Szeretlek, ó Istenem!” Nem, a szeretet édes ugyan, de tetterős is. Azt akarom, hogy így szeress Engem, kedvesen s mindig, mindenben, a munkában éppúgy, mint a pihenésben, az imádságban s a vigasztalásban éppúgy, mint a fájdalomban és a megaláztatásban, tetteid-

del igazold nekem szüntelenül, hogy szeretsz: mert ebben áll a Szeretet!

Ha a lelkek ezt jól megértenék, mily gyorsan haladnának a tökéletességben és mennyire megvigasztalnák Szívemet!

•

Mondd, hogy szeretsz, ez megvigasztal Engem, mert éhezem a Szeretetet!

Azt akarom, égj a vágytól, hogy szeressenek Engem és szívednek ezentúl ne legyen más tápláléka, mint ez a vágy.

Figyeld meg jól Szívemet és a lángot, amely emésztí: ez a Szeretet. Így szeretem a lelkeket és különösen választottjaimat. Az ő számukra kiváltságos lakhelyet tartogatok . . . de hányan nem tudják ezt!

Te, költözz Szívembe, ízleld édességét, ittasodj meg e Szív békéjétől és engedd, hogy szíved lángra gyúljon ez isteni lángtól . . .

Oszd meg fájdalmaimat, szomorúságaimat, egyedüllétem óráit . . . Maradj Énvelem! . . . Szeress Engem annyi sok lélek helyett, kik magamra hagynak és megvetnek Engem!

•

A Szeretet mindent megkönnyít.

A lélek, aki szeret, vágyódik a szenvedésre, a szenvedés növeli a szeretetet . . .

A szeretet és a szenvedés a lelket szorosan egybekapcsolja Istenével s eggyé teszi Övele.

Sok lélek jól fogad Engem, amikor vigasztalással keresem fel. Sokan örömmel fogadnak Engem a szentáldozásban. De kevesen vannak, akik szívesen nyitnak Nekem ajtót, amikor Keresstemmel kopogtatok náluk.

Ha egy lélek kifeszül Keresztemen és ott Rám hagyatkozik, ez a lélek megdicsőít Engem s ő van Hozzám a legközelebb!

Sokan nem ismernek Engem, ez igaz, de még nagyobb azoknak száma, akik ismernek és mégis elhagytak Engem, hogy élvezeteiknek éljenek. Annyi az érzéki lélek . . . Oly sokan keresik az élvezetet! És így mennek a kárhozatba, mert az én utam a szenvedések és keresztek útja! Egyedül csak a szeretet ad erőt, hogy Engem ez úton kövessenek; ezért keresem Én a Szeretetet.

•

Ha ketten szeretik egymást, a legkisebb gyöngédtelenség is az egyik részéről, szíven sebzi a másikat. Így van ez az én Szívemmel is. Azt akarom, hogy a lelkek, kik a velem való bizalmas együttlétre törekszenek, semmit meg ne tagadjanak a Szeretettől. Ha hűséges vagy a szeretet gyöngédségében, Én nem hagyom Magam legyőzteni nagylelkűségben, és lelkedet el fogja árasztani a béke. Nem hagylak téged egyedül, és te kicsinységben is nagy leszel, mert Én fogok élni benned.

•

Szívem nem tudja magábazárni az epesztő vágyat, hogy adja és átadja magát és mindig a lelkekkel éljen! Ó, mennyire várom, hogy megnyissák Nekem szívüket, hogy ott magukba zárjanak Engem s hogy ez a tűz, amely Szívemet emésztí, megerősítse és lángra gyullassza őket. És akkor Én az leszek számukra, amit szeretnének, hogy legyenek nekik: Atyjuk leszek, ha Atyának akarnak Engem; Jegyesük leszek, ha Jegyesnek kívánnak Engem; Erő leszek, ha erő kell nekik és ha arra vágynak, hogy megvigasztaljanak Engem, engedem, hogy megvigasztaljanak Engem.

Arra vágyom, hogy adjam Magamat és ki-
árásszak rájuk minden Kegyelmet, melyet Szívem
számukra készít!

*

Engedd, hogy naggyá legyek benned. Az én
nagyságom elfoglalja majd a te kicsinységed helyét.
Mi ketten mindig együtt dolgozunk. Én majd
benned élek és te Énbennem fogsz élni a lel-
kekért. Mindent az én Szívem tesz majd, Irgal-
masságom cselekedni fog és Szeretetem megsemmi-
síti lényedet. Minél inkább meg fogsz szűnni te,
annál inkább leszek Én a te életed, és te leszel
az én pihenésem Mennyszája.

Beszélj Hozzám, mert veled vagyok; ne hidd,
hogy egyedül vagy, amiért nem látsz Engem.
Itt vagyok és te hallasz Engem. Szólj Hozzám,
mosolyogj rám, hiszen Én a te elválaszthatatlan
Társad vagyok.

Azért tetszel nekem, mert oly kicsiny vagy.
Én csak két dolgot kérek tőled: Szeretetet és
Rámhagyatkozást. Azt akarom, olyan légy, mint
az üres váza, majd Én megtöltöm: csak te ne
tarts mértéket a szeretetben. Szeress és hagyd,
hogy a Teremtő foglalkozzék kis teremtményével.

Szegény vagy? Én gazdag vagyok. Gyenge
vagy? Én vagyok maga az Erő. Azt kérem tőled,
hogy semmit se tagadj meg Tőlem. Én majd meg-
védelek téged, Én felemellek téged, hagyatkozz
Rám, Én fogok megtenni mindent.

*

Azt akarom, hogy mindent felajánlj Nekem,
még legkisebb dolgaiddat is, s hogy így megvigasz-
tald Szívemet, főképen azért, amit a Neki szent-
elt lelkek részéről szenved.

Azt akarom, hogy félelem nélkül pihenj meg
Szívemben. Nézd Szívemet és akkor meglátod,

mennyire el tud emészteni ez a tűz tebenned minden tökéletlenséget.

Azt akarom, hogy egészen az én Szívemre hagyatkozzál és ne törődj többé semmi mással, mint hogy e Szívnek tessél. Emlékezzél rá, hogy Én a te Atyád, Megváltód, a te Istened vagyok.

Költözzél e Szívbe, a Szeretetnek mélységébe és ne félj semmitől. Nem azt kívánom, hogy kiérdemeld a kegyelmeket, melyeket neked juttatok. Azt akarom, hogy elfogadd őket. Hagyj engem, hadd működjem benned.

Én reád tekintek, te pedig nézz Énreám. Mit bánom semmiségedet, sőt botlásaidat is! Az én Vérem mindent eltöröl. Elég neked, ha tudod, hogy szeretlek. Te csak hagyatkozz teljesen Énreám.

•

A lélek, aki valóban egészen Reám hagyatkozik, annyira tetszik nekem, hogy nyomorúsága és tökéletlenségei ellenére is égi Mennysországot készíték Magamnak belőle és örömmel időzőm benne.

Ha mindent Reám hagysz, mindent megtalálsz a Szívemben.

Szívek kellenek Nekem, akik szeretnek . . . lelkek, akik engesztelnek . . . és szenvedők, akik feláldozzák magukat . . . De főképp lelkek, akik egészen Reám hagyatkoznak.

Engedd, hogy csukott szemmel vezesselek, mert Én a te Atyád vagyok és az én szemem nyitva van, hogy irányítsalak és vezesselek.

Ha Atyának nevezel Engem, tetszéssel tekint rád, és Szívem kötelességének tartja, hogy

gondodat viselje. Itt lenn a földön, amikor a gyermek beszélni kezd és kiejti a gyengéd szót: „Atyám”, öröm tölti el szüleit, karjukat kitárva szívükre zárják a gyermeket s oly gyöngédséggel, oly szeretettel ölelik, hogy a világ minden öröme semmi e boldogsághoz képest. Ha így van ez a földi atyánál vagy anyánál, mi lesz Annál, aki egyszerre Atya, Anya, Isten, Teremtő, Üdvözítő és Jegyes! — kinek Szívével, gyöngédségben és szeretetben, semmi föl nem ér?

Igen, szeretett lélek, ha félelem vagy levertség gyötör, jöjj, fuss Hozzá, nevezd engem „Atyának” és pihenj meg a Szívemben.

Ha munkáid közben nem borulhatsz lábamhoz, úgy amint szeretnéd, mondd csak nekem újra és újra e szót: „Atyám” s én megsegítlek, megerősítlek, vezérelni foglak és megvigasztallak téged.

•

Nézd Szívemet. Ez a *Könyv*, amelyből elmélkedned kell. Ez megtanít téged minden erényre és főleg a buzgóságra, dicsőségemért és a lelkek üdvösségéért.

Nézd jól a Szívemet. Ez a Szív a nyomorultak *Menedékhelye*, s így a tiéd is, mert hol találhatnék nyomorultabbat nálad?

Nézz a Szívem mélyébe. Ez a Szív *Lángtenger*, amelyben a legszenyesebb szívek is megtisztulnak és a szeretet lángjára gyúlnak. Jöjj, közeledj e tűzhöz. Hagyd itt nyomorúságaidat és bűneidet. Bizzál és higgyél Bennem, Én a te Üdvözítőd vagyok.

Nézd még Szívemet. Ez a Szív az *Élő Vizek Forrása*. Vesd magad beléje és igyál, míg szomjadat el nem oltod. Arra vágyom és azt

akarom, hogy minden lélek eljöjjön e forráshoz és felfrissüljön itt.

Téged Szívem mélyébe helyeztelek . . . Oly kicsiny vagy, hogy magadtól nem jöhetnél volna oda . . . Használd fel tehát az alkalmat s add a kegyelmeket, melyeket neked adok. Engedd, hogy Szeretetem dolgozzék benned és te maradj mindig nagyon kicsiny.

Igen, igazat mondasz: „Én jó vagyok!” S hogy ezt megértsék, csak egy hiányzik a lelkeknek: a Velem egyesült bensőséges élet.

Ha a lelkek bensőségebb egyesülésben élnének Velem, mennyivel jobban ismernének Engem!

Ime, fent az Égből, ez lesz a mi munkánk: megtanítjuk a lelkeket, hogy Velem egyesülten éljenek. De nem úgy, mintha messze lennének tőlük, mert ellenkezőleg, Én a legszorosabb, bizalmas együttlétben vagyok velük, hiszen a kegyelem által bennük élek.

Ha az én választott lelkeim így élnek és igazán ismernek Engem, mennyi jót tehetnek majd oly sok más szegény lélekkel is, akik távol vannak Tőlem és nem ismernek Engem!

Ha e választott lelkek szorosan egyesülnek Velem, akkor majd megtudják, mennyi sérelem ér Engem . . . Akkor majd megértik az én érzelmeimet . . . és megvigasztalnak és engesztelnek Engem . . . És eltelve bizalommal Jóságom iránt, bocsánatot kérnek és kegyelmet fognak nyerni a világnak.

Te szeretsz engem, mert Jó vagyok. Én pedig azért szeretlek téged, mert kicsiny vagy és mert kicsinységedet Nekem adtad.

BIZALOM:

**azaz bizlonságérzet Abban, aki a Jó-
ság és az Irgalom s Aki különös-
képen felhívja a lelkeket, hogy Vele
élve és Őt megismerve, mindent Tőle
várjanak.**

Bűneidet eltörlöm. Nyomorúságodat meg-
semmisítem. Gyöngeségedben megsegítelek.

Minél nagyobb a te nyomorúságod, annál
jobban megsegít majd az én Hatalmam: gazdaggá
teszlek adományaimmal. Ha hű vagy Hozzám,
lelkedben hajlékot készítek Magamnak és ide
menekülök, amikor a bűnösök maguktól eltaszí-
tanak. Én majd megpihenek benned, s neked
életed lesz Bennem.

Ha te a nyomorúságok örvénye vagy is, Én
Jóság és az Irgalom mélysége vagyok. Az én
Szívem a te menedéked. Keresd e Szívben mind-
azt, amire szükséged van, még ha olyasmiről
van is szó, amit Én kérek tőled.

Ne tekints a magad kicsinységére, nézd az
én Szívem hatalmát, ez a Szív megsegít téged;
ne félj: Én vagyok a te Erőd és nyomorúságod-
nak Helyrehozója.

Ha az én kezemben vagy, mitől kellene
félned? Ne kételkedjél Szívem jóságában, sem

hozzád való Szeretetemben. A te nyomorúságod vonz Engem . . . Nélkülem mi is lennél? . . . Ne feledd, hogy minél kisebb leszel, annál közelebb leszek hozzád.

Ne szomorkodjál módfelett botlásaid miatt. Nekem semmire sincs szükségem ahhoz, hogy belőled szentet csináljak: Egyet akarok, hogy ne tagadj meg Tőlem semmit. S én a te semmiségedben foglak megkeresni téged, hogy Magammal egyesítselek.

Kicsinységed és nyomorúságod a mágnes, mely tekintetemet rád vonzza. Ne légy levert, hiszen törekénységedben még jobban felragyog az én nagy Irgalmasságom.

Szívem vigaszát találja abban, ha megbocsát; nincs Nekem nagyobb vágyam, sem nagyobb örömöm, mint megbocsátani.

Ha a bukás után a lélek visszajön hozzám, a vigasztalás, melyet ezzel Nekem nyújt, nyeresége neki, mert Én nagy szeretettel tekintek rá. Mit bánom nyomorúságát, ha egyedüli vágya, hogy megdicsőítsen Engem! Ez a lélek, a maga kicsinységében, sokak számára nyer kegyelmet.

Ha egy lélek hön vágyik arra, hogy hűséges legyen Hozzám, én megsegítem a gyöngeségét, és még bukásai miatt is, csak annál nagyobb erővel működik Jóságom és Irgalmam. Csak azt kérem tőle, hogy önmagát felejtse el, alázza meg magát és erejét megfeszítve törekedjék, nem a maga megalégedésére, hanem az én Dicsőségemért.

Meg sem értheted, mily szívesen megbocsátja Szívem a csupán gyarlóságból elkövetett hibákat!

. . . Ne nyugtalankodjál, hiszen épp azért tartom rajtad tekintetemet, mivel oly gyarló vagy.¹

Szívembe akarlak zární, mint börtönbe, mert hozzád való szeretetemnek nincs mértéke. És minden hibád és nyomorúságod ellenére is, téged foglak felhasználni arra, hogy megismertessem sok lélekkel Irgalmamat és Szeretetemet.

Oly sokan vannak, kik még nem ismerik Szívem Jóságát! Egyedüli vágyam, hogy mindnyájan bele vessék magukat e feneketlen mélységbe és benne vesszenek mindörökre.

Én Üdvözítőd vagyok. Én Jegyesed vagyok. Ó! ha a lelkek megértenék e két szót! . . . Ime ez az a Mű, melyet te általad akarok végrehajtani: Szívemnek égő vágya, hogy a lelkek üdvözüljenek; s azt akarom, hogy a nekem szentelt lelkek tudják, mily könnyen adhatnak Nekem lelkeket. Megmutatom majd nekik, mily kincset hagynak oly gyakran elveszni azáltal, hogy nem mélyednek el eléggé e két szóban: Üdvözítő és Jegyes.

Szeret téged Szívem és kicsinységed nem rémít el, hiszen e miatt van rajtad a tekintetem és e miatt szeretlek isteni örülettel.

Én vagyok az isteni Nap, aki megvilágítja előtted nyomorúságodat. Minél nagyobbnak látod ezt, annál jobban növekedjék Irántam gyöngeséged és szereteted.

Ha lelked romlott föld, amely semmi gyümölcsöt nem képes teremni, — én vagyok a Kertész, aki megmunkálom. Elküldök egy napsugarat,

¹ E résznél is utalunk a 109-ik oldalon lévő jegyzetre.

amely megtisztítja . . . s azután az én Kezem fog beléje vetni.

*

Keresztem majd a te nyomorúságodra támaszkodik, és én megpihenek kicsinységedben. Keresztem megerősít téged s én megsegítelek. Vedd keresztemet és ne félj semmit. Soha nem fogja a Kereszt erőidet felülmúlni, mert hozzád szabtam és meg is mértem a szeretet mérlegén.

Minél kisebb valami, annál könnyebben lehet vele bánni. És mert te semmi vagy, azért használlak fel téged tetszésem szerint.

Ne hidd, hogy nyomorúságaid miatt nem foglak szeretni, nem, az én Szívem szeret téged és nem hagy el sohasem. Tudod jól, a tűznek az a sajátossága, hogy égjen és elemésszen: így az én Szívem tulajdonsága, hogy megbocsásson, tisztítson és szeressen.

Tudom, nincs benned más, mint nyomorúság és gyengeség, de mivel én vagyok a tűz, amely tisztít, elborítalak Szívem lángjával és mindent elemészték benne.

Nem mondtam-e neked már jó sokszor, egyedüli vágyam az, hogy a lelkek nekem adják nyomorúságukat? Ha te nem mersz közeledni Énhozzám, Én közeledem hozzád.

Minél több gyengeséget találok benned, annál több szeretetet találsz te Énbennem. Mit bánom Én a nyomorúságodat! Azt akarom, hogy Ura legyek nyomorodnak.

Kicsinységed helyet adott Nagyságomnak . . . nyomorúságod, sőt még a bűneid is Irgalmam-

nak . . . bizalmas pedig Szeretetemnek és Jóságomnak. Jöjj! támaszkodj Szívemre és pihenj meg Benne.

•

Ha egy király vagy herceg feleségül veszi egyik alattvalójának leányát, azáltal kötelezi magát, hogy megad neki mindent, amit megkíván a rang, melyre fölemeli.

Én vagyok, aki kiválasztottalak titeket s ezzel köteleztem magam, hogy megadok nektek mindent, amire szükségetek van. Nem kérek tőletek mást, csak amitek van. Adjátok nekem üres szíveteket, adjátok nekem mindenből kivételközöten és Én felruházom, adjátok nekem nyomorúságaitokkal együtt és Én elemésztöm ezeket. Amit nem láttok, azt Én fogom nektek megmutatni. Amitek hiányzik, arról Én gondoskodom.

•

Sokan vannak, akik hisznek Bennem, de kevesen, akik hisznek Szeretetemben, és azok közt is, akik hisznek Szeretetemben, nagyon kevesen számítanak Irgalmamra . . . Sokan ismernek Engem, mint Istenüket, de kevesen bízzák magukat Rám, mint Atyjukra.

De Én ki fogom magam nyilatkoztatni, és a lelkeknek, akiket különösen szeretek, megmutatom, hogy nem kérek tőlük semmi olyat, amijük nincs. De azt megkívánom, hogy mindenüket Nekem adják, mert minden az enyém.

Hacsak nyomorúságuk és gyengeségük van . . . hacsak hibáik és bűneik vannak, — ezeket is kérem tőlük: Adjátok őket Nekem, de mindent adjátok Nekem és ne tartsatok meg magatoknak mást, mint ezt a bizalmat az én Szívemben: Én megbocsátok nektek, szeretlek titeket és Én magam szentellek meg benneteket.

A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KINSZENVEDÉSE

*„Jozefa.
Szívem jegyese és áldozata!
Kinszenvedésemről szólok hozzád,
hogy mindig erre gondolj
s így eljussanak a lelkekhez
Szívem bizalmas megnyilatkozásai.“*

1923 nagybőjtjében közölte a mi Urunk Jézus Krisztus Menendez Jozefa nővérrel Szentséges Szívének érzelmeit kinszenvedése idején. Jozefa nővér térdénállva fogadta az isteni Üdvözítő e megnyilatkozásait és így írta le ezeket, miközben Jézus szólott. — Az itt következő lapok e közlésekből hoznak bő részleteket.

JÉZUS MEGMOSSA APOSTOLAINAK LÁBAIT

Először felfedem előtted azokat az érzelme-
ket, melyek eltöltötték Szívemet, amikor Aposto-
laim lábait mostam.

Nézd, miként gyűjtöttem egybe mind a
Tizenkettőt, nem zártam ki egyet sem. S való-
ban ott volt János, a szeretett tanítvány és Júdás
is, ki nem sokkal később kiszolgáltatót Engem
ellenségeimnek.

Elmondom neked, miért gyűjtöttem őket
mind egybe és miért mostam meg előbb lábukat.

*

Egybegyűjtöttem őket mind, mert elérkezett
Egyházam számára a pillanat, hogy megjelenjék
a világ előtt, s minden báránynak csak egy Pász-
tora legyen.

Azt is meg akartam mutatni a lelkeknek,
hogy soha nem tagadom meg tőlük kegyelmei-
met, még ha a legsúlyosabb bűnök terhelik is
őket, s hogy soha el nem választom őket azok-
tól, kiket különös szeretettel szeretek. Mindnyáju-
kat megőrzöm Szívemben, hogy így mindenegyes-
nek megadjam a segítséget, melyet állapota meg-
kíván . . .

De mily nagy volt fájdalmam annyi lélek
láttán, — a szerencsétlen Júdás képviselte őket
— kik gyakran gyűlnek körém, kiket megmosott
a Vérem, s kik mégis örök vesztükbe rohannak!

Meg szeretném velük értetni, hogy ha a bűn állapotában vannak is, nem kell eltávolodniuk Tőlem. Ne higgyék, hogy számukra nincs már orvosság, s őket sohasem fogja Isten úgy szeretni, mint valaha! . . . Nem! szegény lelkek, nem így érez az Isten, aki Vérért ontotta értetek!

Jöjjetek Hozzám és ne féljete, mert szeretlek titeket! Véremben foglak megtisztítani benneteket és fehérebbek lesztek, mint a hó. Bűneitek el fognak merülni irgalmam árában és semmi sem lesz képes kitépni Szívemből hozzátok való szeretetemet.

•

Jozefa, árasszon el az égő vágy, hogy mind e lelkek eljöjjenek és megtisztuljanak a bűnbánat vizében . . . hogy a bizalom érzéseire hallgassanak és nem a félelmére, mert Én az Irgalom Istene vagyok és Szívem mindig kész, hogy befogadja őket! . . .

FEBRUÁR 25

AZ UTOLSÓ VACSORA TERMÉBEN

Folytassuk szeretet-titkainkat.

Ma megmondom neked, miért mostam meg az Utolsó Vacsora előtt Apostolaim lábát.

•

Először, hogy megmutassam a lelkeknek, mennyire kívánom, hogy tiszták legyenek, amikor magukhoz vesznek Engem az Oltáriszentségben . . .

És azért is, hogy jelezzem a Bűnbánat Szent-ségét, amelyben azok, kik szerencsétlenségükre bűnbe estek, mindig elnyerhetik az elvesztett fehérséget . . .

Én Magam mostam meg Apostolaim lábát, hogy példám nyomán mindazok, kik apostoli munkákra szentelik magukat, megtanuljanak meg-alázkodni a bűnösök előtt és szelídséggel bánjanak velük, úgy mint a többi reájuk bízott lélelkel is. Kendővel öveztem magam, hogy megmutassam, az apostolnak önmegtagadással és önlgyőzéssel kell magát öveznie, ha hatékonyan akar a lelkekhez érni . . .

Tanítani akartam Apostolaimnak az egymás iránti szeretetet is, mely mindig kész arra, hogy lemossa másnak hibáit azzal, hogy rejtí és mentegeti és soha el nem híreszteli azokat.

Végül a víz, amelyet Apostolaim lábára öntöttem, annak a forró buzgóságnak képe, amely a világ üdvéért emésztette Szívemet.

Közeledett az emberi nem megváltásának órája. Szívem ekkor nem tudta magába zárni az emberek iránti Szeretetét és nem bírt bele-törődni abba, hogy árván hagyja őket.

Hogy kimutassam tehát gyöngédségemet és velük maradjak a világ végezetéig, azt akartam, hogy ételük, támaszuk, életük és mindenük legyek!

Ó, mennyire szeretném, hogy minden lélek megismerje Szívem érzelmeit s mennyire szeretném, hogy átjárja őket a Szeretet, amely Bennem lángolt, amikor az Utolsó Vacsora termében az Oltáriszentséget szereztem . . .

Láttam a századokon keresztül mindazokat, akik táplálkozni fognak a Testemmel és a Véremmel és akik megtapasztalják ennek isteni hatásait.

Mily sok szívben lesz a Szeplőtelen Vér a tisztaságnak és a szüzességnek forrása . . . Másokban pedig a szeretet és buzgóság lángját szítja föl . . . A szeretetnek mily sok vértanúja vonult

el ez órában szemem előtt és Szívemben! . . .
Mily sok lélek, kiket számos bűnük, vagy szenvedélyeik hevéssége elgyöngített, térne vissza Hozzám és nyerné vissza erőit, ha az erők Kenyerével élne! . . .

Ki tudna behatolni azokba az érzésekbe, amelyek ekkor túláradtak Bennem? Az öröm, a szeretet és a gyöngédség érzelmei! . . . De ki foghatja fel a keserúséget is, mely megszállotta Szívemet! . . .

*

Folytatni fogom, Jozefa. Menj, az én békém legyen veled! Vigasztalj meg Engem és ne félj semmit: az Én Vérem nem merült ki és ez a Vér tisztítja meg a lelkeket.

MÁRCIUS 2.

AZ OLTÁRISZENTSÉG ÉS A BŰNÖSÖK

Igen, meg akarom mondani a lelkeknek, mily keserűség töltötte el Szívemet az Utolsó Vacsorán. Mert ha nagy volt is örömöm, amikor azokra gondoltam, akiknek az Oltáriszentségben Útitársa és isteni Eledele leszek, akik majd a világ végéig imádással, engeszteléssel és szeretettel vesznek Engem körül . . . nem volt kisebb a szomorúságom sem, annyi sok másnak láttán, akik majd magamra hagynak az Oltárszekerényben, vagy még csak nem is hisznek valóságos jelenlétemben!

És hány büntől mocskolt szívbe kell majd betétnem! . . . és hányszor lesz megszentésgtelenített Testem és Vérem e lelkek ítéletére!?

A szentségtörések, a durva sértések és a megnevezhetetlen gyalázatok, melyeket Ellenem

elkövetnek — mindez elvonult szemem előtt . . .
Láttam azt is, hány órát kell majd éjjel és nappal
magamra hagyva töltenem az Oltárszekrényben
és hány lélek elutasítja majd a hívó szótát,
melyet e helyről intézek hozzá!

Az Oltáriszentségben a szeretet Rabja vagyok
és ott maradok, hogy a lelkek eljöhessenek és
bajaikban megvigasztalódjanak e leggyöngédebb
Szív, e legjobb Atya, e leghűségesebb Barát
mellett.

De mily kevesen felelnek e Szeretetre, amely
pedig kimerül és felemészti magát értük! . . .

A bűnösök között lakom, hogy üdvösségük
és életük legyen és hogy minden betegségükre,
amely a megromlott természetből származik, Én
Magam legyek Orvosuk és Gyógyszerük. És ők
viszonzásul eltávolodnak Tőlem, sértenek és meg-
vetnek Engem! . . .

Ó, szegény bűnösök! . . . Ne távolodjatok
el Tőlem. Éjjel-nappal várlak titeket az Oltár-
szekrényben! . . . Nem fogom vétkeiteket szeme-
tekre vetni, nem vágom őket arcotokba, ha-
nem lemosom őket Sebeim Vérében. Ne féljete-
k hát, hanem jöjjetek! Nem is tudjátok, mennyire
szeretlek titeket! . . .

És ti, kedvelt lelkek, miért vagytok oly
hidegek Hozzám, oly közömbösek Szeretetemmel
szemben? Tudom, hogy a családi gondok, a házi
munkák és a társadalmi kötelezettségek mindun-
talan igénybe vesznek benneteket. De nincs egy
szabad pillanatotok sem, amikor bizonyosságát adjá-
tok Nekem, hogy szerettek Engem és hálások
vagytok Irántam? . . . Engeditek, hogy ezer
haszontalan dolog lefoglaljon titeket . . . nem

tarthatnátok-e fenn egy pillanatot arra, hogy meglátogassátok a szeretet Rabját?

Ha testetek elgyöngült vagy beteg, nem szakítotok-e időt, hogy az orvoshoz menjeteek, aki meggyógyít titeket? . . . Jöjjetek hát Ahhoz, aki visszaadhatja lelketeknek az erőt és az egészséget, és adjatok szeretetalamizsnát ennek az isteni Koldusnak, aki vár titeket, hív benneteket és vágyódik utánatok! . . .

MÁRCIUS 6.

AZ OLTÁRISZENTSÉG ÉS A JÉZUSNAK SZENTELT LELKEK

Jozefa, közölni akarom veled a kiválasztott és megszentelt lelkekhez való Szeretetem titkát.

*

Az Oltáriszentség szerzésének percében láttam e kiváltságos lelkeket mind, kik majd az én Testemmel és Véremmel táplálkoznak és megtalálják benne gyöngeségük orvosságát és a tüzet, amely elemésztí nyomorúságaikat és szeretetre gyullasztja őket.

Láttam őket úgy is, amint mindnyájan együtt vannak Énértem egy Elzárt Kertben, ahol mind-egyikük Nekem adja virágát és felüdit illatával . . . az én Szent Testem a nap, amely életet ad nekik és felmelegíti hidegségüket. Ezekhez elmegyek, hogy megvigasztalódjam; azokhoz, hogy elrejtőzzem; ismét másokhoz, hogy megpihenjek náluk . . . Ha tudnátok, nagyon szeretett lelkek, mily könnyű megvigasztalni, elrejtetni és megpihentetni az Istent! . . .

Ez az Isten, aki titeket végtelenül szeret,

elhintette bennetek az ő Hívásának felbecsülhetetlenül nagy kegyelmét és titokzatos módon odavonzott titeket gyönyörűségének kertjébe: ez az Isten, aki a ti Megváltótok, Jegyesetekké lett.

És most Ő maga táplál titeket Legtisztább Testével és szomjaitokat Vérével oltja; és Őbenne találjátok meg mindig a megnyugvást és a boldogságot.

•

De jaj! miként lehetséges, hogy Szívemet annyira megszorítják azok a lelkek, kiket kiváltságos kegyelmeimmel elárasztottam? Nem vagyok-e Én mindig ugyanaz? Megváltoztam-e veletek szemben? Nem, az én Szeretetem sohasem változik s a világ végéig gyöngéden és kiváltságos szeretetemmel foglak szeretni titeket.

Ha nyomorultak vagytok, tudom Én azt és az én nagyon gyöngéd tekintetem nem fordul el azért tőletek. Ellenkezőleg, égő vággyal várom, hogy Hozzám jöjjetek, nemcsak azért, hogy megkönnyítsem nyomorúságtokat, hanem hogy új jótéteményekkel is eláraszsalak benneteket.

Ha szeretetet kérek tőletek, ne tagadjátok meg Tőlem; hiszen oly könnyű szeretni azt, aki maga a Szeretet.

Ha valamit kívánok, ami a természetnek áldozatba kerül, tudjátok meg, hogy ugyanakkor megadom hozzá a kegyelmet és az erőt, hogy legőzzétek magatokat.

Azért választottalak ki titeket, hogy vigasztalásomat találjam meg bennetek. Engedjétek tehát, hogy betérjek lelketekbe és ha nincs is ott semmi, ami méltó volna Hozzám, mondjátok alázattal, de bizalommal: „Uram, Te ismered kertem virágait és gyümölcseit! Jöjj és mondd

meg nekem, mit tegyek, hogy már mostantól fogva nőjön és viruljon a virág, amelyre vágyol!"

Ha a lélek így beszél Hozzám és igazán vágyódik arra, hogy kimutassa Irántam való szeretetét, ezt felelem neki: „Szeretett lélek, ha azt akarod, hogy kertedben kinyíljon a virág, amelyet szeretek, engedd, hogy én Magam műveljem e kertet . . . engedd, hogy ássam a földjét . . . engedd, hogy kitépjem ma ezeket a gyökereket, amelyek akadályoznak Engem és amelyeknek kiemeléséhez neked nincs erőd! Ha azt kívánom, hogy kedvedet, vagy természetes hajlandóságodat feláldozzad Értem, ha azt kérem tőled, hogy ebben, vagy abban gyakorold a szeretetet és a türelmet . . . ha azt akarom, hogy ilyen, vagy olyan módon bizonyítsd be, hogy le tudsz valamiről mondani, — akkor ez teszi majd termékennyé a földet, amelytől virágok nyílását és gyümölcsök termését várom . . . Tudod-e, mily virágok és gyümölcsök ezek? A győzelem, melyet magad fölött vívsz ki, egy bűnösnek fog majd világosságot adni . . . Az örömmel eltűrt kellemetlenség behegeszti a sebeket, melyeket e bűnös Rajtam ejtett, jóváteszi sértéseit, engeszteli vétkei . . . Az engedelmesség és a szabály megtartása, amit zavar nélkül, sőt vidám örömmel teszel, bátorságot szerez a gögtől elvakult lelkeknek a megálázkodásra.

Ezt művelem lelkedben, ha szabadon munkálkodhatom benne, s akkor ott nemcsak a virágok nőnek majd gyorsan, hanem te magad leszel Szívem óhajtott vigasztalása."

„Uram, te jól tudod, kész voltam, hogy engedjelek, tégy velem, ami neked tetszik . . . De sajnos! elestem és visszatetszettem Neked! . . .

Megbocsátasz-e nekem újra, énnem, aki oly nyomorult vagyok és semmivel sem tudok szolgálni Neked?"

„De igen, kedves lélek, te szolgálsz Nekem és megvigasztalsz Engem, mert ha nem estél volna el, talán nem indítottad volna föl magadban az alázatot és szeretetet, amelyre hibád kötelez téged, és amely annyira megvigasztal Engem.”

Igen, Én mindezt láttam abban a percben, amikor az Oltáriszentséget szereztem és fellángoltam a vágyban, hogy e lelkek tápláléka legyek. Mert nemcsak azért maradok az emberek közt, hogy a tökéletesekkel éljek együtt, hanem hogy megerősítsem a gyöngéket és tápláljam a kicsinyeket. Én magam fogom növelni és erősíteni őket. Megpihenek nyomorúságaikban és jó vágyaik megvigasztalnak Engem.

•

De jaj! Jozefa, nincsenek-e a kiválasztott lelkek közt olyanok is, akik majd szenvedést okoznak Nekem? . . . És vajjon mind állhatatosak maradnak-e? . . . Ime, ez az a fájdalmas kiáltás, amely kitör Szívemből, ez a fájó sóhaj, amelyet akarom, hogy meghalljanak a lelkek!

•

De mára elég. Isten veled, te megvigasztalsz Engem, amikor tökéletes rámhagyatkozásban átadod magadat Nekem . . . Nem szólhatok mindennap a lelkekhez . . . Engedd, hogy őértük neked mondjam el titkaimat és így felhasználjam életed napjait.

AZ OLTÁRISZENTSÉG, A FÉLREISMERT SZERETET CSODÁJA

Ird le most, mit szenvedett Szívem ebben az órában, amikor már nem tudtam magamba fojtani a tüzet, amely emésztett és megvalósítottam a Szeretet csodáját, az Oltáriszentséget. Szemléltem akkor mind a kiválasztott lelkeket, akik táplálkozni fognak ez isteni Kenyérrel és láttam sok Nekem szentelt lélek hidegségét is . . . mily sok pap sebzi majd meg Szívemet! . . . Láttam azokat is, akiket lassan-lassan elhatalmasodik a megszokottság, a kedvetlenség és az unalom, és akik talán odáig jutnak, hogy ellepi őket a lelki lanyhaság! . . .

*

Pedig Én várom ezt a lelket az Oltárszekrényben . . . Hőn vágyom, hogy eljöjjön és magába fogadjon Engem, hogy beszéljen Hozzám bizalmasan, mint a Jegyesével, hogy tanácsot kérjen Tőlem és kegyelmeimet esdje . . .

„Jöjj, mondom neki, beszélj Nekem mindenről és hagyatkozzál teljesen Énreám . . . Érdeklődjél a bűnösök iránt . . . Ajánld föl magadat az engesztelésre . . . Igérd meg Nekem, hogy ma nem hagysz Engem egyedül . . . Azután figyelj Szívem, nem kíván-e tőled valami többet, hogy megvigasztalódjék!”

Ime, ezt reméltem e lélektől, mint annyi mástól is! . . . De amikor magába fogad Engem, alig szól egy szót Hozzám! . . . Sietős, fáradt vagy kedvetlen. Munkái foglalják el gondolatait, családja nyugtalanítja, egészsége aggasztja . . .

Hideg ez a lélek és unatkozik s alig várja, hogy elmeheessen . . . „Így fogadsz Engem, te, akit kiválasztottalak, akit egész éjjel a Szeretet türelmetlenségével vártam?”

Igen, vártam e lelket, hogy megpihenjek benne és enyhítsem nyugtalanságait . . . Új kegyelmeket készítettem neki: Ő azonban mégcsak nem is kívánja őket! . . . Nem kér tőlem semmit, panaszkodik, de mégcsak nem is fordul Hozzám panaszával! . . . Úgy látszik, mintha csak megszokásból jött volna, vagy hogy egy formáságnak tegyen eleget, mivel semmi súlyos bűn vissza nem tartja . . . Nem a szeretet hajtja és nem is az igazi vágy, hogy bensőségesen egyesüljön Velem. Nem, ebben a lélekben nincs meg a gyöngéd kedvesség, amelyet Szívem remélt az ő szívétől.

És ez a Pap? Ó, hogy mondjam meg, mit várok mindenegyes papomtól . . . A hatalmammal ruháztam fel őket, hogy feloldozhassák a lelkeket. Engedelmeskedem szavukra és leszálok az Égből a földre! . . . A kezükbe adom Magam, rendelkezésükre állok, akár bezárnak Engem az Oltárszekrénybe, akár átadnak a Szentáldozásban.

Mindenegyes papomra lelkeket bízam, hogy szentbeszédeik, lelkivezetésük és főképen példájuk által irányítsák és vezessék őket az erény és az igazság útján.

Vajjon felelnek-e mind e hívásra? Nincsenek-e köztük, akik elfelejtik e Szeretet-küldetést?

Ma az Oltárnál fog-e az én Papom beszélni Hozzám a lelkekről, akiket reája bízam? . . . Engesztel-e a sértésekért, melyekkel Engem illettek s melyeknek csak ő ismeri titkát? Kér-e Tőlem erőt, hogy szentül betöltse feladatát? . . . Kér-e buzgóságot, hogy dolgozzék a lelkek üd-

vére . . . és bátorságot, hogy ma jobban feláldozza magát, mint tegnap? Nekem adja-e minden szeretetét és megnyugodhatom-e benne, mint az én kedves és szeretett tanítványomban?

Ó, mily éles fájdalom Szívemnek, amikor ezt kell mondanom: „A világban élő lelkek Kezeit és Lábaikat sebzik meg és beszenyyezik Arcomat . . . Az én kiválasztott lelkeim azonban, az én jegyeseim és papjaim, a Szívemet törik össze és szakítják szét! . . .”

Ez a fájdalom járt át Engem az Utolsó Vacsorán abban a percben, amikor megláttam a Tizenkettő közt az első hűtlen Apostolt . . . És mögötte a századok folyamán annyi mást! . . .

*

Az Oltáriszentség a Szeretet találmanya. Ez a lelkek élete és ereje, orvosság minden gyöngeségre és útravaló az átkelésre az időből az öröklétre.

Az Oltáriszentségben a bűnösök békét találnak; a lanyha lelkek éltető melegséget; a tiszta lelkek a legédesebb mézet és a legízesebb eledelt; a buzgó lelkek pihenést és vágyaik elcsitulását; a szentek pedig szárnyakat, hogy röpködjenek a tökéletességre.

Az Oltáriszentségben van a Nekem szentelt lelkek állandó lakhelye, szeretetük és életük. Itt keressék és itt találják meg tökéletes példaképet azoknak a szent és áldott köteleknek, amelyek bensőségesen isteni Jegyesükhöz fűzik őket.

AZ OLAJFÁK HEGYÉN

Jozefa, jöjj Velem a Getszemáni-kertbe és teljék el lelked a szomorúsággal és a keserőséggel, amely elárasztotta az enyémet.

Miután beszéltem a tömegekhez, meggyógyítottam a betegeket, visszaadtam a vakoknak a látást, feltámasztottam a halottakat . . . miután három évig Apostolaimmal éltem, hogy oktassam őket és rájuk bizzam tanításomat . . . végül, amikor megmostam lábukat és eledelül adtam Magam nekik, példám által tanítottam őket, hogy kölcsönösen viseljék el egymást.

Most eljött az óra, amelyben az Isten Fia, aki emberré lett, az emberi nem Megváltója, ki-ontja Véré-t és Életét adja a világért.

S ekkor imádkozni akartam, hogy teljesen átadjam Magam Atyám Akaratának.

Kedves lelkek, jöjjetek és tanuljátok meg ezt Példaképetektől: az egyedüli szükséges, — bármennyire lázadozzék is természetetek — hogy alázatos alávetettségben fölládozzátok magatokat Isten Akaratának.

Tanuljátok meg Tőlem azt is, hogy minden fontos cselekvésteket imának kell megelőznie és éltetnie. Mert az imából merít a lélek a nehéz órákban erőt, és az imában közli magát Isten övele, tanácsol és sugall neki, még akkor is, ha nem is érzi.

Visszavonultam a Getszemáni-kertbe, azaz a magányba. Így keresse a lélek Istenét, távol a világ zajától, önmagában belül. És hogy megtalálja,

némítsa el a természet minden követelőzését, melyek oly gyakran tusakodnak a kegyelem ellen. Hallgattassa el az önszeretet és az érzékiség okoskodásait, mert ezek megakadályozzák, hogy Istenével találkozzék.

Magammal vittem három tanítványomat s ezzel arra tanítottalak titeket, Szívem kedveltjei, hogy a három lelki tehetségnek el kell kísérnie benneteket és segíteniök kell titeket az imában.

Az emlékezet idézze fel bennetek Istenetek tökéletességeit és jótéteményeit: hatalmát, jóságát, irgalmát s hozzátok való szeretetét. — Értelmetek keresse az eszközöket, hogy miként válaszolatok ennyi szeretet-csodára, melyeket Isten megsokszorozott értetek. — Akaratotok erősödjék meg a vágyban, hogy tegyetek Istenért minél többet és minél jobban! Ajánlja fel magát akaratotok, hogy dolgozzék a lelkek üdvére az apostoli munkában, vagy az alázatos és rejtett élet hallgatásában és imáiban. — Egész lényetek boruljon le alázattal, amint Teremtője előtt a teremtménynek illik.

Én így ajánlottam fel magamat, hogy beteljesítsem a Világmegváltás Művét.

Ó, mily pillanat volt az, amikor éreztem, hogy rám zúdul kinszenvedésem minden gyötrelme, a rágalmak és a sértések . . . az ostromlás és a töviskorona . . . a szomjúság . . . a Kereszt! . . . Mindez a fájdalom nemcsak szemem elé tolult, de Szívemet is megrohanta! mert láttam ugyanakkor minden sértést, vétket és bűnt, amelyeket a századok folyamán elkövetnek, Mindezt láttam és mindezt Magamra vettem. És a gyalázat e terhe alatt kellett megjelennem Legszentebb Atyám előtt, hogy irgalomért könyörögjek.

Akkor éreztem, hogy Rám száll a megsér-

tett és felingerült Isten haragja, és Én kezesnek ajánlottam fel Magam, hogy kiengeszteljem boszuszúját.

De ennyi vétek terhe alatt, emberi természetemben oly gyötrelmes aggódást, oly halálos küszködést állottam ki, hogy Vérverejtéket ontottam!

Ó bűnösök, akik Engem így meggyötörtettek . . . vajjon ez a Vér üdvösség és élet lesz-e nektek? Lehetséges-e, hogy ez a verejték, ez a gyötrődés, ez a haláltusa hiábavaló legyen oly sok lélek számára?

*

Mára ez elég, Jozefa. Maradj Mellettem a Getszemáni-kertben és engedd, hogy az Én Vérem öntözze és erősítse a te kicsinységedet.

MÁRCIUS 13.

JÉZUS ALVA TALÁLJA APOSTOLAIT

Jozefa! folytassuk imánkat: Maradj itt a közelemben s majd ha látod, hogy elmerülök a szomorúság óceánjában, jöjj Velem és keressük fel a három tanítványt, akiket innét nem messze hagytam.

*

Arra választottam ki őket, hogy megosszák Velem halálos félelmemet, hogy imádkozzanak Velem, s én megpihenhessek közelükben . . . Hogy mondjam el, mit érzett Szívem, amikor hozzájuk menve alva találtam őket?! Ó, mily fájdalmas az egyedüllét, ha az ember nem bízhat meg az övéiben!

Hányszor keres szenvedő Szívem valame-

lyes enyhülést a lelkek közelében, akiket szeret és mily sokszor alva találok őket! . . .

Megkísérlem felébreszteni őket, hogy kilépjenek önmagukból és kicsinyes gondjaikból. Igen, gyakran tettekkel felelnek Nekem, vagy ily szóval: „Most nem érek rá . . . sok a dolgom . . . túlságosan fáradt vagyok . . . ezt az erőfeszítést én nem bírom . . . pihenésre van szükségem.”

Ekkor szelíd sürgetéssel így szólok a lélekhez: „Ne félj attól, hogy föláldozod magad Értem. Én meg tudlak jutalmazni ezért. Jöjj egy percre, jöjj csak egy órára és imádkozzál Velem! Most van szükségem rád. Ha vársz, késő lesz.” És erre is ugyanazt a feleletet kapom . . .

Szegény lélek, te egy órát sem tudtál virrasztani Velem! Talán nemsokára újra visszajövök, s akkor már nem hallasz Engem, mert alszol . . . Akkor majd följánlom neked kegyelmemet, de alva nem tudod majd elfogadni. És később lesz-e erőd, hogy fölébredj? Nem kell-e félned, hogy elgyöngölsz, ha már hosszú ideig nem táplálkozol és nem tudsz többé felkelni a tespedt álmokból? . . .

Sok lelket mélységes álom közepén lepett meg a halál! És hogyan . . . és hol volt ezeknek ébredésük? . . .

Kedves lelkek, meg akartam mutatni azt is, mennyire hiábavaló és haszontalan dolog a teremtményeknél keresni vigaszt. Sokszor álomban találjuk őket, s akkor csak növelik a fájdalmat és a keserűséget, mert nem feleltek meg sem várakozásainknak, sem szeretetünknek.

Visszatértem ekkor imám helyére, s újból arccal a földre borultam. Imádtam Atyámat és

esedezve kértem segítségét. Nem azt mondtam Neki: „Én Istenem“, hanem így szóltam: „Én Atyám“. Amikor jobban szenved a szívetek, ti is szólítsátok Istent Atyátoknak. Könyörögjétek Hozzá, hogy segítsen meg titeket, tárjátok fel előtte szenvedéseiteket . . . félelmeiteket . . . és a fájdalom kiáltásával emlékeztessétek Őt arra, hogy a gyermekei vagytok. Mondjátok meg Neki, hogy testetek kimerült . . . szívetek úgy összeszorult, hogy majd behaltok, s hogy lelketek szinte megtagasztalja, mi a vérerejtékezés . . . Kérjétek Őt bizalommal és várjátok mindent Attól, aki Atyátok nektek. Ő maga fog könnyíteni rajtatok, akár a ti személyes szenvedésetek ez, akár a gondjaitokra bízottakat éri. Ő maga adja majd nektek a szükséges erőt, hogy kiálljátok a megpróbáltatást.

•

Az én szomorú és elhagyatott lelkem még halálosabb gyötrődést szenvedett akkor, mikor a legrútabb hálátlanság súlya típort, mert hiába folyt a Vér testem minden pórusából és hiába ömlik nemsokára összes Sebeimből, sok lélek mégis elkárhozik . . . s mások, még többen, megbántanak Engem . . . és egész népsokaságok mégcsak nem is ismernek Engem! . . . Pedig kiontom a Véremet mindenegyesért és Érdemeimet felajánlom mindnyájukért. Isteni Vér, végtelen Érdemek! . . . s mindez annyi és oly sok lélek számára hiábavaló! . . .

Ez az a kehely, amelyet elfogadtam, hogy fenékgig ürítsem. Megtettem, kedves lelkek, azért is, mert meg akartalak tanítani bennetek arra, ne hátráljatok meg a szenvedés előtt. Még ha nem is látjátok eredményét, ne higgyétek, hogy fölösleges. Eljön a nap, amikor majd learatjátok gyü-

mölcseit. Most higgyétek el ezt alázattal és engedjétek, hogy a szabad isteni Akarat beteljesedjék rajtatok.

Ami Engem illet, Én nem akartam sem meghátrálni, sem elmenekülni, s ott maradtam, noha tudtam, hogy ellenségeim ott, ebben a Kertben, fognak el.

.

Folytatjuk holnap. Maradj úgy, hogy mindig rendelkezésemre állj, s hogy ébren találjalak, ha szükségem van rád!

MÁRCIUS 14.

JÚDÁS ÁRULÁSA

Miután Atyám Küldötte megerősített Engem, láttam, hogy jön Júdas, egy az én tizenkét Apostolom közül. Követték azok, akiknek el kellett fogniok Engem. Köteleket, botokat és köveket hoztak, hogy megragadjanak és megkötözzenek Engem.

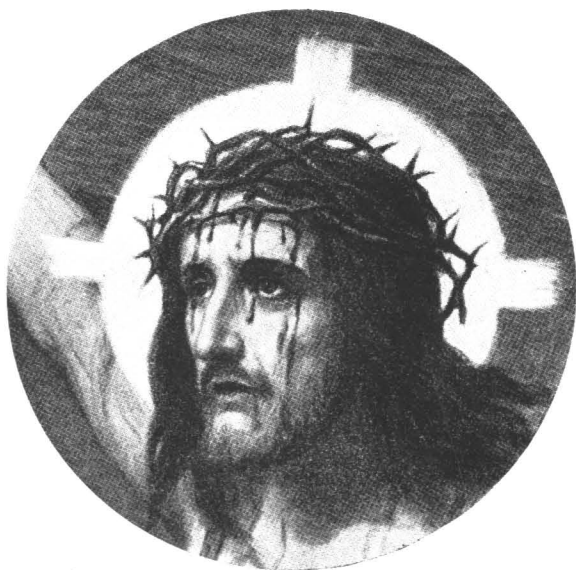
Felkeltem és feléjük közeledve ezt kérdeztem: „Kit kerestek?”

Akkor Júdas, kezét vállamra téve, megcsókolt Engem! . . . Ó Júdas, mit teszel és miért csókolsz meg Engem?

.

Nem mondhatnám-e sok léleknek is: „Mit csináltok? Miért árultok el Engem csókkal?”

Te, akit szeretek, aki épp most fogadtál magadhoz Engem, te, aki újra megvallottad Nekem szeretetedet, — alig hagytál el Engem és máris kiszolgáltatsz ellenségeimnek! . . . Jól tudod, hogy ebben a társaságban, amely úgy vonz

„Szomjúhozom”

téged, kövek vannak, amelyek sértenek Engem; akarom mondani, Engem sértő beszédek, és te, aki ma reggel magadhoz vettél Engem és magadhoz fogadsz holnap is, itt veszíted el kegyelmemnek oly értékes fehérségét! . . .

Így látod-e ezt az ügyet, amely beszennyezi kezedet? Nem tudod-e, hogy igazságtalan módon szerzed ezt a vagyont . . . emelkedel erre az állásra . . . biztosítod magadnak ezt a jólétet?! . . .

Júdás példáját követed: megcsókolsz és néhány pillanat, vagy néhány óra múlva magad adod ellenségeimnek a jelet, hogy fölismerjenek és hatalmukba ejtsenek.

Ezzel a barátsággal, amely leláncol téged, megköti és megkövezel Engem és oka vagy még annak is, hogy amint te, egy másik is megköti és megköveze engem.

Miért szolgáltatatsz ki így Engem, te, aki ismeresz Engem s aki nem egyszer dicsekszel is azzal, hogy áhítatos vagy és szeretsz Engem? Ez csakugyan nagy érdemedre lehetne, de valójában nem más ez, mint fátyol, amely gonoszságodat eltakarja!

Ó, igen szeretett lélek, miért tűröd, hogy elragadjon ez a szenvedély? . . . Nem azt kívánom, hogy megszabadulj tőle, mert ez nincs hatalmadban, de azt akarom, hogy küzdj ellene. A pillanatnyi élvezet, melyet szerez neked, ez az a harminc dénár, melyért Júdás eladott Engem s mely neki csak vesztére szolgált.

Hány lélek adott már el Engem és fog még eladni Engem a pillanatnyi gyönyör, a röpke élvezet potom árán! . . . Ó, szegény lelkek! . . . Kit kerestek? . . . Engem? Ez Jézus, akit ismer-

tetek, akit szerettetek, akivel ti örök frigyet kötöttetek!

Hadd mondjak nektek egy szót: „Virrasszatok és imádkozzatok!” Igen, küzdjete lankadatlanul és ne engedjétek meg, hogy rossz hajlamaítok szokásokká váljanak!

A mezők fűvét minden évben le kell kaszálni, sőt sokszor minden évszakban is; a földet meg kell művelni, javítani és minduntalan ki kell tépni a gázt. Éppígy a léleknek is nagy gonddal kell dolgoznia önmagán, ki kell irtania rossz hajlamaít.

Ne higgyétek, hogy a lélek, aki elad Engem, már egyetlen súlyos bűn után a legrosszabb kicsapongás útjára tér. Ez néha előfordul, de ritkán. A nagy bukáshoz gyakran csekélységek vezetnek: kis gyönyör, pillanatnyi gyöngeség, egy talán megengedett, de kevésbé önmehtagadott beleegyezés, valamely magában véve jogos, de nem megfelelő élvezet. Mindez sokszor megismétlődik a nélkül, hogy ügyelnének rá, s a lélek lassan-lassan eltompul, a kegyelem hatása gyengül, a szenvedély erősbödik és végül is diadalmaskodik.

Ó, mily szomorú ez az Isten Szívének, aki végtelenül szereti a lelkeket! Látnia kell, mily nagyon sokan haladnak, a nélkül, hogy észrevennék, a szakadék felé! . . .

MÁRCIUS 15.

A VÁLASZTOTT LELKEK KIS ÁRULÁSAI

Mondottam neked, Jozefa, miként válnak ellenségeimmé a lelkek, kik Engem súlyosan megsértenek: bűnük a fegyver, ezt használják föl Ellenem.

Ma azt akarom megmondani, hogy itt nem-

csak a nagy bukásokról van szó. Vannak lelkek és még szolgálatomra választott lelkek is, akik szokásos hibáik és rossz hajlamaik által, melyek ellen nem küzdenek, vagy meg nem tagadott természetüknek tett kis engedményeikkel és hibáikkal a szeretet ellen, — elárulnak és kiszolgáltatnak Engem . . . A sértés és hálátlanság mindig fáj Szívemnek, de mennyivel inkább rosszul esik, ha ez a legkedveltebb lelkek részéről ér! . . .

Mások viszont engesztelhetnek és megvigasztalhatnak Engem.

Igen, lelkek, akiket kiválasztottam, hogy a pihenésem helye és a gyönyörűségem kertje legyetek, a szeretet gyöngédségeit és kedvességeit töletek várom — inkább, mint másoktól.

A ti kiváltságtok, hogy balzsamként begyógyítsátok sebeimet; a ti előjogotok, hogy letöröljétek beszennyezett és elcsúfított Arcomat; a ti osztályrészetek, hogy segítsetek Nekem világosságot adni a vak lelkeknek, akik az éj sötétjében elfognak, megkötöznek és a halálra vezetnek Engem.

Ne hagyjatok Engem egyedül! Ébredjetek föl és jöjjetek, mert íme, már itt vannak ellenségeim!

•

Mikor a katonák előléptek, hogy megragadjanak, így szóltam hozzájuk: „Én vagyok!” Ezt a szót a léleknek is megismétlem, amikor már azon a ponton van, hogy engedjen a kísértésnek: „Én vagyok!” Igen, Én vagyok! Most még nem késő . . . késő vagyok megbocsátani neked, ha te is akarsz. S akkor nem te kötözöl meg Engem a bűnnel, hanem Én láncollak le a Szeretetem béklyóival.

Jöjj! Én vagyok Az, aki szeretlek téged!

Szánom gyöngeségedet és égő vágglyal várlak,
hogy karjaimba zárjalak!

Ó, mily szomorú, hogy ily szavak után mégis
akadnak lelkek, akik megkötöznek és a halálba
visznek Engem!

•

Közben eljött az óra, melyben áldozatomnak
be kellett teljesednie . . . Teljes szabadságot
adtam a katonáknak és kiszolgáltattam Magam
nekik oly engedelmesen, mint egy bárány. Ők
csakhamar Kaiás házába vonszoltak, ahol csúfo-
lódással és sértésekkel fogadtak Engem és ahol
egy szolgától az első arculütést kaptam! . . .

Az első arculütés! . . . Értsd meg jól, Jozefa!
Vajjon többet szenvedtem-e ettől, mint az ostorozás
csapásaitól? . . . Nem. De ebben az első
arculütésben első halálos bűnét éreztem annyi
sok léleknek, akik addig a kegyelem állapotában
éltek . . . Az ő első halálos bűnük! . . . Nyitva
az út annyi más bűnre! és hány lelket vonz ez
a példa ugyanabba a veszélybe . . . és talán
ugyanabba a szerencsétlenségbe is, hogy bűnben
halnak meg!

•

Holnap folytatjuk. Addig töltsd e napot
imában, hogy sok lélek megértse, hová vezet az
út, amelyet követnek.

MÁRCIUS 16.

SZENT PÉTER TAGADÁSA

Folytasd az írást a lelkekért.

Apostolaim elhagytak engem! Pétert a kíváncsiság
hajtja és elrejtőzik a szolgák között.

Körülöttem csupa hamis tanú, kik hazugságot hazugságra halmoznak, hogy felszítsák ez igazságtalan bírók haragját. Zavartkeltőnek, a szombat megszenteltelenítőjének, hamis prófétának mondanak Engem. És a szolgálhad, melyet a rágalmak felbátorítanak, fenyegető kiáltásokat zúdít Reám.

•

Hol voltatok hát, Apostolok és tanítványok? Ti, akik életemnek, tanításomnak, csodáimnak tanúi voltatok? . . . Ó, jaj! Mindazok közül, akiktől joggal elvárhattam volna, hogy valamiképen megnyilatkozzék szeretetük, nincs most itt egy sem, hogy megvédjen Engem! Egyedül vagyok, s mint vérengző farkasok vesznek körül Engem a katonák.

Mindnyájan gyötörnek . . . az egyik Arcomba ver, a másik piszkos nyálát köpi Rám, megint egy másik durva nevetség tárgyává tesz Engem! . . .

És miközben Szívem felajánlja magát a kínokra, Péter, akit az Egyház fejévé tettem . . . Péter, aki pár órával előbb megígérte, hogy a halálba is követ . . . Péter, akinek alkalmam van, hogy tanúságot tegyen mellettem, egyszerű kérdésre, az első tagadással felel . . . És amikor a kérdés megújul, úrrá lesz rajta a rémület és esküdözik, hogy soha nem ismerte ezt az Embert! . . .

Ó, Péter, te megesküszöl, hogy nem ismered Mesteredet? . . . És nemcsak hogy megesküszöl, hanem a harmadik alkalommal szörnyűséges átkozódással felelsz! . . .

•

Választott lelkek! . . . Mikor a világ fellázad Ellenem, és amikor Én, kedvelt választottjaim felé fordulva, csak azt látom, hogy elhagynak és

megtagadnak Engem . . . tudjátok-e mily keserű e fájdalom Szívemnek?

Nektek is, mint Péternek, ezt mondom: „Nem emlékeztek szeretetem tanújeleire? Hol a ragaszkodás, mely hozzám fűzött titeket? és hol vannak az ígérek, melyeket annyiszor ismételtetek, hogy hűségesek lesztek Hozzám és a halálíg megvédelmeztek Engem? . . .”

Ha gyöngék vagytok, ha remegtek, ne bizatok önmagatokban, hanem meneküljetek Hozzám, Én megerősítlek benneteket!

Ó, ti, ki annyi veszedelemnek vagytok kitéve . . . félve kerüljétek a bűn veszélyeit! Péter sem bukott volna el, ha nem követi merészen hiú kíváncsiságát!

És ti, kik szőlőmben dolgoztok, ha emberi kedv sarkall a tevékenységre: Meneküljetek! De ha engedelmességből, az én Dicsőségemért és a lelkekért való buzgalomból vállaltok munkát, akkor ne tartsatok semmitől, Én megvédelek benneteket és győzelmesen kerültök ki a veszélyből.

•

Mikor a katonák a börtönbe vezettek Engem, megláttam Pétert a tömeg közepén és szememet reá emeltem . . . Ő Reám nézett és keservesen megsiratta bűnét! . . .

Igy nézek Én a bűnös lélekre. De ő . . . vajjon rámtekint-e ez a lélek? E két tekintet találkozik-e mindig? Oh jaj! mily gyakran hiába keresi tekintetem az övét . . . Ez a lélek nem lát Engem . . . nevén szólítom őt és nem felel Nekem . . . Megpróbáltatást küldök reája, amely felébreszthetné, de ő nem ébred fel!

Szeretett lelkek, ha nem néztek többé az

Égre, olyanok lesztek itt a földön, mint az értelmetlen lények, melyek mindig a föld fölé hajolnak. Emeljétek föl fejetekeket az örök Haza felé, amely vár titeket és keressétek Isteneteket. Ő mindig rajtatok tartja szemét és tekintetében megtaláljátok a békét és az életet.

MÁRCIUS 17.

JÉZUS A BÖRTÖNBEN

Szemlélj Engem a börtönben, ahol az éjtszaka nagy részét töltöttem. Jöttek a katonák és sértegettek, és szavaikat cselekedetek kísérték, sorjában lökdöstek és ütöttek Engem.

Azután megúntak, ott hagytak Engem, egyedül és megkötözötten e nedves és sötét helyen, ahol egy körre ülve fájdalomtól sajgó testemet átjárta a hideg.

•

Hasonlítsuk most össze a börtönt az Oltárszekrénnel és főleg azok szívével, akik magukhoz fogadnak Engem.

A börtönben az éjnek csak egy részét töltöttem. De hány napot és hány éjet töltök az Oltárszekrényben? . . .

A börtönben ellenségeim sértegettek és bántalmaztak Engem. Az Oltárszekrényben nem ezt teszik-e Velem sokszor azok is, akik a barátainak tartják magukat? . . .

A börtönben hideget és álmatlanságot, éhséget és szomjúságot, fájdalmat és gyalázatot, egyedüllet és elhagyatottságot szenvedtem! . . .

És láttam a századok során minden Oltárszekrényt, ahol nem lesz részem a szeretet oltalmában és láttam a sok fagyos szívet, amelyek

olyanok lesznek sebes és dermedt Testemnek, mint a börtön kemény és hideg köve.

Hányszor szomjazom és éhezem majd a lelkeket? És hány napig kell várnom, míg ez a lélek meglátogat és magához vesz Engem? Hány éjszakát töltök majd el a vágyban, hogy jöjjön és oltsa szomjamat? És mily gyakran epedek lelkek után, mennyire áhítom hűségüket és áldozatkész-ségüket . . . És csillapítják-e majd ezt az isteni éhséget? . . . És mondják-e majd Nekem, a természetüknek legfájóbb pillanatban: „Ezt felajánlom, hogy enyhítsem szomorúságodat . . . ezt, hogy társad legyek az egyedülletben! . . .” Mily békében tudnák elviselni bajaikat, ha így egyesülnének Velem! Mennyire megerősödnék a lelkek és mennyire megvigasztalódnék fájdalmában a Szívem! . . .

A börtönben elborított a szégyen, mikor trágár szavakkal sértegettek, és belső kínom csak nőtt, amikor arra gondoltam, hogy egy napon hasonló beszédek hangzanak még szeretteim ajkairól is!

Amikor a katonák keze arculcsapásokkal, ütlegekkel halmozott el Engem, láttam, mint ütnek majd arcul azok, akik bánat nélkül, szennyezett szívükbe fogadnak Engem és rám zúdítják szokásos bűneik sűrű ütéseit! . . .

Amikor arra kényszerítettek, hogy fölkeljek és aztán hagyták, hogy megkötözve és erőltlenül megint összeessem, szemem előtt elvonultak a lelkek, akik hálátlanságuk láncával szintén így vonszolnak Engem a földön s újra szégyenbe ejtenek, mert meghosszabbítják egyedülletemet . . .

•

Ó, választott lelkek, nézzétek Jegyeseteket

a börtönben! Szemléljétek Őt e fájdalmas éjjelen . . . és nézzétek, miként folytatódik az ő halálos szomorúsága, amikor egyedül marad az Oltárszekrényben és annyi hideg lélekben!

Meg akarjátok mutatni, hogy részvéttel vagytok Irántam?

Nyissátok meg Nekem szíveteket, hogy azt tegyem börtönömmé . . .

Kössetek meg Engem szeretetetek láncával . . .

Halmozzatok el gyöngédségekkel . . .

Enyhítse éhségemet nagylelkűségeitek . . .

Oltsa szomjamat buzgóságotok . . .

Vigasztaljatok meg szomorúságomban és elhagyatottságomban, azzal, hogy hűséges társaim maradtok . . .

Törüljétek el fájdalmas megszügyenülésemet lelki tisztaságotokkal és egyenes jószándékotokkal.

Ha azt akarjátok, hogy megpihenjek bennetek, csendesítsétek le szenvedélyeitek viharát, és akkor Én lelketek csöndjében békésen nyugszom. S akkor majd meghalljátok hangomat, amint kedvesen szólok: „Ő én Jegyesem! Sohasem fogod sajnálni azt, amit föláldozol Értem! Szeretettel és éberséggel őriztél meg Engem szíved fogságában: Én leszek a te határtalan jutalmad! . . . te az én nyughelyem voltál, Én a tiéd leszek mindörökké.”

MÁRCIUS 20.

FELHIVÁS AZ ISTENI FOGOLY KÖVETÉSÉRE

Hallgasd meg Szívem kívánságait!

Elemésztett a szeretet, amikor arra a sok lélekre gondoltam, akik majd nyomdokaimon haladnak!

* A fogság óráiban láttam őket, amint követnek Engem. Megtanulják majd tőlem, hogy ne csak türelemmel és derűvel fogadják a szenvedést és a megvetést, hanem hogy szeressék üldözőiket.

Sőt Velem együtt még fel is ajánlják magukat értük, amint Én is felajánlottam és feláldoztam Magamat azokért, akik így bántak Velem.

Ez a látvány felszította Szívemben az emésztő vágy tüzét, hogy teljesítsem Isten Akaratát. És egyedül, ennyi fájdalom közepette, de bensőleg egyesülve Atyámmal, fölajánlottam Magam, hogy elégtételt nyujtok megsértett Dicsőségének!

*

Nekem szentelt lelkek, ti, akik megmaradtok ebben a szeretetből választott fogságban és akik gyakran hasznavehetetlennek, sőt károsaknak tűntök föl mások szemében . . . ne féljete! Az egyedüllét és a fájdalom óráin, szenvedés idején, ne törődjete azzal, mit híresztel a világ rólatok. Egyesítséte szíveteket még bensőbbben Istennel, egyetlen szerelmetekkel és nyujtsatok elégtételt az ő annyi sok bűnnel megsértett Dicsőségének!

MÁRCIUS 21. .

„AZ ÉN ORSZÁGOM NEM E VILÁGBÓL VALÓ”

Másnap hajnalban Kaifás kiadta a parancsot, hogy vezessenek Pilátushoz, mert neki kellett feleltem kimondania a halálos ítéletet.

Pilátus ravaszul vallatott Engem és remélte, hogy talál majd okot elítélésemre. De mivel semmit sem talált, csakhamar ólomsúllyal nehezedett

lelkére az igazságtalanság érzete. S hogy megszabaduljon Tőlem, elrendelte, vigyenek Engem Heródeshez.

Pilátus azoknak a lelkeknek példája, akik ide-oda ingadoznak a kegyelem hatásai és szenvedélyeik mozdulásai közt, s akik önmagukat vakítják el, mert megrémíti őket az emberek véleménye és a félelem attól, hogy majd nevetségesnek tűnnek föl. Így a túlzott önszeretet lassankint úrrá lesz bennük a kegyelmen.

*

Pilátus vallatására semmit sem feleltem. De amikor azt kérdezte Tőlem: „Te vagy-e a zsidók Királya?” — akkor méltósággal és teljes felelősségem tudatában válaszoltam: „Te monád: Én Király vagyok, de az én országom nem e világból való.”

Így kell felelnie a léleknek, amikor alkalma nyílik, hogy a szenvedést vagy a megaláztatást bátran elfogadja, még ha könnyen ki is vonhatná magát alóla: Nem! az én országom nem e világból való. S ezért nem kívánom az emberek kegyét. Én igazi Hazám felé megyek. És közben nagylelkűen teljesítem kötelességemet a nélkül, hogy a világ véleményével törődnék . . . Nem az a fontos, hogy növekedjem a világ nagyra-becsülésében, hanem hogy a természet követelőzése ellenére is kövessem a kegyelem szavát. Ha erre egyedül nem vagyok képes, segítséget keresek, tanácsot kérek, mert tudom, hogy gyakran megkísérlik majd az önszeretet és a szenvedélyek, hogy elvakítsanak és a rossz útjára vigyenek.

HERÓDESNÉL

Pilátus tehát azt parancsolta, hogy Heródeshez vezessenek. Heródes romlott ember volt, aki csak az élvezetet és rendezetlen szenvedélyeinek kielégítését kereste. Örült, amikor bírói széke előtt megjelentem, mert azt remélte, hogy a szavaimmal és a csodáimmal szórakoztatni fogom.

*

Szemléljétek, kedves lelkek, mily tisztító volt e bűnös ember, akinek kérdései és megjegyzései, taglejtései és mozdulatai zavart szégyennel töltötték el Engem!

Tiszta, szüzi lelkek, jöjjetek, vegyétek körül és védjétek meg Jegyeseteket! . . .

Heródes várja, hogy feleljek gúnyos kérdéseire, de ajkaim nem nyílnak meg. Mélységesen hallgatok előtte.

Maga ez a hallgatás is méltóságomnak igazolása volt, mert e romlott ember trágár beszédei nem érdemelték meg, hogy az én igen tiszta szavaimmal kereszteződjenek.

Ez idő alatt Szívem szorosan egyesült Menygyei Atyámmal. Emésztett a vágy, hogy utolsó csepp Véremet is kiontsam a lelkekért. Lángra lobbant szeretetem, amikor azokra gondoltam, akiket meghódít nagylelkűségem példája, és akik követni fognak Engem! — Nemcsak, hogy örvendezett lelkem e szörnyűséges vallatás alatt, hanem futni vágytam a Kereszt kínjai elé.

Eltűrtém tehát, hogy eszelősnek tekintsenek: gúnyból fehér ruhába öltöztettek és a sokaság kiabálásától kísérve, visszavezettek Pilátushoz.

PILÁTUS ENGEDÉKENYSÉGÉTŐL AZ OSTOROZÁSIG

Nézd, mennyire megrémült és megzavardott ez a gyáva ember! Nem tudja, mit tegyen Velem. Megkísérli, hogy lecsillapítsa a nép dühét és azért elrendeli, hogy megostorozzanak.

•

Pilátus annak a léleknek a képe, akinek nincs bátorsága, hogy erélyesen ellentmondjon a világ és rosszraajló természete követelőzéseinek. A helyett, hogy a lelkiismerete szavát követné és gyökerestül kiirtaná magából a lelkiismeretével szemben növekedő ellenkezést, hol ennek a szeszélynek, hol amannak enged . . . Megenged magának valami könnyű kielégülést, beleegyezik részben abba, amit szenvedélye követel és e fél eljárással megnyugtatta magát abban a hiszemben, hogy ezzel még nem tagadott meg mindent a kegyelemtől.

Az ilyen léleknek csak egy szót mondok: „Mint Pilátus, te is magamra hagysz, hogy megostorozzanak! . . . Ma ezt a lépést tetted meg, holnap tovább méysz . . . Azt hiszed, megfékezted így természeted sodrát? . . . Nemsokára erősebb lesz a követelőzés, és ha ma csekély dologban engednél, mennyivel gyengébb leszel, ha majd engedetlenséged és gyávaságod miatt erősödik a kísértés . . .”

•

És most nézzétek, szeretett lelkek, mint türöm, oly szelíden, mint egy bárány, hogy az

ostorozás gyalázatos és rettenetes kínjára vezessenek! . . .

Zúzódásoktól elborított és a fáradtságtól megtört Testemre a hóhérok sűrű zuhatagként ontják vessző- és kötél-korbácsaik duplázott ütéseit. Oly vad erővel ütnek, hogy minden csontom megremeg . . . Széttép engem a számtalan seb . . . isteni Testemből foszlányokat szakít ki a korbács . . . minden tagomból felbuggyan a Vér és végül már emberi látszatom sincs. Ó, ha így szemlélték Engem a fájdalmak tengerében, nem indul-e szívetek könnyörületre?

Hóhéraimtól nem várok szánalmat, de tőletek igen, választott lelkek!

Szemléljétek Sebeimet és lássátok, van-e valaki, aki annyit szenvedett, mint Én, hogy megmutassa Szeretetét irántatok! . . .

MÁRCIUS 22.

JÉZUST TÖVISEL KORONÁZZÁK ÉS KIGÚNYOLJÁK

Amikor e kegyetlen emberek karjai elfáradtak az ostorozásban, tövisekből font koronát nyomtak Fejembe és elvonultak Elöttem e szóval: „Üdvözlégy Király! . . .” Egyesek sértegettek, mások Fejemre sujtottak, mindegyikük új fájdalommal tetézte kínban kimerült Testemet . . .

•

Nézzétek, miként akartam Töviskoronámmal jóvátenni a kevélység bűneit!

Hányan vannak, akik engedik, hogy igába hajtsa őket az emberek véleménye, és akik túlsá-

gos jelentőséget tulajdonítanak a világ megbecsülésének. Főleg azért engedtem meg, hogy tövissel koronázzanak és fejem kegyetlenül szenvedjen, hogy ezzel az önkéntes megalázkodással jóvá tegyem a lelkek gőgös ellenkezéseit és kevély igényeit. Letérnek az útról, melyet Én jelölök ki nekik, mert képességeikhez és rangjukhoz méltatlannak tartják.

Egyetlen út sem haszontalan, sem nem megálázó, ha Isten akarata jelöli ki. Hiába próbáljátok becsapni önmagatokat, ha másikat választotok és azt hiszitek, Isten Akaratát tesztitek; a magatokét követitek.

Igy nem találjátok meg sem az örömet, sem a békét: Ezek egyedül Isten akaratának teljesítésében rejlenek és abban, hogy tökéletesen alávetitek magatokat annak, amit Isten tőletek kíván.

•

Itt olyasvalakihez intézem szavamat, aki azon a ponton van, hogy élete sorát véglegesen megállapítsa, gondolkozik és szíve vágyait vizsgálja. Talán megtalálja ebben vagy abban a személyben, akivel frigyre akar lépni, a keresztyény és bensőséges élet biztos alapjait, a kötelességteljesítés szellemét és mindazokat a családi erényeket, melyeket szíve kíván. De ha ekkor megkísérti a hiúság és gőg? ha elhomályosítják a lelkét? . . . Ekkor gyakran enged a váagnak, amely megragadja: gazdagabbnak, előkelőbbnek akar látszani és elfordulva szíve első vonzalmától, másvalakit keres, aki jobban megfelel rejtett nagyra-vágyásának . . . Ó, mily elvakultság! mily esztelenység! „Nem! — mondom nekik — ti nem találtok boldogságot ezen a földön! És adja Isten,

hogy miután ily nagy veszélynek tettétek ki magatokat, megtaláljátok a másvilágon!"

Szólni akarok azokhoz a lelkekhez is, kiket a tökéletességre hívok.

Mily téves nézetük van gyakran azoknak is, akik — mint mondják — készségesek, hogy Akaratomat teljesítsék, de akik mégis benyomják Fejembe a Töviskoronát! . . .

Mert valójában vannak lelkek, akiket kiválasztottam Magamnak. Azzal az ismerettel és szeretettel, amellyel Én ismerem és szeretem őket, odavonzom e lelkeket, ahol Bölcseségemben a legbiztosabb eszközöket készítettem elő, hogy az életszentségre jussanak. Ott tárom ki előttük Szívemet, ők is ott fogják Nekem a legtöbb szeretetet adni . . . és a legtöbb lelket is!

De mily csalódás, amikor e lelkek, titkos gőgtől vagy a kicsinyes becsvágytól elvakítva, hiú gondolatokkal töltik meg értelmüket és végül is letérnek az útról, amelyet a Szeretet jelölt ki nekik!

Választott lelkek, azt hiszitek-e, hogy az én Akaratomat teszitek, amikor ellenálltok Kegyelem hívásának és gőgből nem akarjátok követni az utat, amelyre a Szeretet vonz titeket? . . .

MÁRCIUS 23.

JÉZUS ÉS BARRABÁS

Folytatjuk, Jozefa, hogy megértsék a lelkek, miként ejti őket tévedésbe a gőg.

A katonák tövissel koronázva, bíborköpenyben vezettek Engem vissza Pilátushoz.

Ő nem talált Bennem semmi büntetésreméltó vétket s azért újból vallatott. Megkérdezte, miért nem felelek neki, noha tudom, hogy teljhatalma van Fölöttem.

Ekkor kilépve a hallgatásból, ezt mondtam neki: „Semmi hatalmad sem volna, ha nem adott volna neked Fölülről, de kell, hogy beteljesedjenek az Írások.”

És Atyámra bízva Magamat, újból lezártam ajkaimat!

Pilátus, akit feleségének figyelmeztetése is nyugtalanított és furdalt a lelkiismeret és félt, hogy a nép ellene fordul, s ezért valami módot keresett, hogy megszabadítson Engem. Szánalmas állapotomban bemutatott tehát a népnek s azt ajánlotta, hogy Engem szabadon enged s helyettem elítéli Barrabást, a híres rablót. De a sokaság egyhangon kiáltotta: „Halálra Vele! Azt akarjuk, hogy Ő meghaljon, s Barrabás legyen szabad!”

•

Ti, akik szerettek Engem, lássátok, miként hasonlítottak Engem össze egy gonosztevővel! . . . Kevesebbre becsültek Engem e szörnyen gonosz embernél! . . . Hallgassátok a dühös őrzőngést, mellyel Ellenem kiabálnak és halálomat kívánják.

De én nem menekültem e gyalázat elől, hanem ellenkezőleg, irántatok való szeretetből szívesen eltértem s így megmutattam nektek, hogy a szeretet nemcsak a halálba . . . hanem a leggyalázatosabb halálba vitt Engem! . . .

De ne higgyétek, hogy emberi természetem nem érzett visszaborzadást és fájdalmat . . . Ellenkezőleg, meg akartam ismerni mindazt, amit ti fogtok kiállani, hogy példám megerősítsen titeket, s ha eljön az óra — tudjátok, miként kell

legyőzni minden borzadást és ellenszenvet, amikor Isten Akaratának teljesítéséről van szó.

•

S itt visszatérek azokra a lelkekre, kikről tegnap szoltam . . . e lelkekre, akik tökéletességre vannak hivatva s akik tusakodnak a kegyelemmel, visszarettennek az alázatosság útjától, melyet mutatok nekik; akik félnek a világ ítéletétől, akik előtérbe helyezik képességeiket, s végül is elhítetik magukkal, hogy máshol hasznosabbak lesznek az én Szolgálatomban s többet tehetnek Dicsőségemért.

Nekik ezt felelem: „Amikor szegény és alázatos szülőktől születtem . . . istállóban . . . távol lakóhelyüinktől és otthonunktól . . . az év leghidegebb szakában, az éjtszaka legfagyosabb órájában . . . vonakodtam-e? Nem akartam-e?

Harminc évet műhelyben, kemény és lenézt munkával töltöttem és közönyösséget és megvetést is tapasztaltam azok részéről, akiknek Atyám, Szent József dolgozott. Nem tartottam lealázónak, hogy Édesanyám szegényes háztartásának alázatos köznapi munkáiban neki segítsek . . . Pedig többet tudtam, nemde, mint amennyi a szerény ácsmesterséghez kell, hisz már 12 éves koromban a Templom Tudósait tanítottam? . . . De így akarta Atyám s ezzel dicsőítettem meg Őt leginkább.

Amikor elhagytam Názáretet és megkezdtem nyilvános életemet, azonnal az emberek elé léphettem volna, mint Messiás és az Isten Fia, hogy tiszteljenek Engem és figyeljenek tanításomra . . . De nem tettem, mert egyedüli vágyam az volt, hogy mindenben teljesítsem Atyám akaratát.

És amikor ütött Kínszenvedésem órája . . .
annyi kegyetlenkedés és sértés közt, enyéimtől
elhagyottan és a tömeg hálátlanságától kísérve . . .
Testem kimondhatatlan vértanúsága és Lelkem
visszaborzadása ellenére is, — nézzétek, miként
öleltem át és még nagyobb szeretettel az én
Mennyei Atyámnak akarátát!

Így nektek is, ha természetetek vissza is
borzad és a világ minden ellenállásával kell is
megküzdenetek, — vessétek alá magatokat nagy-
lelkűen Isten Akaratának és akkor eljön a pillá-
nat, amikor Istennel szorosan egyesülve, kimond-
hatatlan boldogságban lesz részetek! . . ."

*

Amit azoknak a lelkeknek mondtam, akik
ellenkezést éreznek az alázatos és rejtett élet
íránt, megismétlem azoknak is, kiket viszont arra
hívtam, hogy kint a világban öröljék fel életüket,
noha inkább a magányba és az alázatos munkák-
hoz vonzódnak.

Választott lelkek! Boldogságtok és tökéletes-
ségetek nem abban áll, hogy ízléseket és hajla-
maitokat követve ismerten vagy ismeretlenül élje-
tek, hogy felhasználjátok vagy elrejtétek a tehet-
séget, melyet kaptatok . . . hanem egyedül abban,
hogy szeretettel átöleljétek Isten Akaratát és tel-
jesen megegyeztetek vele mindabban, amit Isten
tőletek az ő Dicsőségéért megkíván, s hogy ezál-
tal megszentelődjétek.

*

Mára ez elég, Jozefa, holnap folytatjuk.
Szeresd és öleld át vidáman Akaratomat, mert
mindenben ez jelöli ki utadat a Szeretetben!

JÉZUST HALÁLRA ÍTELIK

Elmélkedj egy kissé az én fölségesen gyöngéd és finoman érző Szívem szenvedésein, amikor láttam, hogy Barrabást választották helyettem.

•

Visszagondoltam akkor Anyám gyöngédségére, aki Szívére szorított Engem és visszaemlékeztem Nevelő Atyám sok gondosságára és fáradalmaira, melyeket miattam vállalt . . .

Újra láttam jótetteimet, melyeket oly nagylelkűen árasztottam szét e hálátlan népre: a vakoknak visszaadtam a látást, a betegeknek az egészséget és tagjaik épségét . . . tápláltam a pusztában az éhezõ tömeget . . . még halottakat is támasztottam fel . . . És íme, most mélységesen megvetnek Engem, jobban gyűlölnék, mint ahogy valaha is gyűlölték embert . . . s halálra ítélnék, mint valami becestelen rablót. Pilátus kimondta az ítéletet. Kedves lelkek, érezzétek át Szívem szenvedéseit!

UGYANAZON A NAPON

JÚDÁS KÉTSÉGBEESÉSE

Miután Júdás elárult Engem az Olajfák hegyén, elmenekült és bolyongott, de nem tudta elfojtani lelkiismerete kiáltásait, melyek a legszörnyűségesebb szentségtörésről vádolták. És amikor meghallotta, hogy Engem halálra ítélték, engedett a legretteintőbb kétségbeesésnek és felakasztotta magát.

Ki fogja megérthetni, mily éles és mély fájdalom járta át Szívemet, amikor láttam, miként veti magát az örök kárhozatba ez a lélek, aki oly sok napot töltött Szeretetem iskolájában . . . aki megismerte tanításomat, oktatásaimban részesült s aki oly sokszor hallotta, amint Ajkaimról bocsánat szava hullott a legnagyobb bűnökre is!

Ó, Júdás! Miért nem veted magad Lábaimhoz, hogy neked is megbocsássak?! . . . Ha nem mersz közeledni Hozzám azok miatt, kik körülöttem dühöngenek, legalább nézz Reám! . . . Azonnal találkoznál tekintetemmel . . . mert Szeimeimet reád szegezem!

Ó, ti, akik bűnbe merültetek s akik rövidebb-hosszabb ideig bujdostatok és menekültetek vétkeitek miatt . . . ha elkövetett bűneitek meg is keményítették és el is vakították szíveteket . . . ha egyik vagy másik szenvedélyetek kielégítése miatt bűnös és zilált rendezetlenségben éltetek, ha majd megszűnnek hibáitok okai, vagy a bűntársak elhagynak titeket és lelketek magára eszmél, — ó, ne engedjétek, hogy úrrá legyen rajtatok a kétségbeesés! Ameddig egy lehelletnyi élet van az emberben, még mindig az Irgalomhoz folyamodhatik, még mindig bocsánatért esedezhetik! . . .

Ha még fiatalok vagytok és elmúlt életek botrányai megbélyegeztek benneteket a világ szemében, — ne féljétek! Még ha van is ok, amely miatt megvetnek és gonosztevőként bánnak veletek, vagy sértenek és magatokra hagynak titeket, a ti Istenetek nem akarja, hogy lelketek a pokol lángjainak martaléka legyen! Epedve várja, hogy közeledjétek feléje s így megbocsáthasson nektek. Ha nem mertek beszélni Hozzá, hadd szálljanak Feléje szívetek sóhajtsái, és csak-

hamar meg fogjátok találni az ő Kezét, ezt a jóságos és atyai Kezet, amely elvezet titeket a bocsánat és élet forrásához.

Ha éltetek legnagyobb részét készakarva vallástalanul, vagy hitbeli közönyben töltöttétek és ha az örökkévalóság küszöbére érve, hirtelen kétségbeesés fojtogat benneteket és le akarja zárni szemeteket mindörökre — ó, ne engedjétek magatokat megteveszteni! . . . Értsétek meg jól! — ha már csak egy másodpercnyi éltetek lenne is, ez még a bocsánat ideje: e másodperccel megválthatjátok az örök életet.

Ha egész földi létetek vallási tudatlanságban, vagy tévelyben telt el s még ha nagy kárt is okoztatok az embereknek, társadalomnak, a Vallásnak s ha azután valamely körülmény folytán végre fölismeritek tévedéseiteket, hibáitok súlya és a másoknak okozott rossz emléke ne törjön benneteket! Amikor lelketeket a legélénkebb bánat járja át, vesse magát szívetek a bizalom mélységébe és siessetek Ahhoz, aki mindig vár titeket, hogy megbocsásson nektek!

•

Ugyanígy van azzal a lélekkel is, aki kezdetől fogva hűségesen megtartotta Parancsaimat, de aki aztán lassan-lassan elhidegült a kényelmes élet lagymatagságában . . .

Ha valamely erős megrázkódtatás felébreszti, egész élete hiábavalónak, haszontalannak és az örökkévalóság számára üresnek tűnik fel neki. Ekkor az ördög pokoli féltékenységében ezerféle módon támadja . . . kedvetlenségbe, levertségbe, szomorúságba meríti, felnagyítja hibáit s végül is félelembé és kétségbeesésbe kergeti! . . .

Lelkek, ti az enyéim vagytok! Ne hallgassa-

tok e gonosz ellenségre! De mihelyt kegyelmem megérint, még mielőtt kitört volna a harc, meneküljetek Szívemhez, kérjétek e Szívet, hullasson egy csepp Vért reátok! Jöjjetek hozzám, hiszen tudjátok, hol vagyok a hit fátyolába fődve . . . Emeljétek föl e fátylat és mondjátok el Nekem teljes bizalommal nyomorúságaitokat, eséseiteket. Hallgassátok szavamat tisztelettel és ne féljétek semmit a múlt miatt: Szívem már elmerítette Irgalmának és Szeretetének tengerébe. Hibáitok majd arra szolgálnak, hogy megalázkodjatok és növeljétek érdemeiteket. Ha igazán meg akarjátok mutatni, hogy szerettek, számítsatok bocsánatomra és higgyétek, hogy bűneitek sohasem érnek fel Irgalmammal, amely végtelen! . . .

•

Jozefa, maradj rejtve Szeretetem mélységében és imádkozzál, hogy ugyanez érzések hassák át a lelkeket.

MÁRCIUS 26, NAGYHÉT HÉTFŐJE

FÖL A KÁLVÁRIÁRA

Folytassuk, Jozefa! Kövess Engem, mikor a Kálváriára viszem a nehéz Keresztet.

Júdás örök veszte mélyen megszorította Szívemet, de hóhéraim érzéketlenek voltak fájdalmaim iránt, felsebzett Vállaimra tették a kemény, nehéz Keresztet, amelyen aztán befejeztem a világ Megváltásának titkát.

•

Nézzetek Engem, égi Angyalok! . . . Szemlél-

jétek a föld minden csodáinak Teremtőjét, az Istent, akinek az égi Szellemek örökös imádással hódolnak, — miként halad a Kálvária útján, hordozva a szent és áldott fát, amelyen majd kileheli életét!

Nézzetek Engem ti is, hűséges lelkek, akik követőim akartok lenni: Testemet megtörte a sok kínzás, erőtlenül halad, verejtékben és vérben ázva. Szenved ez a Test és senki sincs részvétellel fájdalmai iránt! A sokaság elkísér, de senki sem könyörül rajtam, mint a zsákmányra éhes farkasok, úgy vesznek Engem körül.

Oly fáradt vagyok és a Kereszt oly nehéz, hogy erőim fogytán elesem a félúton . . . Nézzetek ezeket a könyörtelen embereket, amint durván felrántanak Engem: ezek karjaimat ragadják meg, mások sebeimhez tapadt ruhámat tépik . . . Ez nyakamnál kap meg engem . . . Amaz hajamat húzza . . . Mások ököllel csapnak Rám, sőt meg is rúgnak . . . A Kereszt visszaesik rám, súlya összetör Engem . . . Arcomat szétszakítják a sebek . . . Vérem homokkal és porral keveredik, elhomályosítja Szemeimet és szent Arcomra tapad: Én vagyok a legnyomorultabb lény ezen a földön.

UGYANAZON A NAPON

TALÁLKOZÁS SZŰZ MÁRIÁVAL

Jöjjetek velem még tovább. Néhány lépéssel távolabb találoztok szentséges Anyámmal. Szívét átalverte a fájdalom. Most Elém jön, s ennek két oka van: először, hogy Istenének láttára újra erőt nyerjen a szenvedésre . . . és azután, hogy hősies magatartásával bátorságot adjon Fiának a Megváltás Művének folytatására és befejezésére.

Szemléljétek e két Szív vértanúságát! Anyám mindenekelőtt szereti Fiát, de nem nyújthat most Nekem semmi enyhülést; ellenkezőleg, tudja, hogy az ő látása még csak növeli szenvedéseimet.

S Én legjobban szeretem e világon Édes-
anyámat, de nemcsak hogy nem vigasztalhatom,
hanem szármalmas állapotom Őt is az enyémhez
hasonló fájdalommal tölti el. A halálos kínokat,
melyeket Én testemben szenvedek el, Anyám el-
szenvedi Szívében.

Ó, miként tapad Reám tekintete és miként
nyugszik meg rajta az enyém! Egy szót sem
szólunk, de mi mindent nem mond Szívünk e
fájdalmas nézésben!

•

Igen, Anyám résztvett Kínszenvedésem min-
den gyötrelmében, melyeket isteni kinyilatkoztatás
jelenített meg lelke előtt. Egyik-másik tanítványom
is igyekezett hírt kapni számára, de a zsidóktól
való félelem miatt csak távoli értesülést tudtak
szerezni . . . Mihelyt Anyám megtudta, hogy ki-
mondták Reám a halálos ítéletet, elindult, hogy
találkozzék Velem s nem hagyott el többé, amíg
csak el nem helyeztek Engem a Sírba.

MÁRCIUS 27, NAGYHÉT KEDDJE

CYRÉNEI SIMON SEGÍT VINNI JÉZUS KERESZTJÉT

Kövess Engem, Jozefa, a Kálvária útján,
amerre a menet halad.

E gonosz emberek attól félnek, hogy meg-
halok, mielőtt a célhoz érnék s ezért megegyez-
nek maguk közt, hogy keresnek valakit, aki segít

Nekem vinni a Keresztet. S ekkor előállítanak egy embert, aki a közelből való s akit Simonnak hívnak . . .

Nézd, amint mögöttem megy és segít a Keresztet vinni és fontolj meg két dolgot:

Ez az ember, noha jóindulatú, mégis csak béres, mert elkísér Engem és megosztja Keresztemet, de csak kényszerűségből; ha nyomasztja a fáradtság, a teher súlyát inkább az én vállamra hagyja, s így még kétszer elesem az úton.

Ez az ember Keresztem egy részét segíti vinni, de nem az egészet.

Térjünk át a két körülmény képletes értelmére.

Sok lélek így követ Engem . . . Vállalkoznak, hogy segítenek a Keresztet vinni, de vigasztalásuk és pihenésük továbbra is sok gondot okoz nekik . . . Sokan szeretnének követni Engem és e célból vállalkoznak is a tökéletes életre, de mégsem mondanak le saját érdekeikről és sokszor ez marad legfőbb gondjuk. Ezért inognak meg s ezért ejtik el Keresztemet, amikor túl nehézé válik. Keresik a módját, miként lehetne minél kevesebbet szenvedni, latolgatják buzgóságukat és ha csak tehetik, elkerülik a megaláztatást, a fátalmakat . . . és talán sajnálkozva gondolnak vissza arra, amit elhagytak . . . igyekeznek bizonyos kényelmet és élvezeteket is megszerezni maguknak. Szóval vannak annyira önérdekű és önző lelkek, hogy ezek inkább maguk miatt, mint Értem szegődtek követésemre. Ami nincs nyűkre, abból csak azt hajlandók elviselni, amit nem tudnak lerázni . . . Ezek a lelkek Keresztemnek csak egy kis részét viszik és azt is csak úgy, hogy épp hogy megszerezzék az üdvösséghez feltétlenül szükséges érdemeiket. De az

örökkévalóságban meg fogják látni, mennyire hátra maradtak az úton.

Másrészt van sok lélek, akiket az üdvösség vágya visz és még sokkal inkább űzi őket a szeretet, s ezek értük elviselt szenvedéseimet látva erősen elhatározták, hogy követnek Engem a Kálvária útján. Vállalkoznak a tökéletes életre és nagylelkűen szolgálatomba szegődnek, nem úgy, hogy Keresztemnek csak egy részét, hanem az egészet hordozzák! Egyedüli vágyuk, hogy megpihentessenek és megvigasztaljanak Engem . . . Ezért készek mindarra, amit Akaratom tőlük kíván és keresik mindazt, ami megnyerheti tettségemet. Nem törődnek sem a jutalommal, sem az érdemekkel, amelyeket így szereznek, nem néznek sem a fáradságra, sem a szenvedésre, amelyben így részük lesz. Egyedüli céljuk, hogy megmutassák Irántam való szeretetüket és megvigasztalják Szívemet.

Ha keresztem betegség alakjában jelentkezik, ha olyan foglalkozásban rejlik, amely nincs kedvükre, vagy nem felel meg képességeiknek, ha az Elöljárók részéről való bizonyos megfélekezésben vagy környezetük ellenkezésében mutatkozik, — ezek a lelkek felismerik Keresztemet, és bármilyen legyen is, elfogadják teljes megadással, amelyre akaratuk csak képes.

Néha Szívem iránti nagy szeretetből vagy a lelkekért való igazi buzgóságtól ösztönözve, azt teszik, amit az adott körülmények közt a legjobbnak véltek. De megesik, hogy a remélt jó helyett, ime, mindenféle szenvedés és megaláztatás zúdul rájuk. Akik egyedül Szeretetből cselekedtek, ilyenkor örömmel fogadják jó törekvéseik e várat-

lan balsikerét, ebben is Keresztmetet látják: imádják és följánlják e Keresztet, hogy ezzel Énnem Dicsőséget szerezzenek.

Ó, ezek a lelkek hordozzák valóban Keresztmetet, és nincs más érdekük és más nyereségük, mint a Szeretet! Pihenést és Dicsőséget szereznek Szívemnek!

Legyetek tehát meggyőződve, ha önmegetadásaitek és szenvedéseitek hosszú ideig nem is jártak jó eredménnyel, vagy úgy látszik, nem is lesz semmi eredményük, — nem voltak azért sem hiábavalók, sem haszontalanok. Eljön majd az idő, amikor bőséges lesz az aratás.

Az igazán szerető lélek nem latolgatja, mit szenved, mit tesz. Nem jutalomért dolgozik, hanem azt keresi, amiben Isten nagyobb dicsőségét látja. Az ilyen lélek nem kíméli sem a fáradságot, sem a munkát . . . És mert becsülettel és egyedül szeretetből cselekszik, nem izgul és nem nyugtalanodik. Még kevésbé vesztí el belső békéjét, ha ellentmondásban vagy üldözésben van része: tetteinek egyedüli mozgatója a szeretet. A következményeket is a Szeretetre bízza!

Ime a lelkek, akik nem bérért dolgoznak. Egyedül arra vágnak, hogy Engem megvigasztaljanak, megpihentessenek és megdicsőítsenek. Ezért egész Keresztmetet magukra veszik és teljes súlyát hordozzák vállukon.

MÁRCIUS 28, NAGYSZERDA

A KERESZTREFESZÍTÉS

Felértünk a Kálváriára. A tömeg izgatott, mert közeledik a pillanat! . . . Fáradságtól kimerülve, már járni is alig tudok!

Háromszor estem el az úton:

Az első esésem erőt nyer a bűnösöknek, akik vétkes szokásokba belegyökeresedtek, hogy megtérjenek . . . A második felbátorítja a gyöngélelkeket, kiket a szomorúság és a nyugtalanság elvakít, hogy felemelkedjenek és új buzgósággal járják az erény útját . . . Harmadik esésem megsegíti a bűnös lelkeket, hogy a végső halálos órán megtérjenek . . .

Nézd a megrögzött embereket, milyen mohó gonoszsággal vesznek most körül . . . Megragadják Keresztemet és a földre helyezik; mások letépik Rólam ruháimat, megint felszakítják a sebeimet . . . újra ömlik a Vér.

Szemléljétek, kedves lelkek, szégyenkezésem, amikor így állítottak a sokaság elé! Mily fájdalom volt ez Testemnek és mily megszégyenülés Lelkemnek!

A kegyetlen katonák megfosztanak köntösömtől, melybe már első gyermekéveimben annyi gonddal és kedvességgel öltöztetett Édesanyám, s amely Velem együtt nőtt, és sorsot vetnek rá! . . . Mily nagy szentséges Anyám bánata, amikor e szörnyű jelenetet látja! Mint szeretné magához venni ezt a köntöst, melyet átítatott és megfestett a Vérem! . . .

Eljött az óra! A hóhérok kiterítenek a Keresztre! Megfogják karjaimat és széthúzzák őket úgy, hogy kezeim elérjék e keresztfába fúrt lyukakat. Egész testem erőszakosan szétfeszül . . . töviskoronás Fejem minden rándításra az egyik vagy a másik oldalra vetődik . . . és a tövisek még mélyebben szúródnak belé . . .

Halljátok az első kalapácsütést, amely a keresztre szegzi jobb Kezemet . . . Lehangzik a föld mélységeibe! . . . Halljátok most megint: bal Kezemet szegzik a keresztre. Az Égek megremeznek s az Angyalok arcra borulnak e látvány előtt!

Mélységes csöndben tűnök s egyetlen panaszszó sem hagyja el ajkamat.

Miután fölszegezték Kezeimet, kegyetlenül lehúzzák Lábaimat, Sebek felnyílnak . . . az idegek megszakadnak . . . a csontok kifícamodnak . . . mily heves fájdalom! A Lábaimat is átszegezik és a Vérem kiomlik a földre!

*

Szemléljétek egy pillanatra e szétroncsolt és véres Kezeket és Lábakat . . . ezt a mezíten és sebekkel elborított Testet . . . ezt az éles tövisektől összeszúrt, portól szennyes verejtékben és vérben ázott Fejet!

Csodáljátok, mily hallgatón, mily türelemmel és megadással fogadom e kegyetlen szenvedést.

Ki szenved itt? Ki ez az Áldozat, akit ennyi gyalázat ér? Ez Jézus Krisztus . . . Az Isten Fia, aki az eget, a földet és a tengert teremtetten . . . Aki a növényeket növeszti és az életet adja mindannak, ami él . . . Aki teremtette az embert s akinek hatalma fönn tartja a világot . . . Ő van itt most mozdulatlanul, mindenétől kifosztva! De nemsokára már a lelkek sokasága fogja követni és utánozni Őt, elhagynak vagyont, jólétet, megtiszteltetést, családot, hazát és minden egyebet, hogy dicsőséget adjanak Neki és szeretetet tanúsítsanak Iránta, amint az megilleti Őt.

Figyeljetek égi Angyalok és ti is lelkek, kik szerettek Engem! A katonák most megfordítják a Keresztet, hogy lekonyítsák a szegek hegyét, nehogy Testem súlya kiszakítsa őket. E Szent Test békecsókot ad tehát a földnek! . . . És miközben a kalapácsütések a tér egyik végéből a másikba visszhangzanak, a Kálvária hegye a legcsodálatosabb látvány tanúja: Anyám imájára, ki tehetetlenül szemléli e szörnyű jelenetet és Irgalomért könyörög Atyámhoz, az Angyalok légiói szállnak alá. Fönntartják Testemet, hogy ne horzsolja a föld és össze ne zúzza a Kereszt súlya . . .

És akkor a katonák vad hévvel rákezdik durva kalapácsütéseiket; a világ megremeg, az Ég elnémul, az angyali szellemek imádásban borulnak arcra . . . Egy Istent szegeztek a Keresztre! . . .

*

Nézd Jézusodat kifeszítve a Kereszten! Nem mozdulhat többé, nincs ruhája, oda a hírneve, oda a becsülete, oda a szabadsága! . . . mindent elvettek Tőle! . . . Senki sem szánja, senki sem érez együtt szenvedéseivel. De szakadatlanul új gúnyolódások, új fájdalmak növelik kínjait.

Ha valóban szeretsz Engem, légy mindenre kész, hogy hasonlíts Hozzám és ne utasíts vissza semmit, ha arról van szó, hogy nekem tessél és ne kímélj semmit, csakhogy Engem megvigasztalj!

*

És most borulj arccal a földre, hadd intézzem hozzád a Szavam:

Az én Akaratom diadalmaskodjék benned!

Az én Szeretetem emésszen el téged!

A te nyomorúságod dicsőítsen meg Engem!

A HÉT SZÓ

Jozefa, te ismered szenvedéseimet . . .
Kísérj el Engem mindvégig és végy részt fájdalom-
maimban.

*

A Keresztemet fölállították: íme, ez a világ
Megváltásának órája! Látványossággként mutatnak
be Engem, ki vagyok téve a néptömeg csúfoló-
dásának, de Felém száll a lelkek csodálata és
szeretete is . . . Ez a Kereszt, amely eddig a
gonosztevők kínzóeszköze volt, a világ világossága
és békéje lesz!

Szent Sebeimből merítik majd a bűnösök a
bocsánatot és az életet . . . Vérem megmossa
őket és eltöröl minden szennyet . . .

Szent Sebeimhez jönnek majd a tiszta lel-
kek, hogy oltsák szomjukat és Szeretetre gyűl-
janak . . . E Sebekben lesz menedékük és örök
lakásuk . . .

**„Atyámi bocsáss meg nekik, mert nem tudják,
mit cselekesznek.”**

Nem ismerték fel Azt, aki az ő Életük. Rá-
zúdították gonoszságuk minden dühét. De Én
könyörgök Hozzád, ó Atyám, áraszd reájuk a te
Irgalmadnak minden erejét!

„Ma velem leszel a paradicsomban.”

. . . Mert Üdvözítőd Irgalmába vetett hited
eltörölte minden bűnödöt . . . Ez az Irgalom ve-
zet el Téged az örök Életre.

„Asszony! Ime a te fiad.”

Ó Anyám, íme az én Testvéreim! . . . Őrizd meg őket, szeresd őket! . . .

Nem vagytok többé egyedül, ó ti, akikért Életemet adtam, van most már Édesanyátok, Hozzá menekülhettek minden szükségben. És mindnyájatokat a legszorosabb testvéri köteléssel egyesítettem, amikor anyául mindnyájatoknak a saját Édesanyámat adtam!

„Én Istenem! miért hagytál el engem?”

. . . Igen, a léleknek ezentúl joga van ezt mondani Istenének: „Miért hagytál el engem?” Az ember valóban, a Megváltás titkának beteljesedése után, Isten gyermeke lett, Jézus Krisztus testvére, az Örök élet örököse.

„Szomjúhozom!”

Ó Atyám, szomjúhozom Dicsőségedet, és íme eljött az óra . . . Ezentúl a világ Szavaim valóraválásában ismeri meg, hogy Te küldöttél Engem, és Te meg fogsz dicsőülni!

Szomjazom Dicsőségedet, szomjazom a lelkeket, s hogy oltsam szomjamat, kiontottam Véremet az utolsó cseppig! . . .

Ezért mondhatom:

„Beteljesedett!”

Most beteljesedett a Szeretet nagy titka, amelyben Isten saját Fiát adta halálra, hogy visszaadja az életet az embernek.

Azért jöttem a világra, hogy a Te akaratomat cselekedjem: ó Atyám, bevégeztem!

„Atyám, a te kezeidbe ajánlom lelkemet!”

Átadom Neked a lelkemet. Így a lelkek, akik teljesítették az Akaratodat, igazsággal elmondhatják: „Beteljesedett! . . . Fogadj magadhoz engem, én Uram és én Istenem! A te kezeidbe ajánlom lelkemet!”

*

Jozefa, amit hallottál, írd le. Azt akarom, hogy a lelkek olvassák, amit írtál, s hogy az, aki szomjazik, oltsa szomját s aki éhezik, jóllakozzék.

JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVÉVEL EGYESÜLT FELAJÁNLO IMÁK

Örök Mennyei Atya! Irgalmas Atyánk! Fogadd el Fiad Vérét . . . Fogadd el Sebeit . . . Fogadd el Szívét a lelkekért. Tekintsd tövisektől sebzett Fejét . . . Ne engedd, hogy még egyszer hiábavaló legyen ez a Vér.

Nézd, mennyire szomjazom, hogy lelkeket adjak Neked! Ó én Atyám, ne engedd, hogy e lelkek a kárhozatba jussanak. Mentsd meg őket, hogy mindörökre dicsérjenek Téged.

Örök Mennyei Atya! tekintsd e lelkeket, kik a Te Fiad, Jézus Krisztus Véréből pirosulnak . . . az isteni Áldozat Véréből, aki szüntelenül felajánlja Magát Neked! . . . Vajjon ez a Vér, amely emészt és lángragyújt, nem eléggé hatalmas, hogy megmentse a lelkeket? . . .

Ó Legszentebb és Legigazságosabb Isten, végtelen Irgalmasságú és Jóságú Atya! . . . Te, aki szeretetből teremtetted az embert, s aki szeretetből az örök javak örökösévé tetted, ha meg is bántott Téged az ember és ha meg is érdemelte a bűnhődést, fogadd el a Te Fiad érdemeit, aki engesztelő Áldozatul ajánlja fel Magát Neked! Az ő isteni Érdemeiért bocsáss meg a bűnös embernek és add neki vissza kegyesen az isteni örökségre való jogot. Ó én Atyám! Kegyelmezz és irgalmazz a lelkeknek!

Ó végtelenül Szent Isten, végtelenül Irgalmas Atya! Imádlak! Szeretném jóvátenni mindazt a sértést, mellyel a bűnösök a föld minden pontján, a nap és az éjszaka minden pillanatában illetnek Téged. És főleg szeretném jóvátenni mindazt a sértést és bűnt, mellyel, ó én Atyám, ebben az órában bántanak meg Téged! Felajánlok Neked minden imádást és engesztelést, melyet a Téged szerető lelkek bemutatnak, legfőképpen felajánlom Neked isteni Fiad örökös Áldozatát az oltáron, melyet ez órának minden percében mutatnak be a földnek igen sok helyén! Ó végtelenül együttérző és jóságos Atya, fogadd el ezt a legtisztább Vért engesztelésül a bűnösök sértéseikért és töröld e vérről a bűneiket és irgalmazd nekik!

*

Ó én Atyám! Ó Mennyei Atya! Tekintsd Fiad Sebeit! Fogadd el ezeket, hogy a lelkek megnyíljanak kegyelmedre!

Add, hogy a szegek, amelyek általverték Fiadnak, Jézus Krisztusnak Kezeit és Lábaikat, átjárják a megrögzött szíveket s hogy az ő szent Vére megtisztítsa őket.

Add, hogy a kereszt súlya, amely Jézusnak, a te isteni Fiadnak vállaira nehezedett, kegyelmet nyerjen a lelkeknek, hogy a bűnbánat szentségében levessék magukról a vétkek terhét.

Felajánlom Neked, ó mennyei Atya, szeretett Fiadnak töviskoronáját. Arra a fájdalomra kérek, melyet ez neki okozott, add meg, hogy igazi bánat járja át a lelkeket bűneik felett.

Felajánlom neked, ó irgalom Istene, a te Fiad elhagyatottságát a Kereszten, Szomjúságát és minden gyötrelmét, hogy a bűnösök a vétkeiken való fájdalomban újra vigaszt és békét találjanak.

Végül, ó részvétellel teljes Istenünk, arra az állhatatosságra, mellyel isteni Fiad, Jézus Krisztus imádkozott Hozzád azokért, akik Keresztre feszítették, kérlek Téged, könyörgöm Hozzád, hogy add meg a lelkeknek Isten és a felebarát szeretetét és az állhatatosságot a jóban.

És amint a te isteni Fiad gyötremai az örökkévaló boldogságban végződtek, add, hogy így az engesztelő és bűnbánatban vezeklő lelkek szenvedéseinek is a te Dicsőséged legyen jutalma és örök koronája.

*

Ó szeretetteljes mennyei Atya! Végtelenül jó Isten! Tekints Fiadra, Jézus Krisztusra, aki isteni igazságod és a világ bűnei közé áll és Bocsánatodat kéri!

Ó Irgalomnak Istene! szánd meg az emberi gyöngeséget. Világosítsd fel a lelkeket, hogy ne hagyják magukat elcsábíttatni és elragadtatni. Adj nekik erőt, hogy ellenálljanak a sátán cselvetéseinek és újult erővel visszatérjenek az igazság útjára.

Ó örök Atya! Tekintsd a gyötrelmeket, melyeket isteni Fiad, Jézus Krisztus Kínszenvedésében eltűrt. Nézd Őt, amint áldozatul ajánlja fel Magát Előtted, hogy a lelkeknek világosságot, erőt, bocsánatot és irgalmat nyerjen.

Ó szentséges Isten, akinek színe előtt sem az angyalok, sem a szentek nem méltók megjelenni, bocsásd meg az összes rejtett bűnöket, melyeket az emberek gondolattal és vággyal követnek el. Fogadd el engesztelésül e megbánásokért isteni Fiad tövisektől sebzett szent Fejét. Fogadd el a legtisztább Vért, amely oly bőségesen omlott Róla! Tisztítsd meg a szennyes gondolkozásukat! Világosítsd meg elhomályosodott

értelmüket és add, hogy az isteni Vér legyen számukra a bocsánat, a világosság és az élet.

Fogadd el, ó Legszentebb Atya, mindazon lelkek szenvedéseit és érdemeit, akik Jézus Krisztus szenvedéseivel és érdemeivel egyesülten felajánlják magukat Neked, Ővele és Óáltala, hogy megbocsáss a világnak.

Ó Irgalomnak és Szeretetnek Istene! Légy a gyöngék ereje, a vakoknak világossága és a lelkek szeretetének tárgya!

•

Örök Mennyei Atya! aki a lelkek iránti szeretetből Egyszülött Fiadat a halálra szántad, az ő Vére, Érdemeire és szent Szívére kérünk, irgalmazz az egész világnak és bocsáss meg minden bűnt, melyet elkövetnek.

Fogadd el a Téged szerető lelkek alázatos engesztelését, egyesítsd isteni Fiad érdemeivel, hogy így minden cselekedetük hathatós legyen.

Ó örök Mennyei Atya! irgalmazz a világnak és ne feledd, hogy még nincs itt az Igazság ideje, hanem az Irgalomé!

•

Ó jóságos Jézus, szerető Szívedre kérlek, gyujts lángra a te Szeretetedért és a te Dicsőségedért való buzgóság tűzével minden Papot, minden Hithirdetőt az egész világon és mindazokat, kiknek feladatuk, hogy Isteni Szavadat hirdessék. Szent buzgalomtól hevítve szakítsák el a lelkeket a Sátántól és vezessék őket a te Szíved menedékebe, hogy ott szüntelenül dicsóítsenek Téged!

A. M. D. G.

TARTALOM

Pacelli Jenő bíbornok úr levele	3
Előszó	5

Jézus Szívének választottja.

Első fejezet:

A gyermek és az égi hang	13
A madridi boldog otthon 13. — A lelki élet első lépései 14. — „Az én kis Császárnőm” 14. — A Liliom imádkozik 15. — „Egy hangot hallottam, melyet sohasem fogok elfelejteni” 16. — A kis varrónő 17. — „Játsszunk Kármelt!” 19.	

Második fejezet:

„Az én szívem számára akarlak”	20
Szenvedések és gondok között 20. — „Megsegített a Gondviselés” 21. — A hivatás nehéz útja 22. — Az Örökimádás Zárdában 23. — Égi jel 24. — Újra otthon: imádság és munka 25. — Munkáslányok kedves vezetője 26. — Égő vágyak 26. — „Életem nagy gyöngesége” 27. — „Nézd a Sebeimet! . . .” 28. — „Az én Szívem számára akarlak téged” 28. — A végső „Igen” 29. — Franciaország felé! 29. — „Engem a jó Isten vezet . . .” 30.	

Harmadik fejezet:

„Elrejtelek és megőrizlek a Szívemben” . . .	31
A Szent Szív-zárda falai közt 31. — A segítő nővé-	

rek sorában 31. — Egyszerűség és lelki mélység 32. — Csodálatos rejtettség 33. — A kísértések lelki éjszakája 34. — A Szent Szív kegyelmei 34. — Názáreti élet 36. — Tanít az isteni Mester 38. — „En a Szívemet pihentetem meg rajta . . .” 39. — „Eledjen újra a hit!” 40.

Negyedik fejezet:

Szenvedés a lelkekért 42

Dolgos és áhitatos élet 42. — Megpróbáltatások között 44. — Viharok és béke 46. — Harcban a pokollal 47. — A megszállottság sötét kínja 48. — A kárhozat mélységeiben 48. — A Szeretet hívása 50. — „Te a lelkekért fogsz élni! . . .” 50. „Mindöröktől . . . mindörökre!” 52.

Ötödik fejezet:

Szeretethen mindhalálíg! 54

Az utolsó hónapok 54. — Róma! 55. — „Te leszel a jell!” 56. — Egyszerű és őszinte lélek 57. — Alázatos és szeretettéljes szív 58. — „Inkább neki engedelmeskedjél, mint nekem” 59. — Szerzetesi lelkület 61. — Az örök fogadalmak 62. — Utolsó vallomások 63. — „Szeretetből halok meg . . .” 64. — Jozefa halála 66.

Hatodik fejezet:

A szeretet műve 67

„Jóságom és Irgalmam apostola” 67. — Soha el nem múló ígék 68. — E Jézus Szíve-kinyilatkoztatások teológiája 69. — Isten kezében . . . 69. — Jézus bennünk 70. — Krisztus érdemeivel egyesülten 71. — A Szentek Egyessége 72. — „Ez a Szeretet Műve” 73. — Egy kis cella égi titkai 73. — Mit akar a szentséges Szív 74. — Győz a Szeretet! 75.

Jézus Szívének üzenete.

„Hallgassa a világ és olvassa ezt!” 81
Szózat a lelkekhez 101

„Hármat kérek a lelkektől	119
Engesztelés	121
Szeretet	129
Bizalom	136

A mi Urunk Jézus Krisztus kinszenvedése . 141

Jézus megmossa Apostolainak lábait 143. — Az Utolsó Vacsora termében 144. — Az Oltáriszentség és a bűnösök 146. — Az Oltáriszentség és a Jézusnak szentelt lelkek 148. — Az Oltáriszentség, a félreismert Szeretet csodája 152. — Az Olajfák hegyén 155. — Jézus alva találja Apostolait 157. — Júdás árulása 160. — A választott lelkek kis árulásai 162. — Szent Péter tagadása 164. — Jézus a börtönben 167. — Felhívás az isteni Fogoly követésére 169. — „Az én országom nem e világból való” 170. — Heródesnél 172. — Pilátus engedékenységtől az Ostorozásig 173. — Jézust tövissel koronázzák és kigúnyolják 174. — Jézus és Barrabás 176. — Jézust halálra ítélik 180. — Júdás kétségbeesése 180. — Föl a Kálváriára 183. — Találkozás Szűz Máriával 184. — Cyrénei Simon segít vinni Jézus keresztyjét 185. — A Keresztrefeszítés 188. — A hét szó 192.

Jézus szentséges Szívével egyesült felajánló imák 195

